

Phũ thủy Thế hệ

Sa to ri

Satori sedai no mahoutsukai

Fujimaru

Khánh Việt dịch

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

PHÙ THỦY THẾ HỆ SATORI

Tác giả: Fujimaru

Người dịch: Khánh Việt

Phát hành: Ai Novel

Nhà xuất bản Thế Giới 2020

ebook©hotaru-team

*H*ojo Shizuku. 19 tuổi.

Học tại một trường đại học tư thục trong nội thành. Khoa Văn học. Hiện là sinh viên năm hai.

Chiều cao 158 xăng-ti-mét. Cơ thể nhẹ cân.

Về ngoài chắc chắn không tệ so với bạn đồng trang lứa vì ấn tượng đầu tiên khá là quan trọng.

Là con một của gia đình nhà Hojo, hiện tại sống một mình ở gần trường học.

Là người biết cư xử. Bản thân cũng rất để ý chuyện này trong chừng mực của mình.

Nhân vật ngưỡng mộ: Nightingale^[1], Clara Barton^[2].

Từ yêu thích là “Chủ nghĩa duy lý”.

Ghét từ “kiên trì”, “khí thế”, “nhiệt huyết”, “trách nhiệm liên đới”.

Ghét người vô ý thức hay làm phiền mọi người xung quanh; người nói to, người cuồng nhiệt quá đến mức khó chịu. Người nói chuyện riêng, nghịch điện thoại, chơi trò chơi trong giờ học (rất cuộc bọn họ đang nghĩ cái gì cơ chứ!).

Ngoài ra còn cả người lúc nào cũng ồn ào. Người hễ cứ gặp người quen là lại cười hềnh ê đến chào. Người cứ bám chặt rồi huyên thuyên mấy câu ngu ngốc kiểu “Lát nữa làm gì đây?” như kiểu nào bã đậu bị ngâm nước. Người mới nghe tôi nói không xem bộ phim truyền hình đang hot đã lập tức phủ nhận toàn bộ sự ồn tại của tôi rằng “Trời ơi, không xem phim đấy là phí cả cuộc đời!”. Người chỉ vì tôi không đi hẹn hò nhóm mà thả một câu “Thế thì dù có xinh đến mấy cũng chẳng được nhiều anh tán đâu” làm tôi chỉ muốn mắng cho họ một trận. Tôi kể tôi muốn được nhiều anh tán lúc nào vậy? Mà nói thế cũng chẳng khác gì thừa nhận không có ai tán tỉnh tôi. Hôm đi uống cùng câu lạc bộ Văn học, lúc tôi phản đối việc cho người vị thành niên uống rượu thì cô ta đã cười nhạo tôi và nói “Có khi chẳng ai chịu rước Hojo về làm dâu đâu”. Cô thì biết cái gì! Mà tôi có nói từ nào rằng tôi muốn kết hôn đâu. Việc tôi nhắc nhở không được cho người vị thành niên uống rượu thì liên quan gì đến kế hoạch cuộc sống

tương lai của tôi? Thật không thể lý giải nổi, thế mà nó vẫn làm tôi phải ng ồi khóc r ồi đập nước bồm bồm đến ba mươi l ần trong b ồn tắm, nơi lẽ ra tôi phải được thư giãn. Thật là khốn kiếp mà, cái đũa bụng ba ngón mỡ đáng nguy ền rửa kia!

... Xin lỗi. Tôi hơi mất bình tĩnh.

Vân vân. Người định giới thiệu bản thân mà rốt cuộc lại dành đến cả một trang sách để liệt kê thứ mình ghét, ôm trong lòng đầy những bức dọc và bất mãn với thế gian chính là tôi, Hojo Shizuku. Nhưng tôi lại không ghét bản thân mình. Ngược lại, tôi còn cảm thấy tự hào về tính cách không thể lay chuyển của mình.

Bởi vì tôi là “Thế hệ Satori”. Trên cõi đời này, đây chính là thế hệ hợp lý nhất.

Đó là tôi, một người cực kỳ bình thường có thể gặp ở bất cứ đâu.

Còn một đi ều cuối cùng mà tôi muốn nói.

Cũng chẳng phải đi ều gì c ần đặc biệt nhắc đến nhưng tôi cứ giới thiệu trước.

Tôi là một phù thủy. Phù thủy cuối cùng của thời Bình Thành^[3].

Chương 1

Phiên bản Hệ Satori^[A]

“E, Shizuku! Lâu lắm rồi nhỉ? Khỏe không?”

“Trời...”

Theo như trong tiểu thuyết hay truyện tranh thì biến cố luôn ập đến một cách đột ngột.

Với trường hợp của tôi, biến cố lại đến vào một buổi sáng thiếu ngủ, bỗng dưng cậu ta tới bấm chuông cửa, tay giơ túi bánh bao chắc mua ở gần đây rồi nói “Quà Hawaii này!”.

“Sota?”

“Ồ, giỏi lắm, Shizuku. Mười năm rồi mà vẫn còn nhớ cơ đấy! Ha ha ha!”

Sota, cậu con trai đứng trước mặt tôi nở nụ cười ranh mãnh trông chẳng thay đổi gì so với ngày xưa.

Thanh bần và giản dị. Về ngoài cậu ta sau bấy lâu không gặp tạo cho tôi một cảm giác như vậy.

Bộ trang phục chẳng có tí thời trang gì gồm dép lê, quần chino^[5] cùng áo phông xuềnh xoàng bọc lấy cơ thể gầy nhom. Đi kèm là kiểu tóc lòa xòa phía trên nụ cười hiền nhiên. Đã mười năm rồi mà tôi vẫn nhận ra cậu, có lẽ là nhờ nụ cười thân thuộc này cũng nên.

Món đồ trang trí duy nhất trên người cậu là chiếc vòng cổ đơn giản đang đeo đưa trước ngực.

Cậu ấy đã đeo nó từ khi còn bé. Xem ra người này đúng là Sota rồi.

“Shizuku đang sống một mình nhỉ. Có tự nấu cơm không đấy?”

“Hả? À ừ, hầu như là có.”

“Thật không đấy? Hay là toàn vào Sushi Kappao^[6]?”

“Sao lại chỉ giới hạn trong Sushi Kappa vậy? Mà không có chuyện đó đâu.”

“Được rồi, vậy thì đầu tiên là kiểm tra phòng. Tôi vào nhé!”

“Ờ khoan, ông làm gì vậy?”

“Hê hê, phòng riêng của nữ sinh viên...”

“Sota!”

Dù thân nhau từ bé nhưng tôi vẫn hoảng loạn khi bị Sota ngó vào phòng riêng. Tôi cố giữ cậu ta lại nhưng với Sota thì có vẻ việc chúng tôi là bạn thời thơ ấu quan trọng hơn việc con trai con gái đang đến tuổi “trắng rằm”. Cậu ta đứng giữa phòng rồi cười, “Shizuku, bà nên dọn dẹp phòng một chút đi thì hơn đấy”. Không phải, chẳng may hôm qua tôi gặp chuyện không vui chứ thường ngày tôi dọn dẹp tử tế lắm.

Nhưng cậu ta vừa nói xong đã quăng luôn câu “bào chữa” của tôi ra khỏi cửa sổ thì phải.

Bởi, thế quái nào cậu ta lại nhảy lên giường của tôi?

“Ông làm cái gì vậy?”

“Chao ôi, thơm ghê! Thì ra đây là mùi con gái.”

“Ông quấy rối tình dục tôi đấy à!”

“Cái gì cũng liên hệ tới quấy rối tình dục như vậy là không hay đâu. Mà cái giường này hơi to thì phải.”

“Hả? À, đấy là để tôi còn tập co giãn người cho khỏe...”

“Chẳng lẽ là đàn ông! Bà mua giường to là để đắm đàn ông hầy bà sao!?”

“Ông có nghe tôi nói không đấy?”

“Trời ơi, thật không ngờ. Mặt thì dễ thương thế này mà lại có ý đồ lập harem.”

“Đã bảo là không có chuyện đó mà! Không phải!”

“Shizuku lảng lơ^[7]!”

“Shizuku lảng lơ!?”

Khoảnh khắc ấy tôi có thể nghe thấy tiếng thứ gì đó trong lòng bị xé toạc.

“Thiệt tình, đã có thằng này ở bên cạnh rồi mà vẫn còn mạnh động đến vậy. Chữ ‘shi’ trong Shizuku nghĩa là xì xụp xì xụp. Còn ‘zu’ nghĩa là dươ...”

“Thôi ngay đi!”

“Hự!”

Bốp! Roomba, chú rô-bốt hút bụi của tôi phát ra một tiếng đã đời và hạ đo ván Sota.

Nằm co quắp trên sàn nhà, Sota rên rỉ “Shizuku... Phản đòn được lắm, nhưng làm ơn chọn thứ nào mềm mềm hơn chút giùm tôi”. Kệ hử. Tôi quay ngoắt đầu sang bên.

“Ha ha ha! Bọn mình vẫn chẳng thay đổi gì nhỉ.”

“Chỉ có ông là vẫn còn trẻ con thôi. Đừng có đánh đờng cả tôi.”

Sota chẳng để tâm đến câu nói của tôi mà chỉ cười khanh khách. Nụ cười đó cùng giọng điệu thô bỉ nhưng vẫn êm tai khiến tôi thấy bản thân thật ngu ngốc khi đi giận người như cậu ta.

“Thế rốt cuộc ông đến đây làm gì?”

Tôi thối bay cơn giận bằng một tiếng thở dài rồi thử hỏi.

Câu trả lời khiến tôi hơi bất ngờ.

“Còn làm gì nữa. Tôi đến là để thực hiện lời hứa đó.”

“Lời hứa?”

“Cái gì? Bà quên rồi à?”

Tôi nhìn vào mắt Sota trong lúc cậu ta vẫn còn nằm dưới sàn.

Đôi mắt ấy như nhìn xuyên thấu được tâm can tôi. Không hiểu sao tôi lại cảm thấy mặt mình nóng nóng.

Lý do vì sao có lẽ tôi đã biết từ rất lâu rồi.

“Số mệnh của phù thủy. Tôi đã hứa sẽ cùng thực hiện với bà mà.”

Sẽ hơi dài nhưng xem ra đã đến lúc tôi nên kể về mối quan hệ của hai chúng tôi.

Sota, “gã” thanh niên lớn hơn tôi một tuổi, tính tình vui vẻ vô tư đến độ ngu si thậm chí kinh có vấn đề. Cậu ta là “thứ” được gọi là bạn thanh mai trúc mã của tôi.

Lần đầu chúng tôi gặp nhau là hồi tối tám tuổi, còn cậu ta lên chín, tại nhà bà tôi ở sâu trong núi, nơi tôi sống hẻo lánh. Ký ức lúc ấy vẫn còn nguyên vẹn trong tâm trí tôi.

“Hế lô. Tớ là Sota. Cô nhóc này tên là gì vậy?”

“Hả?”

Ấn tượng đầu tiên không mấy tốt đẹp. Cậu cũng là nhóc con có khác gì tôi đâu.

Nhưng lúc mới gặp thì tôi vẫn còn nhỏ và ngây thơ lắm.

“Được rồi, chào hỏi thế là xong. Giờ đi chơi thôi!”

“Ờ, ờ...”

“Lại đây lại đây. Để tớ dắt cậu ra bờ sông.”

“Nhưng mà tớ không biết bơi.”

“Có mỗi thế thì tớ cũng dạy được mà. Thời đại bây giờ là phải biết bơi bướm đấy nhé.”

“Bướm?”

Cuộc trò chuyện sau đó thì tôi không nhớ.

Nhưng việc chúng tôi đã là bạn kể từ ngày hôm đó thì vẫn đọng lại trong trí nhớ của tôi.

“Hẹn gặp lại nhé, Shizuku.”

“Ừ, bye bye.”

“Này Shizuku, con gái mà muốn được con trai yêu quý là phải nói ‘Tớ muốn gặp lại cậu nên hãy đến chơi tiếp nhé’ đấy!”

“Ờ?”

“Nào, thử đi, nói xem nào, come on!”

“Ừ... Tớ muốn gặp lại cậu, nên hãy đến chơi tiếp, nhé.”

“Trời ơi! Mới gặp con trai lần đầu mà đã nói muốn gặp lại thế này thì đúng là dễ dãi mà. Xấu hổ quá đi mất!”

“Hả...”

“Thật là hết cách mà, thôi được rồi, lần sau tớ sẽ lại đến chơi với cậu. Thế nhé, Shizuku lẳng lơ.”

“Shizuku lẳng lơ!?”

“Thiệt tình, số làm đàn ông đào hoa đúng là khổ quá đi!”

“Đừng có mà quay lại lần nữa!”

Sota khác hẳn những cậu con trai mà tôi từng gặp.

Cậu ta toàn trêu chọc tôi, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại không thể quên nụ cười của cậu những lúc trêu đùa ấy. Khi tôi bị ngã xước đầu gối, cậu đã cõng tôi. Khi cơn mưa rào bất chợt ập tới, cậu đã chịu ướt bên vai áo mình để che cho tôi. Mỗi lần tôi tìm thấy sự dịu dàng ẩn sau vẻ ngoài sỗ sàng của cậu là tôi lại càng bị cuốn hút. Chẳng mất bao lâu để tôi ý thức được cậu là một “người con trai”.

Tôi kể cho cậu nghe chuyện tôi không hòa nhập được với cuộc sống trên thành phố nên đã rời xa cha mẹ để về sống ở quê và cả chuyện tôi vẫn chưa thể đến trường học.

Lúc tôi buồn bã, những tưởng cậu ta sẽ an ủi tôi nhưng thật không ngờ lại buông một câu:

“Có tôi ở đây rồi thì mấy chuyện đấy quan trọng gì.”

Giọng cậu tỏ vẻ bức dọc.

Lúc đó tôi không hiểu vì sao Sota giận, nhưng nửa đêm, khi đang nằm trong chăn, tôi đã ngộ ra ý nghĩa trong lời cậu nói khiến trái tim đập rộn ràng không ngừng. May sao lúc ấy tôi còn nhỏ nên đến sáng là tinh thần lại trở về như cũ, nhưng kể từ đó trái tim tôi đã thuộc về cậu ấy.

Mỗi lần tôi hỏi cậu tại sao hai chúng ta lại thân nhau, cậu trả lời vì sống cùng bố mẹ nuôi và cũng không đến trường giống tôi. Nhưng thực ra chuyện đó như thế nào cũng không quan trọng. Không biết rốt cuộc hồi đó tôi đã tự nhận thức được đến mức nào.

Có lẽ vì mối quan hệ giữa hai chúng tôi là như vậy nên tôi mới cùng cậu lập lời hứa.

“Sứ mệnh của phù thủy ư?”

“Đúng thế. Nghĩa vụ của tôi là phải hoàn thành nó.”

Giữa tháng Sáu, cánh cửa dẫn tới mùa hè đã rộng mở. Trời quá trưa, bầu không khí nóng nực đến mức tôi phải thắc mắc mùa mưa giờ đang ở phương trời nào. Tay cầm que kem soda mua ở hàng tạp hóa, chúng tôi ngồi trên thảm cỏ xanh mơn mớn và trò chuyện với nhau.

Tiếng ve kêu râm ran dưới ánh mặt trời chói lóa chiếu rọi từ phương trời xa lắc.

Là do hôm qua trời mưa hay sao mà hương cỏ cây bay lên lơ lửng khắp xung quanh.

Quang cảnh đầu hè đẹp tựa một bức họa. Bầu trời trong vắt không một gợn mây.

“Huyết thống phù thủy đã được lưu truyền từ xa xưa rồi. Từ đời bà cho đến đời cháu, rồi lại đến đời cháu của cháu. Dòng dõi phù thủy trong gia đình tôi đã tiếp tục như thế, kể đến hình như sẽ là tôi.”

“Chao ôi, có thứ như vậy thật à?”

Tôi được bà kể cho nghe chuyện này vào khoảng một năm sau khi tôi gặp Sota.

Từ giờ cho đến cuối đời cháu hãy sử dụng hết tất cả các ma đạo cụ này nhé.

Dòng họ nhà tôi sở hữu sáu món đồ được gọi là các “ma đạo cụ”. Chúng là thứ mà chỉ có phù thủy mới dùng được. Mỗi ma đạo cụ có một chức năng riêng, sau khi được sử dụng nó sẽ lại “chìm vào giấc ngủ”, chờ cho đến thế hệ chủ nhân tiếp theo mới có thể được sử dụng tiếp. Việc phát huy sức mạnh của những món đồ kỳ diệu này cho con người và cho thế gian chính là sứ mệnh được giao cho phù thủy.

“Nghe oách nhỉ! Thế Shizuku dùng được mấy món ma đạo cụ đó rồi à?”

“Để sử dụng được thì cần có một vài quy tắc nhưng về cơ bản thì giờ chúng đã là đồ của tôi rồi.”

Tôi không giấu nổi niềm vui phơi phới của mình, hai chân cứ ngúc ngắc không chịu đứng yên.

Khi nghe bà kể chuyện này, tôi đã rất bất ngờ, cảm giác như tim mình đang treo lơ lửng giữa không trung. Tôi đã từng đọc trong sách rằng phù thủy cũng tồn tại cả trong thời hiện đại, nhưng thật không ngờ nó lại đang nói về chính tôi. Vào đêm sau khi được bà cho xem ma đạo cụ và biết chúng giờ đã là của mình, tôi phấn khích đến nỗi không ngủ được. Thật không ngờ bà tôi là một phù thủy. Càng bất ngờ hơn khi giờ đây tôi cũng là một phù thủy!

Không phụ sự kỳ vọng của tôi, ma đạo cụ nào cũng đều có hình dạng vô cùng huyền bí. Từ chiếc mũ đen chóp nhọn cho đến cuốn sách tiên tri dày cộp, tất cả đều toát lên vẻ thần bí và nghiêm trang. Trong số các ma

đạo cụ, tôi có hứng thú đặc biệt với chiếc lông vũ, nếu đánh nó vào một cây chổi thì sẽ bay được trên trời. Chỉ cần như vậy đã là quá đủ để hớp hồn một cô bé chín tuổi.

Song lại có một vấn đề

“Này, Sota, tôi có chuyện muốn bàn.”

“Hửm? Gì vậy?”

“Chỗ này là miền quê vô cùng heo lánh đúng không. Người thì ít mà chỉ toàn thấy côn trùng, hàng xóm thì có đấy nhưng cũng phải cách nhau vài ki-lô-mét. Ông có thấy vậy không?”

“Ừ. Ở đây tìm bộ hung còn dễ hơn tìm người mà.”

“Còn một tháng nữa là nghỉ hè rồi, lúc đó thì cũng chẳng đến trường được nữa.”

“Giờ tôi với bà cũng có đang đến trường đâu.”

“Chuyện đó sao cũng được”, tôi mắng Sota vì làm chệch hướng cuộc nói chuyện. Cậu ta cười khà khà tinh ranh.

Nhất định Sota đã nhìn thấu mỗi bận tâm của tôi.

Bởi cười xong, Sota cất giọng đĩnh đạc và cho tôi một lời động viên:

“Ok. Dùng ma đạo cụ để giúp người khác chứ gì. Để tôi trợ giúp cho.”

“Thật không?”

Lời nói của cậu khiến tôi nở nụ cười sáng bừng.

Giờ nghĩ lại, không biết niềm vui đó là do tôi đã tìm được người trợ giúp hay vì lý do nào khác.

Dù gì thì lúc đó tôi cũng chẳng nghĩ ngợi sâu xa.

“Hứa rồi đấy nhé.”

“Rồi rồi. Yubikiri genman^[8].”

“Nếu không giữ lời sẽ phải chết trong địa ngục đầy khí độc. Ngoắc tay!”

“Khoan khoan, dừng lại dừng lại. Ngoắc tay kiểu gì nghe đáng sợ vậy?”

“Thì tôi là phù thủy mà. Bà bảo như này là bình thường.”

Những lúc tôi phản chí sẽ trở nên hống hách đến cả Sota cũng chẳng dám có ý kiến.

Sau đó tôi còn bắt Sota phải giúp thêm nữa.

“Cảm ơn nhé, Sota. Để cảm ơn, tôi sẽ cho phép ông giúp tôi làm bài nghiên cứu tự do trong hè này.”

“Hả?”

“Năm nay tôi sẽ nghiên cứu về sao. Ông có biết không, sao Bắc Cực sẽ thay đổi theo từng thời đại đó.”

“Khoan đã Shizuku, giờ...”

“Sang bên kia sông có một ngọn núi lớn lắm phải không. Tôi nghĩ đứng trên đỉnh sẽ nhìn thấy sao rõ lắm. Chúng ta đến đó ngắm bầu trời đêm để lấy tư liệu đi.”

“Chuyện đó thì được thôi, nhưng mà tôi phải giúp à?”

“Được ở bên một cô gái dễ thương như thế này thì con trai phải thấy sung sướng chứ. Lúc leo núi tôi sẽ nắm tay ông. Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè. Hứa đấy nhé.”

“Tiến hành ngay từ ngày nghỉ hè đầu tiên cơ à?”

“Tôi là kiểu người sẽ hoàn thành bài tập hè trước khi hè đến.”

“Thế thì đâu còn là bài tập hè nữa?”

Bầu trời xanh trong veo và rạng ngời thật sáng khoái. Cơn gió ngược khiến giọng tôi vang xa. Giữa bầu trời rộng lớn đến mức những tưởng nhân gian chỉ còn lại hai đứa trẻ, trống ngực của chúng tôi đánh rộn lên nghe thật rõ.

Chúng là những mảnh ký ức nhỏ bé và mong manh mà cho đến giờ tôi vẫn không thể nào quên.

“Thì đấy, cuối cùng có nhiều chuyện xảy ra quá nên tôi chưa thể thực hiện được lời hứa còn gì. Chuyện đó cứ làm tôi bứt rứt mãi. Thế nên tôi đã về để gặp bà rồi đây.”

“Hà...”

Quay trở lại hiện tại. Năm 2018. Cuối tháng Bảy. Tiết trời trong veo.

Trong con mắt của thế gian, hai chúng tôi vẫn còn trẻ người non dạ, nhưng cơ thể cũng đã có dáng dấp người lớn. Tại một quán ăn gia đình gần nhà, chúng tôi đang ăn đồ tráng miệng.

Thực ra chẳng cần thiết phải thay đổi địa điểm nói chuyện, nhưng Sota thì cứ nằng nặc “Đi ăn bánh kem đi. Món ‘Bánh nho ngon đến thấm lòng’ nghe có vẻ hấp dẫn lắm”, vậy nên chúng tôi mới đến đây. Nào, để xem vị thực khách bướng bỉnh này có chịu trả tiền cho phần ăn của mình không. Bộ dáng không mang theo một cái túi nào bên người này làm tôi thấy bất an lắm.

Vậy nên tôi thử dò hỏi một chút.

“Lý do vì sao tôi được gặp lại ông sau bao nhiêu năm. thì tôi đã hiểu. Giờ quan trọng hơn là ông trả lời giúp tôi vài câu hỏi nhé.”

“Được. Muốn hỏi gì cứ hỏi.”

“Đầu tiên, ông đã ở đâu và làm gì trong suốt thời gian qua vậy?”

“Ừm... Chắc phải gọi nó là một chuyến hành trình để rèn giũa bản lĩnh đàn ông. Giống như người ta có câu dậy sớm thì nhiều cái lợi ấy.”

“Tôi chẳng hiểu gì cả...”

Ngay từ câu hỏi đầu tiên cậu bạn thanh mai trúc mã của tôi đã làm tôi chán nản bằng câu trả lời vu vơ của mình. Tôi đã nghĩ thế nào cậu ta cũng trả lời thiếu nghiêm túc, nhưng không ngờ lại đến mức này.

Song tôi vẫn lấy lại bình tĩnh và tiếp tục hỏi.

Các câu trả lời của Sota đầu thật vớ vẩn và vô nghĩa.

“Bây giờ ông sống ở đâu?”

“Đúng rồi, tôi sẽ phải nương nhờ ở nhà bà một thời gian. Mong bà giúp đỡ nhé.”

“Ông làm công việc gì? Chắc không có chuyện ông đang học đại học đâu nhỉ.”

“Ừ, dù thế nào thì công việc của tôi cũng là làm cho Shizuku hạnh phúc mà.”

“Tiền nong thì sao? Ông có đang nợ tiền ai không đấy?”

“À, ừm. Chuyện đó... chắc là ổn. Tôi cũng đã quỳ gối xin lỗi rồi mà.”

“Khoan, ông đang nợ tiền thật à?”

“Không, đã bảo là ổn rồi mà. Tôi đã thức trắng đêm hầu hạ các chị gái rồi mà, thật đấy.”

“Tôi nghĩ lắm, có khi ông có con rơi cũng nên.”

“Ha ha ha, chuyện đó thì không có. Tôi đâu có ngấm ngầm như Shizuku.”

Nói thế là có ý gì hả!

“Trời ạ...”

Đầu bắt đầu đau, tôi đưa tay lên trán và cúi gằm mặt. Sota... Cậu trở thành một gã hư hỏng từ khi nào vậy hả? Ngày xưa cậu dễ thương đến thế cơ mà. Chẳng lẽ là như vậy sao? Cậu đi “bán hoa” phải không? Cậu đến chỗ tôi là để “bám váy” tôi phải không? Vì đã nướng hết tiền chu cấp vào Pachinko nên cậu mới đến chỗ tôi chứ gì? Nếu vậy thì tôi phải dứt khoát từ chối mới được. Người trẻ bây giờ mà mềm mỏng một tí là sẽ được nước lấn tới ngay. Có làm vẻ mặt đầy cũng vô ích thôi. Đúng là vì gương mặt cậu khi lớn lên trông khá bảnh trai nên bản năng làm mẹ của tôi có hơi muốn ôm ấp chiều chuộng, nhưng cậu của bây giờ chính là điển hình của thế hệ Yutorio^[9] - cậu sẽ mọc rễ trong nhà con gái người ta rồi nốc rượu, làm họ có em bé rồi đánh vợ cả ngày lẫn đêm. Là bạn thanh mai trúc mã nên tôi phải mạnh tay...

“Mà này, tôi cũng có một thắc mắc.”

“Hả? À ừ, gì thế?”

Đương lúc tôi đang lập kế hoạch cải tạo cậu bạn thân sa đọa thì có câu hỏi bay tới.

“Đã mười năm trôi qua rồi, thế sứ mệnh của phù thủy của bà đã có tiến triển gì chưa?”

“À, chuyện đó hả?”

Tôi đã dự đoán cậu sẽ hỏi câu này nên tôi phản ứng với thái độ lãnh đạm.

Được thôi, nghe tôi giải thích đây:

“Trong mười năm qua tôi đã giác ngộ được một điều. Trong thời buổi này, khi thời Bình Thành sắp kết thúc thì phù thủy là không còn cần thiết nữa.”

“Ừ, xem ra bà định làm cho mọi chuyện phức tạp hơn rồi đấy nhỉ.”

Sota vừa đùa cợt vừa nói một câu khiến tôi cau mày.

Tôi không có làm phức tạp mọi chuyện. Chỉ là tôi đã nhận ra như vậy thôi.

Rằng Nhật Bản hiện tại không cần phù thủy đến nhường nào.

“Nghe đây, Sota. Hồi bé tôi đã từng thấy ngưỡng mộ thứ phi thường có cái tên phù thủy này. Nhưng giờ tôi đã hiểu rõ rồi. Thế gian chẳng cần gì đến cái gọi là phù thủy hết, mà ngay từ đầu tên gọi ma đạo cụ nghe cũng thật quê mùa.”

“Q...quê mùa á?”

Sota tỏ ra bàng hoàng, nhưng tôi vẫn tỏ vẻ mặt lạnh rồi tiếp tục.

Tôi nói có sai đâu. Ma đạo cụ so với thời hiện đại thì toàn là thứ lỗi thời hết.

Mũ tàng hình thì chẳng có công dụng gì cả. Nếu muốn bay lên trời thì dùng trực thăng là xong. Bản thân tôi nghĩ dùng chổi để bay cũng quá là cổ lỗ sĩ. Còn gì xấu hổ hơn việc tái hiện hình ảnh rập khuôn đó trong thời hiện đại chứ? Tương lai mặt tôi bị phori lên khắp mạng xã hội đã quá rõ ràng rồi. Thời đại bây giờ là phải dùng Roomba ấy.

“Quan trọng nhất là quan niệm dùng phép thuật để giúp người khác không còn phù hợp với xã hội thời nay. Ngay từ đầu con người nên tìm cách sống độc lập. Suy nghĩ sẽ có người giúp mình lúc khó khăn chỉ khiến họ bị phụ thuộc và ỷ lại, rồi sẽ dẫn tới ly hôn ở tuổi trung niên, rồi đến chiến tranh thế giới thứ ba bùng nổ. Bây giờ nên tránh giao thiệp với người không cần thiết rồi vứt bỏ những ham muốn, ngày nghỉ là phải ở nhà và giữ mọi thứ chỉ cho riêng mình mà thôi. Thế gian hiện tại đang thiếu ý thức này lắm. Cứ sênh ra là dành thời gian cho mấy việc thừa thãi như bạn bè hay người yêu, rồi còn nói mấy câu nào ngắn 3 xăng-ti-mét kiểu như ‘Hojo lúc nào cũng ở một mình nhỉ’ hay ‘Trông xinh thế này mà lại không có bạn trai’. Nhưng tôi cố tình ở một mình đấy. Người yêu gì chứ, nếu muốn thì tôi kiếm tận ba ngàn anh cũng được, nhưng làm thế thì đúng là phí phạm thời gian, thay vì thế thì tôi thà ở một mình còn hơn...”

Vân vân và mây mây.

Sau đó tôi nói về việc mình từ bỏ sứ mệnh của phù thủy là đi đầu hợp lý đến nhường nào. Tôi không thấy hối hận mà cũng chẳng phải đang tỏ ra mạnh mẽ. Việc tôi nghiêng rằng khóc lóc đập gối chỉ là vì tôi thấy bất lực khi bản thân vẫn còn non kém và không thể chấn chỉnh đám sinh viên cùng lứa dốt nát nọ mà thôi. Tôi nói hết cho Sota như thế đó.

Ấy vậy mà...

“Trời, Shizuku... Lâu không gặp mà giờ bà nổi loạn đến vậy à?”

Sota nhăn nhó, sau đó cậu ta bắt đầu lải nhải.

“Ngày xưa dễ thương thế cơ mà.”

“Thời đại Satori đã làm thay đổi Shizuku mất rồi à?”

“Mỗi ngực là vẫn như xưa”. Đến đây tôi bắt cậu phải nín bằng câu “Cái gì?”, cậu ta đáp lại “Không có gì” và im lặng. Dám động đến nỗi đau của tôi à...

“Tóm lại là vì thế nên thời đại bây giờ không cần đến phù thủy. Mà tôi vốn cũng chẳng hiểu sứ mệnh của phù thủy để làm gì, thế nên cũng chẳng cần thiết phải tiếp tục nữa. Bây giờ đang là thời điểm tốt nên tôi định sẽ chấm dứt nó vào thế hệ của tôi. Đó mới chính là... Ờ kìa, Sota?”

Đến đây thì bỗng có chuyện không ngờ xảy tới.

Sota vốn đang vừa nghe bài thuyết giảng đầy cảm hứng của tôi vừa nhai nhóp nhép chiếc bánh kem như con chuột hamster, bỗng dừng cậu ta đứng dậy và bước thoăn thoắt về phía quầy đồ uống. Tại đó cậu ta bắt đầu trò chuyện gì đó với một người da trắng lạ mặt.

“Yes. Xin chào, hello, hello.”

“Ồ. Vâng, yes. Yes yes.”

“Thank you. Vâng, thank you rất nhiều.”

“Sorry. Ha ha ha! See ya!”

(???)

Một cảnh tượng vô cùng kỳ lạ đang diễn ra, Sota đang đơn phương bắn một thứ tiếng gì đó mà tôi không thể nào gọi là tiếng Anh được. Sau khi có vẻ đã xong việc, Sota vẫy tay với người da trắng kia và về chỗ ngồi như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Xin lỗi xin lỗi. Đang nói đến đâu rồi ấy nhỉ?”

“Người vừa nãy là người quen của ông à?”

“Không, người lạ.”

“Thế ông vừa làm cái gì vậy?”

“Anh ta có vẻ không biết cách sử dụng quầy đồ uống.”

“À, ra là thế.”

“Nhưng mà anh ta là người Pháp nên chẳng hiểu tiếng Anh.”

“O?”

“Cơ mà tôi cũng chẳng nói được tiếng Anh. Ha ha ha!”

“Hả? Thế cuối cùng thì như thế nào?”

“Anh ta bối rối lắm. Tôi đến, thế là anh ta phải bỏ dở việc đang làm để tiếp chuyện với tôi.”

“Chẳng phải ông khiến người ta phải bối rối thêm hay sao?”

Tôi ngán ngẩm đến nỗi không mở miệng thêm được nữa, còn Sota thì vẫn nói nhưng nói cuối, “Sorry. Mà không, trong tiếng Pháp thì nói thế nào ấy nhỉ? Francoise?”. Trời ạ, cuộc nói chuyện này bị cái gì vậy? Cứ hơi tí là lạc đề

Tôi tức giận, nhưng làm gì có chuyện Sora nhận ra cơn giận nhỏ nhoi của tôi.

“Quay trở về chủ đề chính nào. Về sứ mệnh của phù thủy thì tôi nghĩ bà nên làm thì hơn. Nhất định là vì có ý nghĩa nào đó nên nó mới được truyền lại đấy.”

Sota nói với điệu bộ phóng đại, có vẻ cậu đã quên hết chuyện của anh người Pháp vừa nãy.

“Giúp đỡ mọi người chính là sứ mệnh của phù thủy. Nghe chẳng phải rất tuyệt hay sao? Cho họ thấy tấm lòng nhân hậu của Shizuku đi nào.”

“Thế gian này được tạo nên sao cho người tốt bụng bị thiệt đó. Tôi không muốn làm người tốt đâu. Dù có nói bao lần thì tôi...”

“Được, tôi quyết định rồi. Để tôi trở thành người đầu tiên cần sự giúp đỡ của bà đi.”

“Ông có nghe tôi nói không đấy? Thế này là không nghe đâu nhỉ.”

Đến bó tay trước sự vô tư chẳng màng thiên hạ của cậu ta. Không hiểu trong đầu cậu có cái gì mà ra được thế này. Nào, giờ lỗ tai ra đây cho tôi xem nào. Chắc chắn có con mọt gỗ nào đó bên trong phải không.

Tôi xem thực đơn xem có gọi được cái máy khoan điện nào đó để thông lỗ tai cho cậu ta nhưng đáng tiếc là chẳng tìm thấy. Hay là thử gọi nhân viên quán ra đây cho mượn máy đánh trứng xem sao. Tôi đang nghĩ vậy thì Sota, vẫn như mọi khi, chẳng nghe người khác mà cứ tiếp tục nói.

“Làm đi nào. Nếu không làm thì tôi sẽ la toáng lên rồi nằm ra đây ăn vạ đấy.”

“Tôi sẽ mở anime BL to đến mức cả khu nhà nghe thấy được đấy.”

“Tôi sẽ nhét một đồng mô hình mỹ nam trong anime vào túi rác của bà rồi đính kèm giấy viết ‘Chào tạm biệt những người tình của em. Cảm ơn vì những đêm tuyệt vời đã qua. Shizuku’ để cho hàng xóm của bà phải thất kinh đấy.”

“C...cái đồ...” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cũng chẳng còn cách nào ngoài thả lỏng bàn tay. Tên này có thể sẽ làm mấy chuyện đó thật đấy chứ. Ý chí chiến đấu của tôi bị thui chột dần.

“Thiệt tình... Chịu thua ông rồi.” “Đúng là Shizuku, tôi biết là bà sẽ làm mà!”

Kết cục sau một hồi kì kèo là như vậy đấy. Sota làm một tư thế đắc thắng, còn tôi thì chỉ biết thở dài.

(...)

Nhưng lúc đó, mặc dù cảm thấy ngán ngẩm nhưng tôi cũng nhận ra trong lòng mình có một sự nhẹ nhõm nho nhỏ.

Là vì sao nhỉ? Có khi tôi biết lý do cũng nên.

“Thế giờ ông muốn tôi dùng cái nào? Chắc ông nhớ mấy món ma đạo cụ chứ nhỉ?”

“Để xem nào. Chọn món gì bây giờ...”

Trong lúc tôi đang bần chần thì ngược lại, Sota chỉ trầm ngâm suy nghĩ với vẻ thích thú. Vẻ mặt vô tư của cậu khiến tôi nhớ về thời thơ ấu, không hiểu sao trông thật dễ thương.

Thế rồi, một lúc sau.

“Được, tôi quyết định rồi. Dùng cây trượng có thể dịch chuyển tức thời đi.”

“[Trượng Alhazred] hả? Ông có nơi nào muốn đến à?”

“Ừ. Có chỗ tôi muốn đi. Ở Kansai...”

“Ờ, chỗ đó có phải...”

Đáp lại câu hỏi hờ hững của tôi là một câu trả lời khiến tôi phải ngỡ ngàng.

Sota gật đầu mạnh và nói.

“Đi thôi Shizuku! Về vùng núi nơi chúng ta đã lớn lên nào!”

Việc sử dụng ma đạo cụ có một số quy tắc.

Chỉ phù thủy của đời hiện tại mới có thể sử dụng.

Không được dùng cho bản thân mà phải dùng cho người khác.

Mỗi món có một năng lực riêng và chỉ dùng được một lần.

Sau khi dùng xong, ma đạo cụ sẽ “chìm vào giấc ngủ” và chỉ tỉnh dậy lần nữa vào đời kế tiếp.

Sáu ma đạo cụ nhà Hojo mà tôi được kế thừa gồm những thứ sau:

1- [*Trượng Albazred*]

Cây trượng gỗ lớn và cổ kính.

Sở hữu khả năng dịch chuyển tức thời, dùng trượng vẽ một vòng tròn quanh người thì người bên trong sẽ đến được nơi họ muốn.

Có giới hạn thời gian, sau ba tiếng sẽ bị đưa trở về vị trí cũ.

2 – [*Cặp nhẫn song sinh Nazar*]

Một cặp nhẫn màu bạc.

Sở hữu năng lực hoán đổi thân xác, hai người đeo nhẫn sẽ hoán đổi linh hồn vào cơ thể của nhau.

Đồng thời họ cũng sẽ được chia sẻ cảm giác cho nhau.

3 – [*Mũ đen Lunette*]

Chiếc mũ chóp nhọn đen nhánh khiến người nhìn không thể không nghĩ tới ngay hình ảnh của phù thủy.

Sở hữu năng lực tàng hình, phù thủy sau khi đội lên sẽ khiến cả những người xung quanh trở nên tàng hình.

Một khi đã tàng hình thì trạng thái này sẽ bắt buộc kéo dài liên tục trong ba tiếng.

4 – [*Đồng hồ cát Amelu Shibu*]

Chiếc đồng hồ cát cổ điển.

Sở hữu năng lực dịch chuyển thời gian, khi lật ngược có thể trở về quá khứ hoặc đến tương lai.

Tuy nhiên dù có làm gì trong quá khứ thì cũng không thể thay đổi được tương lai.

5 – [*Sách tiên tri Sibl*]

Cuốn sách cũ kỹ toàn trang trắng. Công dụng không rõ.

Theo như lời bà nói thì tự tôi phải tìm ra cách dùng của nó.

6 – [*Lông vũ Garuda*]

Ma đạo cụ cuối cùng, chỉ phát huy công dụng sau khi người sử dụng đã trở thành một phù thủy trưởng thành.

Nếu gắn vào một vật nào đó như cây chổi thì nó có thể bay lên trong một khoảng thời gian nhất định (không phải chổi cũng được).

Đây được coi là phần thưởng cho phù thủy sau khi hoàn thành sứ mệnh.

Đó là sáu món ma đạo cụ được truyền qua các đời phù thủy. Việc sử dụng tất cả chúng chính là sứ mệnh của phù thủy.

“Tôi bắt đầu thấy hơi hộp ỉ đấy. Này Shizuku, nhanh lên nào!”

“Đừng có giục tôi. Đây là lần đầu tiên tôi sử dụng ma đạo cụ đấy. Mà ông về chốn quê hẻo lánh đó làm gì?”

“Hê hê hê! Lần đầu tiên của Shizuku. Chốn núi non không một bóng người. Mình sẽ làm gì đây nhỉ?”

“Thôi ngay đi, không là tôi kiện cái não bã đậu màu hồng của ông đấy.”

Sau khi rời khỏi quán ăn và trở về nhà tôi, chúng tôi vừa nói chuyện vừa bày các ma đạo cụ lên bàn. Hôm qua vì có chuyện nên tôi đã lôi chúng ra khỏi tủ, nhưng thế lại hay. “Sao bà lại lấy chúng ra vậy?” Sota hỏi nhưng vì phiền phức quá nên tôi chỉ đáp cho có “Để dọn dẹp”.

“Nào, dùng thử thật thôi. Lần này là [Trượng Alhazred] nhỉ.”

“Chà chà, ra dáng phù thủy phết đấy.”

“Cây trượng này nghe nói đã được tạo ra bởi một bộ tộc cổ xưa tên là Ad. Có truyền thuyết kể rằng nó đã từng được sở hữu bởi Abdul Alhazred, nhân vật đã xuất hiện trong thần thoại Cthulu...”

“Chuyện đấy thế nào cũng được, mau lên mau lên!”

“... Ừ, được rồi.”

Tôi đến bó tay vì khả năng bề hướng câu chuyện của cậu bạn thân nổi khố này. Vâng, đúng rồi đấy. Tôi thật ngu ngốc khi định nói chuyện có chiều sâu triết lý như vậy cho một tên trẻ con. Chuyện vừa rồi thật quá khó với “bé não bánh pudding” phải hông nào? Thôi vậy, cứ mặc kệ mấy câu chuyện thần thoại cổ lỗ sĩ và bắt đầu đi thôi.

Thế là tôi, mặc dù vẫn còn bực mình nhưng tay đã mở trang đầu của cuốn sách tiên tri ra và viết vào. Trước khi sử dụng ma đạo cụ, tôi cần phải viết tên chúng và mục đích sử dụng vào trong cuốn [Sách tiên tri Sibyl]. Hình như sau khi viết xong sẽ có thử thách được đưa ra, nếu phù thủy vượt qua được thì có thể dùng ma đạo cụ (riêng [Sách tiên tri Sibyl] và [Lông vũ Garuda] không tuân theo quy tắc này).

Lần này là Sota muốn trở về quê cũ nên đã đạt được điều kiện sử dụng ma đạo cụ cho ai đó.

Thế thì chỉ cần tôi vượt qua được thử thách ềera thôi.

“A, có chữ đang hiện lên thật kìa!”

Một cách chần chập, các con chữ nổi lên trên trang giấy trắng như có mực đen thấm vào.

Dù tôi đã không còn hứng thú với công việc phù thủy nhưng khi có hiện tượng phi thường diễn ra trước mắt thì việc cảm thấy phấn khích âu cũng là bản tính của con người thôi mà.

Thử thách cổ xưa được giao cho phù thủy. Đi đâu mà tôi sẽ phải thực hiện.

Chúng tôi nuốt ực một tiếng. Thử thách được giao cho tôi là...

[Đạt 100 điểm hát karaoke một bài nhạc Pop ♪ Bạn chính là idol trong trái tim của otaku! ☆]

“...” “...”

Giờ thì...

“Khoan khoan, dừng lại đã, Shizuku! Bà định vứt ma đạo cụ đi đó đấy hả!?”

“Thành thật xin lỗi quý khách. Xem ra món hàng này là đồ phế phẩm không thể cứu chữa được rồi. Ngay cả tôi cũng đã bị lừa. Xem ra tôi chẳng phải phù thủy hay gì hết mà chỉ là một nữ sinh viên đại học vô cùng xinh đẹp mà thôi. Còn bây giờ tôi phải đi vứt món rác cỡ đại này đây.”

“Không, là đồ thật mà! Đúng là có chữ nổi lên còn gì. Bà bình tĩnh lại đi!”

Tôi đang định làm một cú “úp rồ” vào thùng rác thì Sota ôm lấy tôi từ sau lưng.

Khoảnh khắc kỳ quặc mà sẽ chẳng ai nghĩ là của một cặp trai gái xấp xỉ tuổi đôi mươi vẫn tiếp diễn.

Tôi vừa thở hển hển vừa “xõ” một tràng.

“Ông không thấy vô lý sao? Thử thách cổ xưa mà lại là hát karaoke à? Mấy ma đạo cụ này đã được lưu truyền từ ngày xưa ời là xưa, thế mà thử thách lại là hát karaoke... phá hỏng hết cả bầu không khí của người ta rồi còn gì! Có khác nào tôi đến gặp một ông thầy bói trông rất thần bí nhưng người ta lại chỉ nhận trả tiền bằng thẻ và tôi phải nhập mật khẩu vào cái máy thanh toán tối tân bậc nhất của họ không? Khi đó tôi đã tự nhủ là hãy nguôi giận đi và nghĩ rằng cuối cùng mình cũng tìm được tiệm xem bói nói mình có thể kết hôn vào năm ba mươi tuổi sau khi đã chạy qua năm khu nhà, thế mà...”

“Bình tĩnh lại đi Shizuku. Chính mấy chỗ vết xước măng rô nhỏ xíu đó đã dẫn con người đến thời đại Satori đấy. Trước tiên bà cứ bỏ con dao rọc giấy xuống bàn đi đã.”

Sau đó, tôi vẫn tiếp tục kịch liệt phản bác “Không thể nào”, “Quá không hợp lý”, “Con trai con gái cùng đi hát karaoke thật không đúng đắn gì hết”, “Vì lý do cá nhân”, “Thì bởi vì...”. Nhưng Sota cũng rất biết cách thuyết phục tôi.

“Đây cũng là một thử thách”, “Sẽ giải tỏa được stress đấy”, “Bà không bị stress á? Trông bà tức giận như vậy chẳng thuyết phục chút nào”, “Người không bị stress thì chẳng tự xưng là Thế hệ Satori được đâu”, “Chính vì bà nói vậy nên mới bị cho là không kết hôn được đấy”, vân vân và mây mây.

Ai có thể trách cứ tôi nổi nóng được chứ?

Kết cục, tôi bị Sota lấn lướt và hiện đã lờ bước chân vào phòng karaoke.

“M...mùi hương mùa x...xuân đó~~~ ♪”

“Ha ha ha ha! Được đấy Shizuku, đúng là giọng hát của phù thủy khiến ác ma cũng phải khóc thét mà!”

Không cần phải bình luận! Bà ngoại tôi đã nói khi hát chỉ cần dồn hết trái tim mình vào giọng hát là được mà.

Tôi điên cuồng hát với khuôn mặt đỏ bừng, trong lòng thấy sốt ruột không biết bao giờ mới thoát khỏi tình cảnh xấu hổ này. Thật xui xẻo làm

sao, cậu nhân viên mang đồ uống tới lại là sinh viên cùng khoa với tôi. Cậu ta cũng người, nhìn tôi đang bùng nổ chẳng khác gì đang nhìn một phù thủy thực sự. Đến lúc đó thì tôi cũng ném luôn cái việc suy nghĩ ra ngoài cửa sổ. Sota, tiếp theo chọn bài nào thật bốc để tôi xả hết đồng “xì trét” này đi!

Sau khi có bao nhiêu chuyện xảy ra, đến khi tôi “tỉnh lại” thì đã hơn tám giờ tối.

Cơ thể tôi đang nóng ran, chẳng biết là do thời tiết cuối tháng Bảy hay vì lý do gì khác. Cuối cùng tôi cũng vượt qua được thử thách, sau đó chúng tôi đến một công viên gần đây.

“Ôi, đau bụng quá! Có khi Shizuku nhắm tới trở thành idol trong giới Mandragora^[10] được đây.”

“Cảm ơn ông. Tạm gác chuyện đó qua một bên, tảng đá to đằng kia trông khá hợp với ông đấy. Hợp theo nghĩa nếu đập nó vào đầu ông thì tiếng phát ra chắc sẽ êm tai lắm.”

Nói vậy chứ tôi đã quá mệt để nhắc được tảng đá ấy lên rồi. Thay vào đó tôi vẽ một vòng tròn nguệch ngoạc lên mặt đất. Đã bận bịu la mắng Sota thì chớ, vậy mà tôi còn phải hát đến cả trăm bài. Ngày hôm nay đúng là một mõi mà!

Nhưng mà có vẻ động lực làm việc của phù thủy không liên quan gì đến ma đạo cụ.

Ngay sau khi dùng trượng vẽ xong, tôi nhận thấy cơ thể mình hơi lơ lửng. Nhưng rồi bằng một cách quá chóng vánh đến nỗi chẳng thấy có cảm xúc hay gì hết, chúng tôi đã dịch chuyển tức thời thành công.

“Uầy! Tuyệt ghê, về được thật rồi này. Ôi, tôi nhớ chỗ này quá!”

“Ừ.”

Tôi đáp lại lời cảm thán của Sota một cách hồ hững.

Con đường núi tối om với cỏ cây mọc um tùm xanh ngắt.

Cảm giác lạo xạo của đất và cát dưới đế giày.

Tiếng dế chuông vang vọng như muốn thế chỗ màn đêm tối tăm của cả một vùng rừng núi. Hương cây cỏ nồng nàn hòa lẫn vào bầu không khí lành lạnh đang kích thích khứu giác của tôi. Một quang cảnh nguyên sơ

khác biệt hoàn toàn với thành phố. Khoảng không gian rộng lớn chẳng còn ai ngoài hai chúng tôi.

Không thể nhầm được. Dù có vài điểm khác so với trong ký ức song mọi giác quan của tôi nhận biết rất rõ khung cảnh này.

Tôi và Sota đã về đến vùng núi nơi cả hai cùng sống hồi nhỏ.

“Tôi nhớ ra con đường dốc tối om này rồi. Đây là nơi bà Nagisa đã kéo hai đứa mình đến thử thách lòng gan dạ đấy.”

“Đúng là có chuyện đó nhỉ.”

“He he, tôi còn nhớ Shizuku đã hét lên ‘Đây là mồ hôi!’.”

“Đấy là bởi ngày hôm đó trời rất nóng, trong khi tôi lại mặc váy không thoáng khí.”

Hừ... Cậu ta vẫn còn nhớ à. Ký ức đau khổ khiến tôi phải cau mày.

Còn Sota thì hoàn toàn chẳng hề nhận ra nỗi xấu hổ của tôi mà cứ thoăn thoắt bước đi.

“Đi thôi nào, Shizuku. Bên này bên này.”

“Nói mới nhớ, thế rồi cuộc ông định làm gì hả?”

“Cứ chờ đến lúc tới nơi rồi sẽ biết. Nào, giờ thì vừa đi vừa hát thôi nhỉ.”

“Tôi không hát nữa đâu.”

“Đừng nói thế chứ. ‘Thần chú’ của Shizuku dùng để đuổi gấu cũng được đấy.”

“Ý ông là sao hả?”

Sota cười khanh khách, thế là tôi đâm một phát vào lưng cậu khiến cậu lại càng cười lớn hơn. Tôi thấy bức mình nên quay ngoắt đi. Kể cả như vậy nhưng quả nhiên chúng tôi vẫn là đôi bạn thanh mai trúc mã. Chẳng biết tự lúc nào mà tôi đã quên đi cơn giận của mình mà mãi mê ôn lại ký ức. Đã từng có chuyện này. Đã từng có chuyện kia. Con đường núi tối tăm không có nổi một ngọn đèn. Khoảng không gian biệt lập, ngoài chúng tôi ra chẳng còn một bóng người nào. Ở một nơi như vậy thế mà tôi lại thấy chỉ cần có hai người là chẳng còn gì phải sợ hãi. Thậm chí tôi còn có cảm giác hai chúng tôi có khi còn đánh thắng được cả gấu nếu thật sự gặp phải một con.

Mãi nói chuyện nên tôi chẳng để ý mình đã đi bộ được bao xa.

Cuộc trò chuyện của chúng tôi vừa dứt, tâm trí tôi đã đắm chìm vào một ký ức xa xôi.

Không phải tôi quên, nhưng cũng chẳng phải nhớ ra.

Ký ức về bà tôi, người mà tôi thương yêu nay đã không còn nữa đang hiện lên trong trí nhớ của tôi.

Shizuku. Dẫu thế nào thì cháu cũng hãy luôn nghe theo con tim mình nhé.

Tại sao ạ?

Vì Shizuku dễ thương lắm. Người xinh đẹp được chiêu chuộng là điều đương nhiên đấy cháu à, ha ha ha.

Bà tôi, Hojo Nagisa, là người có tính cách vô cùng khác biệt so với hình ảnh thường thấy về một bà lão sống ở vùng nông thôn. Tôi đã sớm nhận ra điều đó ngay từ khi bắt đầu sống cùng bà.

“Bà chẳng muốn làm một bà lão quê mùa thích nukamiso^[11] đâu.”

“Thế là thích làm gì ạ?”

“Một bây giờ là nhạc Heavy metal^[12] đấy. Bà muốn thử làm động tác Headbang^[13] nhưng có khi huyết áp của bà sẽ tăng lên mất.”

“Thôi bà ơi. Bà làm vậy xong phải nhập viện thì cháu cũng chẳng thấy buồn cho bà được đâu.”

Giờ nghĩ lại tôi vẫn thấy bà đúng là một bà già kỳ cục, hay phá phách theo đúng nghĩa đen. Tôi có thừa tự tin để nói rằng một bà già hàng đêm không chơi dương cầm mà lại đi gảy cây đàn bass được đặt mua qua điện thoại là một kẻ lập dị.

Thế nhưng, tôi vẫn rất yêu bà.

“Không sao đâu Shizuku. Cháu có thể đến trường khi nào cháu muốn. Cháu có thể nói với ông thầy giáo đang thúc giục cháu rằng ‘Tại sao thầy lại muốn gặp em đến vậy? Thầy là Lolicon à?’ Lolicon là gì ư? Là hiện thân của một con ác quỷ đã vứt bỏ nhân tính để đi theo tà đạo đấy.”

“Bà sẽ luôn là đồng minh của Shizuku. Vậy nên cháu đừng nói cho mẹ biết rằng bà chơi cờ phiêu rỗi bị lỗ nặng nhé. Hừm? Cờ phiêu là gì ư? Là miếng mồi của lũ ác ma có thể lừa được cả phù thủy đấy.”

“Nghe này Shizuku. Nếu gặp thằng con trai nào khiến cháu bức mình thì cứ đâm thẳng vào ‘bi’ của nó một phát mà không cần biết gì hết. Nếu bị

nó chửi là hèn hạ thì cháu cứ nói ‘Kẻ treo lủng lẳng thứ đó rồi đi bắt nạt con gái còn hèn hạ hơn’. Như thế gọi là bình đẳng nam nữ đó. Hí hí hí!”

Bà luôn làm theo ý mình mà chẳng thèm nghe ai, nhưng so với tất cả những người bà trong các câu chuyện cổ tích thì bà tôi thú vị hơn rất nhiều.

Cuộc sống được ở bên một người bà như vậy thật quá đổi vui vẻ. Hơn nữa, đối với tôi lúc còn thơ bé, bà còn là một phù thủy thực sự mà tôi ngưỡng mộ.

“Phù thủy là người sẽ mang lại hạnh phúc cho mọi người vào bất cứ thời đại nào. Shizuku nhất định cũng sẽ trở nên như vậy.”

“Tại sao bà biết ạ?”

“Vì phù thủy là người như vậy mà. Như cô phù thủy trong bộ phim nọ đi chuyển đồ giúp mọi người ấy. Mà bà sẽ không làm món bánh dore đến vậy trong sinh nhật của cháu đâu nên đừng lo nhé.”

“Ha ha...”

“Cho dù thế nào đi nữa thì Shizuku nhất định cũng sẽ trở thành một phù thủy tài giỏi. Càng thấu hiểu nỗi đau sẽ càng đem tới nhiều hạnh phúc. Bà có thể nhìn thấy rõ hình ảnh Shizuku mang hạnh phúc đến cho mọi người rồi đấy.”

Chỉ một câu nói đó cũng đủ để tôi quên hết mọi buồn bực.

Không thể nhầm được, bà chính là một phù thủy mang hạnh phúc đến cho mọi người.

“Bà Nagisa, cháu đến ‘mượn’ Shizuku đây!”

“Sota, đừng làm Shizuku bị thương, nếu không bà sẽ phun khí độc xử gọn cháu đấy.”

“Thôi cho cháu xin. Bà mà làm thế thật thì đáng sợ lắm.”

“Ha ha ha!”

Là cậu bé Sota tinh nghịch nhưng có một trái tim nhân hậu.

Bà tôi đã bắt một cậu bé học sinh tiểu học gọi mình bằng tên riêng một cách thân thiết.

Tôi của thời vẫn còn ao ước được trở thành phù thủy tài ba chứ không như tôi của bây giờ.

Khi ấy, chúng tôi thực sự đã được bao bọc trong niềm hạnh phúc.

...

“Shizuku, nguy hiểm đó!”

“O? A, xin lỗi.”

Trong khoảnh khắc tiếp theo, ý thức của tôi được một giọng nói bất chợt kéo về thực tại.

Có vẻ tôi đã bước lơ đãng một lúc lâu, đến khi hồi thần mới thấy suýt nữa tôi đã sa chân ra khỏi con đường núi.

“Quanh khu vực này cây cỏ mọc rậm rạp, đường cũng không được lát gạch.”

“Đúng thế thật. Mà hình như đây là khu vực cấm người ngoài vào thì phải.”

“He he, thế nên tôi mới nhờ bà dùng ma đạo cụ.”

“Trời, ông đúng là vẫn tùy tiện như ngày nào.”

Tôi thở dài trong lúc cố gắng che giấu việc lòng ngực mình đang đập liên hồi.

Không phải do tôi đã suýt bước lỡ chân. Có một thứ gì đó khác đã gần như tóm được trái tim tôi nên tôi vội che đậy lại những ký ức của mình. Tôi nghĩ mình không được phép nhớ lại thêm gì nữa.

Có một ngôi miếu nhỏ thờ ông Địa tạng đã cũ nát ở ven đường. Vừa đi đến đó, Sota đã cất lời “Chờ chút để tôi sửa sang lại cho nó”. Trong lúc cậu ấy đang chỉnh trang lại ngôi miếu, tôi lơ đãng nhìn xuống mép đường mà suýt nữa ngã. Dưới đó là một màn đêm đen đến trống rỗng.

Bóng đêm sâu thẳm được tạo ra bởi những hàng cây xếp chồng lên nhau, hết lớp này đến lớp khác. Một sắc đen hư vô tưởng chừng như có thể hút cạn đến tận trái tim, nếu lỡ rơi vào đó có lẽ sẽ không thể trở về được nữa. Nó ứ đọng lại, thủ thủ những thanh âm, vờn điệu vào tai tôi.

Và cậu ấy, người luôn luôn chìa tay ra với tôi...

“Shizuku, nắm tay tôi nào.”

“A, ừ.”

Sota thả nhiên vươn tay ra. Tôi chạm nhẹ vào bàn tay đã trở nên rắn chắc đó.

Thật ấm áp làm sao! Tôi dần cảm thấy nhẹ lòng hơn. Tôi đang tự nhủ bản thân rằng không được giao cả trái tim mình cho cậu.

Thế nhưng tôi nhận ra cảm xúc của mình đang dần bị lộ ra qua những đầu ngón tay. Điều này thật đáng sợ.

“Được rồi, đi tiếp nào. Nếu tôi nhớ không nhầm thì phía bên kia có hồ Bánh Bao thì phải. Nhớ ngày xưa quá đi.”

Sota vừa bước đi vừa nói những chuyện không đâu không đâu.

Tôi bị kéo tay mà bước theo, trong khi trái tim vẫn đang để quên trong màn đêm đen tối.

Bóng người không có, ánh đèn cũng không. Lẽ ra phải có tiếng côn trùng kêu râm ran dọc theo con đường, ấy vậy mà trong lúc này, tôi như đang ở tận cùng của sự im lặng. Tiết trời ban đêm nóng nực, ẩm ướt cũng trở nên thật lạnh lẽo.

Chúng tôi đi tiếp như thể đang bước xuống những bậc thang trở về ký ức.

“Đến nơi rồiiiiiii! Hoan hô!”

“Hà... hà...”

Cứ bước, bước tiếp, bước mãi.

Lảo đảo chỗ nọ, lờ đờ chỗ kia. Tôi chẳng còn nghĩ được rốt cuộc chúng tôi đang hướng về đâu không biết. Tôi thử tưởng tượng nếu đang mệt mỏi mà lại nhận được câu “Thực ra tôi chẳng có nơi nào muốn đến cả, chỉ là nghĩ rằng nếu được thấy Shizuku lăn đùng ra vì mệt thì sẽ thú vị lắm. Ha ha ha!” thì tôi sẽ tần cho cậu ta như xương. Nhưng tất cả đều là tôi lo hão thôi.

Nơi mà cuối cùng chúng tôi cũng đặt chân đến là đỉnh một ngọn núi nhỏ.

“Nhân cơ hội này Shizuku rèn luyện thể lực cũng được đấy.”

“Chuyện đó không cần thiết. Bà tôi đã nói rằng đến một lúc nào đó Doraemon được sinh ra thì chẳng còn phải lo... Khụ khụ.”

Vì họ mà tôi chẳng thể tỏ ra mạnh mẽ được nữa. Sota thấy vậy liền nói “Tôi mang theo cà phê là quyết định chính xác nhỉ” rồi lấy ra chiếc bình “ma thuật” mang từ nhà đi.

“Tôi không thích uống cà phê.”

“Thật á? Đờ trẻ con~”

“Riêng ông nói câu đó là tôi không muốn nghe!”

Tôi nổi quạu r ấ cướp lấy chiếc cốc và uống hết... O? Cũng ngon đấy nhỉ!

Không biết có phải nhờ bầu không khí trong vắt trên núi hay không mà uống cà phê khi ở trên cao ngon hơn hẳn.

“Tôi rất muốn khen quang cảnh đẹp nhưng tối quá nên chẳng thấy được gì hết.”

“Nông thôn là như thế đó. Phải có đèn mới thấy nó đẹp.”

Đúng như lời Sota nói, trên đỉnh núi tối om nên tôi chẳng có cảm xúc gì hết. Nếu có thì chỉ là cảm giác sợ hãi rằng nếu bị rơi xuống thì không biết sẽ ra sao, thế nên tôi cảm giác màn đêm như càng trở nên thăm thẳm hơn. Có lẽ chỉ cần ngắm thiên nhiên qua ti vi là đủ r ấ. Dù vậy nhưng khung cảnh như thế này đối với chúng tôi bây giờ cũng đã tốt lắm r ấ.

Còn một tiếng nữa là công hiệu của ma đạo cụ sẽ kết thúc. Chúng tôi không cần phải lo sẽ về bằng cách nào, và xung quanh không một bóng người nên có thể trò chuyện thoải mái mà không phải bận tâm sẽ làm phiền ai. Tôi cảm thấy so với cuộc sống ở thành phố thì đây là một đi ều xa xỉ. Chúng tôi nói đủ thứ chuyện mà có lẽ đến ngày mai sẽ chẳng còn gì đọng lại trong đ ầu.

Cuộc trò chuyện không còn vô tư nữa khi tôi đặt ra câu hỏi vừa chợt nhớ ra trong đ ầu.

“Thế rốt cuộc ông dẫn tôi đến chốn núi non sâu hun hút này là vì muốn làm gì hả?”

“À, chắc đến lúc tôi nên kể ra r ấ nhỉ.”

Vốn chỉ là một câu hỏi băng quơ. Tôi đã nghĩ thế nào Sota cũng lại trả lời đùa cợt cho mà xem.

Tuy nhiên, tôi nhận ra một đi ều, tôi cứ tưởng mình rất hiểu cậu ấy nhưng hóa ra lại chẳng hiểu gì.

Cậu ấy lúc nào cũng cố gắng giúp đỡ tôi.

“Câu trả lời tôi đã nói r ấ đấy. Tôi đến là để thực hiện lời hứa với bà.”

“Chuyện sứ mệnh của phù thủy ấy hả? Nếu vậy thì chẳng cần phải vào tận trong núi như thế này cũng...”

“Không, không phải chuyện đó.”

“Hả?”

“Sao. Bài nghiên cứu tự do. Đúng ngày này mười năm trước tôi đã hứa với bà.”

“O? A...”

Cuối cùng tôi cũng nhận ra. Tôi nhìn theo cánh tay chỉ lên của Sota và ngược mắt nhìn khoảng không cao vút.

Trải rộng trên đó là bầu trời đêm lấp lánh được dệt nên bởi hằng hà sa số những vì sao. Vì quá mệt nên tôi chỉ mãi cúi đầu xuống mà hoàn toàn không nhận ra cảnh đẹp quá đổi tráng lệ này.

“Đẹp quá!”

“Rất đẹp đúng không? Ở thành phố làm sao có thể thấy được cảnh tượng này.”

Những ngôi sao lấp lánh như đang chìm dần vào bóng tối hay có khi sắp rơi xuống trần gian. Cảm giác khi thấy màn đêm đen kịt bỗng trở thành một đại dương lấp lánh thật thần kỳ. Vừa đắm chìm trong khung cảnh này, tôi vừa nhớ ra.

Phải rồi. Đúng là ngày này. Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè vào cuối tháng Bảy.

Ngày này của mười năm trước, chúng tôi đã hứa với nhau sẽ leo lên đỉnh núi ngắm sao.

Và rồi...

“Bà biết không, hình như sao Bắc Cực cứ sau vài ngàn năm sẽ thay đổi đấy. Bây giờ sao Polaris của chòm Tiểu Hùng là sao Bắc Cực, nhưng sau khoảng hai ngàn năm nữa...”

“Sota.”

“Sẽ là ngôi sao kế bên... Hửm?”

Đến đây, không hiểu sao...

Không hiểu sao, bỗng dưng tôi không thể kiên nhẫn chờ được nữa.

“Shizuku?”

Điều gì đã sai khiến tôi nhỉ? Là vì tôi nhận ra hôm nay chính là ngày trong lời hứa năm ấy ư? Hay vì tôi không thể lảng tránh chuyện quan trọng đó được nữa?

Sota trông có vẻ rất vui. Tôi cũng thấy vui.

Nhất định là vậy. Có lẽ thế. Nhưng mà, tôi không thể kiềm chế được nữa rồi.

Cảm xúc dâng trào và phá tan chiếc nắp đậy ký ức của tôi.

“Sota. Tôi hỏi ông một câu được không?”

“... Ừ.”

Giọng nói hiền hòa của cậu như đang bao bọc lấy tôi. Sota thật dịu dàng. Tôi chẳng hiểu gì về cậu, nhưng cậu ấy lại biết mọi thứ về tôi.

Cậu đã biết rất rõ, từ rất lâu rồi.

“Sota. Tại sao?”

Tôi cất lời hỏi. Về ngày hôm đó. Cái ngày mà thế giới của tôi mất đi ánh sáng.

“Tại sao ông lại không có mặt vào ngày hôm đó, ngày bà tôi ra đi một cách bí thảm ấy?”

“Xin lỗi, Shizuku.”

Cậu ấy đang ở ngay kế bên tôi, nhưng tại sao?

Tại sao tôi lại cảm thấy giọng nói của cậu ấy dường như đang ở một nơi rất xa xăm như thế?

Người bà mà tôi cực kỳ yêu thương, cùng với Sota, người bạn duy nhất của tôi.

Kết thúc những ngày tháng hạnh phúc ập tới quá đột ngột.

“Buông con ra, bà con đang đợi con!”

“Không được, phải chờ cứu trợ tới đây!”

Trong phòng thể chất của trường giờ đã thành nơi trú nạn, thầy giáo chủ nhiệm vốn chẳng bao giờ nói chuyện với tôi nay vừa quát lớn vừa giữ chặt, không cho tôi lao ra gió bão đang gào thét bên ngoài.

Không phải lốc xoáy, cũng chẳng phải động đất.

Lần đầu tiên tôi biết chỉ một trận mưa to cũng có thể cướp đi sinh mạng con người.

Ngày hôm đó, một trận lũ chưa từng có đã ập đến vùng núi nơi tôi đang sống. Núi bị sạt lở, bùn đất tràn ngập khắp nơi, cây cối gãy đổ, đường sá

bị phá hủy. Tiếng mưa ầm ầm như tiếng bão cát. Tiếng gió rít vào tai như đang la hét. Những âm thanh như thông báo rằng bầu trời sắp sụp xuống khiến tôi đến tận bây giờ vẫn còn phải run sợ.

Nhà tôi bị ngập đến mức có thể bơi được. Bà tôi chân yếu nên phải cố bám vào một cây cột, trong khi tôi chỉ còn cách chạy đi tìm người cứu giúp.

“Bà đợi cháu nhé. Cháu nhất định sẽ trở về”

“Cảm ơn cháu nhé, Shizuku.”

Tôi không thể ngờ rằng đó lại là cuộc nói chuyện cuối cùng của tôi với bà.

“Bà ơi... Bà ơi...”

Sau cơn giông, tôi về nhà nhưng chẳng còn ai. Tại một nơi cách nhà khá xa, ở đó tôi mới biết da của người chết cũng giá lạnh như đất. Biết cả một sự thật rằng cuộc sống của tôi sẽ không bao giờ trở lại được như xưa.

Tôi không biết bà đã cảm thấy lạnh, thấy sợ hãi đến nhường nào.

Bị nước nhấn chìm và không thể thở nổi, bị chôn lấp dưới hàng lớp đất cát cuốn theo dòng lũ. Không ngờ người thân mà tôi nhất mực thương yêu lại phải ra đi một cách bi thảm như vậy.

Đúng là chết chóc luôn ập nấp quanh ta ngay cả khi bình yên nhất. Kể từ đó, lúc nào tôi cũng run sợ khi nghe thấy tiếng sấm sét.

Những ngày sau đó, tôi tiếp tục chờ đợi trong nỗi đau đớn và u sầu không tả xiết.

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè. Trên đỉnh ngọn núi phía bên kia dòng sông.

Bài nghiên cứu tự do về chủ đề sao. Lời hứa với Sota. Không thấy cậu có mặt ở chỗ trú nạn song tôi tin nhất định cậu ấy vẫn còn sống. Thế nhưng Sota đã không xuất hiện.

Ngày hôm sau và cả ngày hôm sau nữa, tôi chờ đợi cậu như đang trốn tránh hiện thực trong khi nước mắt đã cạn khô tự bao giờ. Rồi một điếu kỳ quặc xảy ra như đặt một dấu chấm hết. Tất cả mọi người đều đã quên đi sự tồn tại của một cậu bé có tên Sota.

Giáo viên trong trường, bố mẹ nuôi của Sota và những người lớn, mọi người đều bắt đầu nói rằng không biết cậu bé nào có tên như vậy. Mặc dù tôi đã hét lên rằng không thể có chuyện đó nhưng lại chẳng thể làm được

gì. Khi được hỏi Sota mang họ gì, học ở lớp nào, tôi đã không trả lời được. Tôi cũng không biết gia đình cậu ấy có những ai. Mọi người bắt đầu xa lánh và chỉ nhìn tôi từ xa. Tôi thấy rất hối hận vì đã không tìm hiểu về cậu. Giờ tôi đã biết sau khi đánh mất thứ quan trọng, con người mới thấy ân hận.

Tôi không còn nói chuyện về Sota nữa. Điều đó trở thành một lời chia tay đột ngột với cậu bạn thân thời thơ ấu của tôi.

Tôi đã thề cả đời sẽ không tha thứ cho Sota. Tôi giận cậu vì đã không giữ lời hứa.

Tôi đã tìm thấy chiếc vòng cổ của cậu ở một nơi cách nhà khá xa. Tôi cất nó vào góc sâu trong ngăn bàn rồi tự hứa sẽ không bao giờ nhìn lại nó lần nữa. Tôi chỉ có thể làm vậy để tự bảo vệ mình.

Tôi bị bắt phải trở về Tokyo.

Bố mẹ ôm ghì lấy tôi. “Con đã sợ lắm phải không? Bố mẹ xin lỗi con”, hai người liên tục nói như vậy. Họ chẳng làm gì sai nhưng cứ nhắc đi nhắc lại lời xin lỗi.

Tại thành phố nơi tôi đã không thể sống hòa nhập, những ngày tháng sách giáo khoa và giày của tôi biến mất lại bắt đầu. Tôi không thể cười vui vẻ được như mọi người, không thể hòa mình vào bầu không khí tập thể, thế nên tôi trở thành mục tiêu trêu đùa của họ. Bản tính nhút nhát và vùng vênh của tôi không thể thay đổi nên tôi cần phải tìm cách để bảo vệ bản thân.

Đến một ngày, tôi nhận ra mình đang trút giận lên bố mẹ. Tôi nói những lời cay độc với họ để quên đi sự yếu đuối của bản thân. Tiếp nối những cuộc cãi vã là khoảng thời gian dài tôi không muốn nhìn mặt bố mẹ.

Kể từ đó đến nay đã mười năm, cuộc sống của tôi không hề suôn sẻ chút nào.

Tôi tự nhủ rằng vì đây là thời đại Satori, thế nên tôi mới bảo vệ được bản thân mình. Hiển nhiên tôi không có bạn bè hay người yêu gì cả. Tôi cũng chẳng muốn nghĩ về sứ mệnh của phù thủy nữa. Phù thủy, ma đạo cụ và những ký ức chỉ làm tôi càng thêm đau khổ mà thôi.

Tôi không thể khiến người khác hạnh phúc. Tôi cũng không biết phải làm gì để trở thành một phù thủy tài giỏi. Bà tôi nói rằng phù thủy là phải mang hạnh phúc đến cho mọi người, nhưng tôi đã không thể đáp lại sự kỳ vọng của bà. Thực tại cứ không ngừng giày vò tâm trí tôi.

Tôi chẳng thể làm được gì nếu chỉ có một mình. Tôi yếu đuối, hèn nhát, không thể giúp được ai.

Tôi là, tôi là —

“Hôm qua họ hàng nhà tôi có một bữa tiệc đoàn viên để chúc mừng đám cưới của anh họ. Không biết có phải vì bà tôi ít giao thiệp hay không mà chẳng ai nhớ hôm đó cũng là ngày giỗ của bà. Mọi người cứ liên tục nói những câu chúc mừng chúc mừng. Tôi thấy bức tức đến nỗi không thể chịu đựng nổi. Có lẽ đây chỉ là chẳng may thôi. Chẳng may thông báo kết hôn trùng đúng vào ngày đó. Không ai có ác ý gì hết. Nhưng hôm qua thực sự là một ngày đặc biệt. Giả như nó vào một ngày khác thì tôi đã chẳng phải bức bối làm gì.”

“Vậy à. Thảo nào bà lại lòi đống ma đạo cụ ra.”

Tôi gật đầu với Sota.

Cử động đó khiến giọt nước mắt đang đọng trên khóe mi rơi xuống.

“Shizuku, có phải bà đã làm chuyện gì đó trong bữa tiệc chúc mừng đúng không?”

“...”

“Ha ha ha. Thế thì nhất định bà Nagisa sẽ hí hửng vui mừng lắm đây.”

“... Chắc vậy.”

Sota nhẹ nhàng tiến lại gần trái tim cô đơn của tôi. Cậu ôm lấy bờ vai, dịu dàng vuốt mái tóc tôi, dùng lồng ngực của mình thấm đi những giọt nước mắt của tôi. Bỗng nhiên, tôi ngửi thấy một mùi hương cây cỏ từ cơ thể cậu. Đó là hơi thở của mùa hạ, là ánh sáng của sự sống. Những ký ức quá đổi thân thương và đẹp để những tưởng sẽ không bao giờ trở lại đang khiến tôi đau khổ. Cậu không biết bao nhiêu lâu nay tôi đã luôn mong chờ được cậu an ủi biết nhường nào. Tôi không thể nào cản được dòng nước mắt tuôn rơi được nữa.

“Xin lỗi nhé, Shizuku. Tôi đã để bà phải cô đơn quá lâu rồi.”

“Đúng đấy. Những lúc tôi cần ông nhất thì ông lại chẳng có ở đây.”

Dù nói vậy những cơn giận trong tôi đã biến mất từ lúc nào.

Tại sao vậy nhỉ? Tôi đã thề cả đời sẽ không tha thứ cho cậu rồi cơ mà?

Trái tim thật đúng là tùy tiện. Nhưng mà, rốt cuộc thì con người không thể sống đơn độc một mình được. Người đã từng là bạn thì thật khó để

ghét họ. Cuối cùng tôi cũng nhận ra, bấy lâu nay, bản thân mình đã thực sự mong mỗi đi đâu gì, mong da diết đến nhường nào.

“Sota... Sota...”

Tôi bật khóc trong vòng tay của Sota.

Bao nhiêu nỗi buồn, sự uất ức và đau khổ tích tụ lại trong suốt mười năm dần thoát ra khỏi tâm trí tôi qua những dòng nước mắt đang chảy không ngừng.

Tôi khóc, khóc mãi, cuối cùng cũng đến lúc nước mắt cạn khô.

Dưới bầu trời đêm, tôi kể cho Sota nghe về một suy nghĩ nhỏ nhỏ của mình.

“Tôi nghĩ anh chàng người Pháp nọ hẳn là vui lắm.”

“Hả?”

Tôi nói trong lúc vẫn đang dựa đầu vào ngực Sota như làm nũng.

“Tôi nghĩ anh ấy hẳn là rất vui vì có ông đến bắt chuyện. Anh ấy đi một mình chắc là buồn lắm.”

“Chẳng biết nữa. Giờ nghĩ lại mới thấy đúng là tôi đã làm anh ấy càng bối rối hơn.”

“Kể cả thế thì anh ấy chắc chắn cũng sẽ thấy vui. Nếu là tôi thì nhất định sẽ cảm thấy như thế.”

Tôi rất hiểu niềm vui khi được ai đó bắt chuyện trong lúc mình đang cô đơn. Tôi không có dũng khí để chủ động nhờ ai đó giúp đỡ, cũng chẳng có đủ tự tin để đưa tay ra với ai. Nhưng cậu có thể làm đi đâu đó mà không chút ngại ngùng, hết như một phù thủy mang lại hạnh phúc cho người khác như lời bà nói. Vì cậu là người như vậy nên tôi đã luôn...

Dưới vòm trời đen kịt, màn đêm với những ngôi sao đang tỏa sáng một cách vui vẻ cùng dòng sông Ngân ngân cách Ngưu Lang và Chức Nữ mãi mãi...

Sota cũng nhỏ nhẹ thổ lộ lòng mình.

“Tôi không có ký ức.”

“Hả?”

Giờ nghĩ lại mới thấy, đây là lần đầu tiên cậu ấy kể về bản thân mình cho tôi nghe.

Lần đầu tiên tôi chạm được tới nội tâm của cậu.

“Tôi cũng chẳng biết từ khi nào nữa. Lúc nhận ra thì tôi đã sống ở nhà bố mẹ nuôi, trong đầu không hề có một chút gì về ký ức trước đó, nhưng tôi cũng chẳng hoài nghi gì cả. Việc duy nhất tôi nhớ được là ‘Trở thành phù thủy’. Chỉ có vậy thôi.”

Sota nhìn thẳng về phía trước và kể.

Không biết đôi mắt cậu đang nhìn cái gì.

“Một ngày nọ, tôi bắt gặp bà Nagisa ở ngoài đường. Đó là lần đầu tiên tôi gặp bà nhưng bà tỏ ra ngỡ ngàng lắm. Rồi bà chẳng nói chẳng rằng mà ôm chặt lấy tôi. Lúc ấy tôi thật sự chẳng hiểu gì hết.”

“Bà tôi làm thế thật ư?”

Sota gật đầu cái rụp rồi nói tiếp.

“Kể đến bà bảo tôi hãy trở thành bạn của Shizuku. Thế là tôi mới đi gặp Shizuku đấy. Sau đó thì như bà biết rồi. Lúc bà kể chuyện về phù thủy, tôi đã không nói ra nhưng hơi bị giật mình bởi nó trùng khớp với ký ức duy nhất mà tôi có.”

“Vậy à, tôi chẳng biết gì cả. Nhưng tại sao bà tôi lại tỏ ra ngỡ ngàng khi gặp ông nhỉ?”

“Chịu thôi. Cái đấy thì tôi cũng không biết.”

Sota thở dài một tiếng thật nhẹ.

“Cái ngày thảm họa ấy xảy ra, tôi cũng bị dòng nước đục cuốn trôi đi mất. Lúc ấy tôi đã nghĩ kiểu này chắc mình sẽ chết mất. Và kể từ đó tôi chẳng còn ký ức gì nữa. Khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm bơ vơ dưới bầu trời đêm, cơ thể đã trở thành người lớn, đã thế thời điểm đang là năm 2018. Rồi chẳng hiểu vì sao mà tôi biết Shizuku đang sống nơi nào. Dọc đường tôi đi ké xe của một chị gái, thế là mất một đêm để đến được chỗ của bà.”

“Ra là như thế hả...”

Tôi im lặng trước quá khứ dần được hé lộ của Sota.

Rốt cuộc là như thế nào? Tôi chẳng hiểu gì cả. Liệu nó có liên quan gì đến việc tất cả mọi người đều quên Sota không? Liệu bà có biết chuyện

này không? Tại sao bà không nói gì với mình? Những mối nghi hoặc ngày càng lớn dần trong tâm trí tôi.

“Nhưng cũng chẳng quan trọng. Mặc dù không hiểu gì nhưng với tôi, kết quả thế này là tốt rồi.”

“Hả?”

Trong khi tôi còn đang nghi ngờ đủ thứ thì Sota lại nói như vậy và cười thật tươi.

“Tôi chẳng biết nguyên nhân vì sao nhưng với tôi, được gặp lại Shizuku như thế này là OK rồi. Giờ Shizuku xinh đẹp hơn khiến tôi lại thấy mê mẩn bà lần nữa rồi đấy.”

“Hừ, tôi vốn đã xinh sẵn rồi.”

“Ha ha ha! Cái tính này cũng chẳng thay đổi làm tôi thấy an tâm lắm đó. Shizuku đúng thật là dễ thương nhất mà.”

“Thôi đi, đồng hồ.”

Cậu ta chẳng ngần ngại mà cứ nói những lời xấu hổ như vậy, thật đúng là xấu tính mà.

Khuôn mặt nóng bừng của tôi chẳng có vẻ gì là sẽ nguội đi.

“Được rồi.”

Dưới vòm trời đêm đầy sao, tiếng gió thổi trong rừng nghe xào xạc. Sota vươn người rồi đứng bật dậy.

Tôi ngược mắt lên nhìn theo cậu ấy. Trong Sota thật cao lớn. Có lẽ người đang “nâng đỡ” cả bầu trời sao này đã không còn là một cậu thiếu niên nữa rồi.

“Shizuku.”

“Gì vậy?”

“Nói lúc này có hơi muộn, nhưng mà chúng ta cùng thực hiện sứ mệnh của phù thủy thôi nào.”

Tôi im lặng lắng nghe Sota nói, nhìn thấy trong mắt cậu đượm một nỗi buồn man mác. Ánh mắt đó không phải là của Sota mà tôi biết.

Nỗi cô độc của cậu mà tôi chưa từng được biết đến, nay đang dần được hé lộ.

“Tôi cứ nghĩ rằng mình đã chết rồi. Ngày hôm đó tôi đã cho rằng cuộc đời tôi thế là kết thúc. Nhưng cuối cùng lại không phải như vậy. Không

hiều lý do vì sao nhưng giờ tôi đang đứng ở đây. Nhất định chuyện này phải có một ý nghĩa nào đó. Tôi muốn tìm ra nó. Tôi muốn biết mình đã đến từ đâu và sẽ đi về đâu. Việc giúp đỡ Shizuku nhất định là sứ mệnh và cũng là manh mối để tìm ra thân phận thực sự của tôi. Tôi muốn biết về bản thân tôi. Tôi muốn làm điểu đó cùng với Shizuku.”

Cậu ấy vừa nhìn đến một nơi nào đó ở phương xa vừa bật bạch với tôi. Dũng khí như muốn tỏa sáng của cậu đã tiếp thêm sức mạnh cho một người luôn nép mình như tôi.

Cậu ấy thật mạnh mẽ. Mạnh mẽ và rực rỡ đến mức khiến tôi muốn bật khóc. Dù ở thế giới nào, cậu cũng không bộc lộ sự yếu đuối của bản thân và luôn hướng về phía trước. Sự mạnh mẽ và đáng mến của cậu làm tôi cảm thấy nếu có cậu ở bên thì tôi có thể vượt qua được tất cả. Liệu sau cùng tôi cũng có thể trở nên giống cậu hay không?

“Cùng cố gắng khôi phục sứ mệnh của phù thủy nhé!”

“Ừ...”

Tôi bất giác gật đầu. Ngay lập tức trong thâm tâm bạn ra câu hỏi tại sao mình lại để ý nhỉ?

Vì tôi muốn thay đổi bản thân chẳng? Hay vì tôi không còn cảm thấy cô đơn nữa?

Tôi không biết nguyên do chính xác, nhưng tôi biết một điểu rằng:

Shizuku, dẫu thế nào thì cháu hãy luôn nghe theo trái tim mình nhé.

(Bà...)

Tôi cất tiếng gọi bà trong tim mình.

Có làm được không? Liệu cháu có thể thay đổi bản thân mình được không?

Liệu đời này, cháu có thể tươi cười một cách thực lòng hay không?

“Sota, ông sẽ giúp đỡ tôi chứ?”

“Đương nhiên. Tôi đã nói rồi. Công việc của tôi là khiến Shizuku hạnh phúc mà.”

Dưới bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, sức mạnh của ma đạo cụ cuối cùng cũng hết hiệu lực.

Một vầng sáng xanh dương bao trùm lấy hai con người, cảm giác lơ lửng dễ chịu đang mời gọi chúng tôi.

Những ngọn núi trong ký ức mà tôi nhìn thấy trong giây phút cuối cùng mỉm cười tiễn biệt chúng tôi.

Sau mười năm, câu chuyện mùa hạ của chúng tôi đã lại một lần nữa được tiếp tục.

Chương 2

Phiên tòa phù thủy

Tôi đã mơ một giấc mơ. Về một ký ức mờ ảo và xa xăm, lay động tựa như làn hơi ấm.

“Bắt đầu thôi nào Shizuku. Nhanh lên!”

“Chờ chút. Để tôi hít thở sâu cái đã.”

Vào một ngày mùa hạ nóng thật là nóng, đám mây vũ tích vờn cao ngùn ngụt đến trắng lè, tiếng ve kêu xen lẫn tiếng cười rộn vang đến tận trời xanh bao la.

Tại một góc của khoảng không gian rộng lớn đó, tôi và Sota đang thi bơi với nhau.

“Hãy ya!”

“Trời ạ!”

Trong khi tôi còn đang hít thở sâu thì Sota đã bắt đầu nhảy xuống khiến tôi cũng phải nhảy theo.

Dòng sông không sâu và rất hiền hòa, có lẽ là nhờ ở sâu trong vùng đồi núi mà nước sông trong vắt đến độ có thể nhìn thấy rõ đám sỏi dưới đáy, mát lạnh và vô cùng sáng khoái. Mặc bộ đồ tắm màu thiên thanh như được cắt ra từ bầu trời, tôi đang vung vẩy loạn xạ trong làn nước.

“Ha ha ha!”

Sota bơi bướm khá nhanh nên tôi đang cố sức rẽ nước bằng động tác bơi sải để đuổi theo cậu ấy.

Tôi không để ý mình có đang bơi đúng hướng hay không mà chỉ chú tâm quẫy đạp đôi chân.

“Về đích. Phù, Shizuku đến đích nhanh phết đấy nhỉ.”

“Đương nhiên. Với cả ông còn khởi đầu ăn gian nữa nên tôi thắng đấy nhé.”

Tôi vừa lau nước đang nhỏ giọt trên tóc vừa khẳng định bằng giọng hỗn hển. Nghĩ lại thì chắc hẳn Sota đã nhường tôi, mà dù sao thì đây cũng là chiến thắng thứ mười hai của tôi rồi.

“Thế là tôi đã thắng mười bốn và thua mười hai nhỉ. Dù sao thì chẳng đường phía trước vẫn còn dài lắm.”

“Cứ chờ đấy. Thế nào tôi cũng sẽ lật ngược kết quả cho mà xem.”

Hồi đó chúng tôi vẫn còn nhỏ nên cách suy nghĩ cũng thật trẻ con.

Hai đứa tôi đã đặt ra một giao kèo, bất kể là thi bơi, oẳn tù tì hay bất cứ trò chơi nào khác, người nào thắng đủ một trăm ván trước thì sẽ được đối phương thực hiện cho một điều ước. Đó cũng chẳng phải điều hiếm gặp gì nhưng hầu như lần nào chúng tôi cũng quên mất thành tích ván trước và phải bắt đầu lại từ đầu nên con số một trăm trở nên xa vời, mãi không thể đạt tới được.

“Làm thế này thích lắm đấy Shizuku. Nhìn ‘Sota nướng nguyên con’ này!”

“A, ăn gian! Tôi cũng muốn nằm.”

“Hôm nọ tôi đang nằm một mình như thế này thì bị phân chim rơi trúng người nên giật thót cả tim.”

“Đừng có kể mấy chuyện kinh tởm thế chứ...”

Trên một tảng đá lớn trải lên giữa dòng sông có hai đứa trẻ đang nằm phơi mình. Mặt đá đã bị nắng nung suốt cả ngày nên tôi càng ép tấm lưng ướt nhèm vào càng cảm thấy cơ thể được sưởi ấm. Ánh nắng bao trùm lên khắp thân thể tựa như tôi đang đắp một “tấm chăn” ánh sáng mặt trời. Tiếng trái tim đang đập thành thịch vang vọng từ phía bên trong vòm tai. Nắng chiếu xuyên qua mí mắt và nung đỏ hai tròng mắt tôi. Những giọt nước lăn lăn, nhồn nhột nơi bắp đùi, trong khi bộ đồ bơi ướt sũng dính bết vào ngực tạo ra cảm giác thật khó chịu. Làn da chỗ cánh tay đã khô ráo. Tôi rất thích cảm giác ngâm vùng da đã khô này vào làn nước mát lạnh một lần nữa. Hồi còn nhỏ, quả thật ngay cả những điều nhỏ nhặt nhất cũng có thể khiến tôi phấn khích.

“Giờ Shizuku bơi tốt hơn hẳn rồi đấy.”

“Ừ. Gần đây tôi nhận ra cứ đuổi thẳng chân là sẽ bơi nhanh hơn.”

“Ồ, tự mình ngộ ra điều đó cơ à! Không ngờ Shizuku cũng có khiếu vận động phết nhỉ.”

“Tất nhiên rồi. Tôi thích thể dục thể thao lắm.”

Chúng tôi nằm bệt trên tảng đá, vừa ngẩng mặt lên lên trời vừa trò chuyện với nhau như đang gửi gắm từng lời đến trời xanh.

Đúng rồi. Tôi đã từng là một đứa trẻ khá thích vận động. Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì chắc ai cũng tưởng tôi là đứa suốt ngày ru rú trong nhà, nhưng thực ra cú hứng lên là tôi lại ra ngoài chạy nhảy hay đi bơi. Tôi vừa nhớ ra thêm một điều nữa về bản thân mình rồi này!

“Thế thì khi bà dùng chổi bay trên trời chắc sẽ phi nhanh lắm nhỉ!”

“Mục tiêu của tôi là trở thành phù thủy bay nhanh nhất đây. Lúc đó tôi sẽ chở ‘hiệp sĩ của phù thủy’ Sora đằng sau.”

“Ngồi sau lưng Shizuku à? Thế thì tôi phải cẩn thận để không bị ngã mới được.”

“Cứ ôm lấy người tôi đi. Người khác không được nhưng Sota thì tôi cho phép đó.”

Giờ nhớ lại mới thấy câu nói này nguy hiểm thật. Hồi đó tôi đúng là một con bé chẳng biết sợ là gì.

“Sota này, nếu tôi thắng đủ một trăm lần...”

“Này, này, chưa gì đã tính đến chuyện sau khi thắng rồi à.”

Tôi vừa nói vừa nhìn sang bên cạnh thì cánh tay đang rảnh rỗi của Sota lọt vào tầm mắt. Bỗng nhiên, cảm giác muốn nắm lấy tay cậu dâng trào trong tôi. Nhưng cuối cùng tôi không thể nhớ nổi những gì đã xảy ra với bàn tay đó nữa.

Sợ chỉ ký ức nhẹ nhàng đứt đoạn. Giống như những hạt bụi nước lấp lánh được vấy lên che phủ tất cả, trí nhớ của tôi dần biến thành một tấm vải trắng tinh khôi. Sau đó chúng tôi đã nói những chuyện gì nhỉ? Tôi không nhớ nữa. Nhưng trước khi cuộc chia ly dài đằng đẵng ấy đột ngột xảy đến, tôi nhớ số lần thắng của hai đứa đã đạt đủ một trăm, nhưng hình như người đủ một trăm lần trước là tôi thì phải. Tôi không thể nhớ chính xác bởi nó đã là ký ức của mười năm trước. Tôi cũng chẳng nhớ chúng tôi đã thi với nhau những trò gì và đã ra yêu cầu gì nữa.

Nhưng tôi nhớ nó là một yêu cầu nhỏ bé song lại rất hấp dẫn.

Những ký ức đáng quý mà tôi đã cất vào đâu đó trong ngăn kéo của chiếc tủ trí nhớ. Ngày hôm đó, chúng tôi...

Giấc mơ thân thuộc, êm ái song cũng thật mỏng manh kết thúc tại đây.

Nếu phải dùng một từ để miêu tả mùa hạ ở thành phố thì chẳng còn gì khác ngoài từ “địa ngục”.

Cửa sổ của các dãy nhà khiến cho ánh nắng mặt trời càng thêm chói lóa, trong khi mặt đường nhựa “lan tỏa” sức nóng của địa ngục đi khắp mọi nơi. Khu nhà nơi tôi đang sống một mình cũng không ngoại lệ. Ánh nắng chói chang đang chiếu rọi, dàn máy điều hòa chạy rền rĩ càng làm tăng thêm nhiệt độ vốn đang nóng sẵn. Số lượng cây xanh rõ ràng đã giảm, ấy vậy mà đám ve sầu vẫn bất chấp, kiên trì bám trụ lại. Trong khi đó, muỗi - ác ma mùa hạ - hình như đã giảm hẳn vì từ đầu mùa đến giờ tôi chưa thấy xuất hiện con nào.

Tuần cuối cùng của tháng Bảy, bầu trời ở thành phố trông xanh ngắt. Một ngày sau khi tôi về thăm lại vùng núi thân thương.

Trường đại học của tôi đang trong kỳ nghỉ hè. Vốn chẳng bao giờ quan tâm đến các hoạt động ngoại khóa hay công việc làm thêm nên bây giờ, tôi đang ng ã trong căn phòng bật điều hòa và lắng nghe “lời tuyên bố”:

“Cuối cùng thì sứ mệnh của phù thủy cũng chính thức được bắt đầu. Sức mạnh của phù thủy sẽ cứu cả thế giới vào năm cuối cùng của thời kỳ Bình Thành! Chuẩn bị tinh thần đi nào!”

“Hà...”

Sota - tên bạn thanh mai trúc mã kiêm “traị được bao dưỡng” của tôi - đang đứng giữa căn phòng, vừa c ãn que kem vừa hét tướng lên. Bộ quần áo cậu đang mặc gồm quần cộc áo ba lỗ trông rất mát mẻ nhưng lại có chút gì đó lười nhác là do tôi mua đấy. Cả que kem mà cậu đang c ãn có cái tên giống cậu cũng là do tôi bị lèo nhèo ở siêu thị rằng “Tôi thấy thứ này quen lắm” nên phải mua chiêu đãi cậu.

Ngày hôm qua, sau “chuyến hành trình xuyên không gian” đó.

Quay lại Tokyo, chúng tôi về nhà và bàn bạc sôi nổi cho kế hoạch sắp tới.

Sứ mệnh của phù thủy mà tôi từng ngưỡng mộ và cũng là ước mơ tuổi bé của tôi đã bị những ký ức đau buồn phong kín.

Nhưng bây giờ tôi nghĩ mình có thể thực hiện ước mơ ấy lại từ đầu. Tôi kể hết mong ước của mình cho Sota nghe về việc bản thân muốn trở thành một phù thủy như thế nào, muốn giúp đỡ mọi người ra sao. Ngày hôm qua, tôi đã thực sự cảm thấy cả cơ thể lẫn trái tim mình đắm chìm trong sự hào hứng, phấn khích.

Đêm trôi qua và đến thời điểm hiện tại, mười một giờ sáng, sau khi tôi mua sắm cho Sota xong.

Trải qua một buổi tối đón nhận sự nhiệt huyết của tôi, Sota cười và nói “Ày chà, Shizuku lấy lại được tinh thần thế này đúng là tốt quá”, “Lúc bà nói phù thủy là đồ cổ lỗ sĩ tôi đã lo lắng đấy”. Nghe cậu nói như vậy, tôi hít một hơi thật sâu và quả thực, đầu tôi cũng đã nguôi bớt. Ngay bây giờ, tôi có một việc hệ trọng phải nói cho Sota nghe. Tôi quyết tâm và cất giọng một cách nhỏ nhẹ.

“Sota.”

“Ừ, sao thế Shizuku?”

“Có chuyện này tôi phải nói với ông.”

“Gì thế? Bà muốn cắn thêm miếng kem nữa à?”

“Không. Ai thèm que kem cắn dở của ông chứ.”

“Ha ha ha, ừ ừ ừ. Thế có chuyện gì?”

“Thực ra là chuyện về sứ mệnh của phù thủy.”

“Ừ.”

“Tôi nghĩ đúng là nên thôi đi thì hơn.”

“Ồ ồ, bà đùa tôi hả? Đang êm xuôi thế này ừ cơ mà?”

Sota tỏ ra bàng hoàng trước lời tuyên bố của tôi rồi bắt đầu rên rỉ “Tối qua bà tâm sự nhiệt tình đến thế rồi mà tại sao...” hết như còi xe cứu thương. Tôi hiểu tâm trạng của cậu. Nhưng hiểu thì cũng chẳng thể làm gì khác bởi sau một đêm, tôi đã nhận ra một điều.

“Đúng là tối qua vì nhớ lại kỷ niệm ngày xưa với phấn chấn quá nên tôi mới nói sẽ cố gắng thực hiện sứ mệnh của phù thủy. Tôi công nhận đi đầu đó. Nhưng bây giờ, sau khi lấy lại bình tĩnh thì tôi nhận ra cảm xúc hôm qua ấy là do tôi đã quá mệt vì phải hát tới cả trăm bài rồi còn bị lôi đi leo núi, tóm lại là ‘đồ giả’ đó. Nó chỉ là hình thức buôn gian bán dối lợi dụng những mảnh khoe tinh vi xảo quyệt để thôi miên khách hàng và bắt ép họ

phải ký vào giấy tờ mà thôi. Thế nên tôi chân thành xin phép được trả lại hàng để coi như chuyện này chưa từng xảy ra.”

“Trời ơi, bà lại nói mấy câu kiểu Thế hệ Satori rồi.”

Dù Sota có chung ra bộ mặt ngán ngẩm thì tôi cũng có thể tự tin khẳng định rằng quyết định của tôi là đúng đắn.

Tôi đã nói nhiều lần rồi. Phù thủy là thứ cổ lỗ sĩ, “nghề nghiệp” đó không còn phù hợp với Nhật Bản hiện đại nữa rồi.

Tôi vẫn giữ niềm tin rằng con người nên sống một mình, còn ý nghĩa tồn tại của phù thủy là gì thì tôi vẫn chưa biết. Không ai có thể bắt tôi phải thực hiện sứ mệnh này. Nói là để giúp đỡ mọi người trên thế giới này nhưng mỗi thế hệ phù thủy chỉ sử dụng ma đạo cụ được một lần duy nhất thì giúp được bao nhiêu? Tôi không cho rằng đi đầu này sẽ làm cho thế gian trở nên tốt đẹp hơn, mà ngay từ đầu mấy suy nghĩ nhiệt tình kiểu “muốn giúp đỡ mọi người” cũng chẳng hợp với Thế hệ Satori. Tôi không muốn mình trở nên nổi bật, thế nên tôi có thể khẳng định thời nay không cần đến phù thủy.

“Còn nữa, Sota, nguyên nhân một phần cũng là do ông đó.”

“Hả? Tôi á?”

Sota sững sờ chỉ tay vào người mình. Đúng là ông không tự ngộ ra thật à?

Đã thế thì để tôi chỉ cho ông thấy ông là đồ xảo quỷ đến mức nào.

“Cách làm của ông thật sự xảo quỷ lắm. Sau mười năm đăng đăng bỏ mặc tôi một mình, bỗng dưng ông xuất hiện, muốn tôi dùng ma đạo cụ đưa ông về quê rồi dùng bộ mặt nghiêm túc để lừa dối tình cảm của tôi. Lợi dụng cảm xúc dễ rung động của con gái như thế là xảo quỷ và vô nhân đạo lắm đấy ông biết không?”

“Ồ, cái đó không phải như thế đâu.”

“Ông không cần phải biện bạch. Còn nữa, ban nãy tôi cũng đã nói rồi đấy. Việc ông bắt tôi hát cả trăm bài để cướp đi lý trí và thể lực của tôi là gian trá lắm.”

“Ồ, sao đó lại là lỗi của tôi? Chẳng nhẽ cuốn sách tiên tri là do tôi đi đầu khiến à?”

“Phản bác không được chấp nhận. Không chỉ có vậy đâu. Hôm qua sau khi về nhà, ông còn nói mấy câu nũng nịu kiểu ‘Đi tắm rồi kỳ lưng cho nhau như ngày xưa đi’, rồi ‘Ôm tôi thật chặt trên giường đi’ nữa. Mấy hành vi vị lợi như vậy khiến tôi mất niềm tin vào ông lắm.”

“Khoan đã. Đây không phải tôi mà là Shizuku nói đấy chứ!”

“T-r-ậ-t t-ự. Thế nên tôi đã quyết định sẽ không tuân theo yêu cầu của ông nữa. Ngày hôm qua chỉ là do tôi không suy nghĩ kỹ thôi, ông hãy quên nó đi giùm tôi.”

Lúc đó tôi không biết phải diễn tả bản thân mình đã mất bình tĩnh như thế nào. Chắc chắn là do Sota. Vì vậy tất cả những lời tôi đã nói lúc đó đều coi như không tồn tại, ông hãy quên cả chuyện tôi cho ông mượn nửa giường, thậm chí còn ngủ cùng nhau đi mà, tôi nói thật đấy, mau mau quên đi, nếu không tôi sẽ làm chuyện gì đó kinh khủng lắm đấy, ông có nghe thấy không hả? Tôi đang toát hết cả mồ hôi ra để nói chuyện với ông đấy.

“He he he, Shizuku.”

“G... gì hả? Ông làm mặt gì kinh thế?”

Tuy nhiên, tôi sớm nhận ra màn che giấu sự xấu hổ của tôi chẳng qua nổi mắt cậu ta.

Chẳng hiểu sao Sota luôn nhìn thấu được con người tôi.

“Này Shizuku, bà nói thế thì việc bà đem toàn bộ đám ma đạo cụ ra lau chùi sáng bóng để làm gì?”

“Đ...đó là vì tôi ghét bụi bẩn thôi.”

“Thế còn trong lịch sử tra cứu trên điện thoại của bà có từ khóa ‘Bí quyết làm phù thủy’ là sao?”

“Chỉ là tôi hơi tò mò, mà đừng có tự tiện xem điện thoại tôi chứ.”

“Thế còn vết tích bà lôi cuốn sách về phù thủy từ giá sách ra thì sao?”

“Chuyện đó... cũng chỉ là tôi dọn dẹp nên mới có dấu vết như vậy thôi.”

“Mà tờ giấy to tường viết ‘Tôi sẽ trở thành phù thủy tài giỏi’ được dán lên tường kia hình như là hôm qua chưa có mà, phải không?”

“Cái, cái đó là...”

Lần này tôi không biện minh nổi cho tờ giấy đó nên hơi bị bối rối. Vì ngày xưa bà bảo tôi nếu có mục tiêu thì phải viết ra giấy rồi dán lên tường

mà.

Tôi trở nên im lặng, còn Sota thì vừa đắc chí xoa đầu tôi vừa nói “Ha ha, phải trăm năm nữa Shizuku mới vượt mặt được tôi”. Phận “traí được bao dưỡng” mà dám lên giọng thế à? Thật là nhục nhã quá đi mà. Nhưng đúng là tôi không thể dập tắt được nụ cười trên mặt mình. Kết cục là tôi vẫn không thể đánh bại Sota.

“Mục đích t^hôn tại của phù thủy chúng ta sẽ tìm hiểu dần dần. Bây giờ cứ thực hiện sứ mệnh của phù thủy trước đã. Nhất định r^ấi bà sẽ lấy lại được cuộc đời mình.”

“Tôi có thực sự muốn đi đầu đó đâu.”

“Không cần phải tỏ ra mạnh mẽ như vậy. Đừng lo lắng. Có tôi ở bên thì nhất định mọi thứ sẽ ổn thôi.”

“Hừ.”

Cứ như thế, sau khi bị tước hết mọi ý chí phản kháng, cuối cùng tôi cũng gật đầu đồng ý. Mặc dù cảm thấy hối hận vì bị Sota lôi kéo những quả thực tôi cũng không thể làm điều ngược lại với trái tim mình. Quả nhiên việc tôi muốn trở thành phù thủy là để đáp lại sự kỳ vọng của bà. Nếu chỉ có một mình thì tôi không thể làm được bất cứ việc gì, nhưng nếu là hai người chúng tôi thì sẽ rất khả thi. Tôi đã nghĩ như vậy đấy.

Còn một đi đầu nữa...

(Giờ cứ tạm bỏ qua nó đi.)

Tôi thề trong đầu rằng sẽ không để Sota biết.

Dù rất tò mò nhưng tạm thời tôi sẽ không nghĩ về danh tính thực sự của cậu nữa.

Ngày hôm đó, Sota nghĩ rằng mình đã chết, nhưng bây giờ người đang ở trước mặt tôi chính là cậu mà.

Vậy tại sao cậu lại không nhớ gì hết? Đi đầu này có liên quan gì đến việc mọi người đều quên mất cậu không? Nói thẳng ra thì tôi thực sự rất muốn biết, nhưng giờ tạm thời bỏ qua nó đã.

Cứ tiếp tục thực hiện sứ mệnh của phù thủy r^ấi đến một lúc nào đó tôi sẽ khám phá ra tất cả mọi chuyện. Không hiểu sao tôi có linh cảm như vậy.

Dù có xảy ra chuyện gì thì chúng tôi là vẫn bạn thời thơ ấu. Tôi và Sota vẫn sẽ là người đặc biệt và quan trọng của nhau bất kể thời gian có xa xôi

đến đâu.

“Quyết rồi nhé. Sau khi ăn kem xong chúng ta sẽ bắt đầu.”

Sota nói cứng rắn, không biết cậu ta có nhận ra suy nghĩ của tôi hay không. Tôi đáp lại “Ừ” rồi quay đầu, ngắm nhìn khoảng trời xanh biếc ngoài cửa sổ.

Bầu trời tháng Bảy đang tỏa sáng chói lòa. Nói mới nhớ, sắp đến sinh nhật của tôi rồi. Tôi nhớ sinh nhật năm nào của mình cũng nóng bức đến khó chịu. Mùa hè năm nay thế nào cũng vậy.

Một vệt khói máy bay đang được kéo dài ra như có ai dùng bút sáp kẻ lên trời.

Giống như một tia hi vọng trắng xóa đang dẫn đường cho chúng tôi tiến đến tương lai.

Trường đại học của tôi được xây dựng cách xa trung tâm thành phố.

Con đường từ nhà ga đến cổng chính của trường la liệt các cửa hàng đông vui, nhộn nhịp dành riêng cho sinh viên như karaoke hay quán rượu. Tuy nhiên, trái ngược với nơi đó là sự tĩnh lặng của khu dân cư phía sau trường. Cứ đến chín giờ tối là các siêu thị, cửa hàng đóng cửa hết, đủ để thấy nơi đây không hề có một chút gì gọi là nhịp sống sôi động. Vì thành phố này được xây dựng trên sườn núi nên có nhiều dốc và cây xanh, rất gần gũi với thiên nhiên. Giữa lòng thành phố có một con sông lớn với chiều rộng lên tới cả trăm mét. Cứ mỗi độ bão về là nó sẽ lại gây ngập lụt nên mọi người đều cho rằng cần có biện pháp phòng chống, song chính quyền lại chẳng có động tĩnh gì là sẽ nhắc nhở lên tiến hành cải tạo dòng sông. Tại một góc của khu vực ngoại ô thành phố là căn nhà mà tôi đang ở. Đó là một khoảng không gian vô cùng dễ chịu đối với người không thích ồn ào, náo nhiệt như tôi.

Chúng tôi ra khỏi khu vực dân cư, đi dọc theo con đường có hai hàng cây rẻ quạt đang in bóng lên nền trời xanh rồi bước qua cổng sau của trường. Sau khi đi ngang qua một nhóm nhảy đang tập luyện, tôi, Sora và một người nữa tên là Miura cùng ngẩng xuống nơi nghỉ chân nằm chính giữa một khu đất trống và nhìn nhau.

“R... rất vui được gặp hai cậu. Mình là Miura Sana, đang học năm hai tại khoa Văn. Mong được hai cậu giúp đỡ.”

“Mình là Hojo Shizuku, cũng là sinh viên năm hai khoa Văn. Rất vui được gặp cậu.”

“Tớ là Sota, rất vui được gặp cậu.”

Muốn biết vì sao chúng tôi tự dừng lại chào hỏi với một người lạ mặt thế này thì phải quay trở về ngày hôm qua.

Sau phân cảnh tôi ngừng đầu lên ngắm dải khói máy bay trông rất ư là trầm tư thì kế tiếp là cuộc nói chuyện ngớ ngẩn sau đây:

“Ăn xong kem rồi, giờ bắt đầu làm việc thôi nào!”

“Ừ, đầu tiên nên làm gì đây?”

“He he, thực ra tôi đã tìm được người cần sự giúp đỡ của bà rồi.”

“Hả?”

“Trong lúc Shizuku đang ngủ, tôi có mượn điện thoại của bà rồi đăng tin nhận giúp đỡ lên diễn đàn của trường rồi.”

“Sao ông tự tiện thế hả!”

“Thì tôi biết làm sao được. Bà lúc ngủ trông dễ thương quá nên tôi không nỡ đánh thức mà.”

“... Thế ông đăng tin như thế nào?”

“Đại loại kiểu [Hãy đến tâm sự cùng nữ phù thủy trẻ Hojo Shizuku ☆ Mọi phiền muộn sẽ bị đánh bay ngay lập tức ♪].”

“Đầu ông có bị làm sao không hả!?”

“Sau đó có bao nhiêu bình luận ập đến như thác lũ.”

“M...mọi người nói gì vậy?”

“[Cái gì thế này?], [Nữ phù thủy trẻ?], [Hojo của khoa Văn ấy hả?], [Ai đó hãy cố gắng nổi phiền muộn đi để xem có bị đánh bay không], [Nếu là Hojo thì tôi muốn được đánh bay], [Tôi muốn được cô ấy giẫm lên]... kiểu như vậy.”

“Chẳng phải tất cả mọi người đều đang chế giễu tôi đấy sao?”

“À, nhưng vẫn có người muốn nhờ giúp đỡ thật đấy. Tôi đã xem xét kỹ lưỡng để chọn ra người nghiêm túc và đã hẹn gặp người đó vào trưa mai.”

“Tôi nghĩ người nghiêm túc chẳng ai lại lên diễn đàn online để nhờ vả đâu.”

“Thì trước hết cứ đi thử đi. Nếu họ chơi khăm mình thì mình đá mông họ một phát là được.”

“Giờ tôi muốn đá mông ông một phát lắm.”

“Nhân tiện tôi thấy nếu bà thử cosplay làm phù thủy thì sẽ hợp với bầu không khí lắm nên tôi đã đặt mua trang phục qua mạng rồi đấy.”

“Để tôi đá mông ông một phát ngay bây giờ nhé!”

Chấm hết. Giờ tôi đã xác định chắc chắn một điều rằng tên bạn nổi khố của tôi có não làm bằng thạch.

Nhưng chuyện cậu ta đã chọn được người nghiêm túc xem ra là thật. Miura có vẻ là người hiền lành và lịch sự. Nhưng chính việc cô ấy dám nhờ vả một người đăng cái tin nhảm nhí kia lên diễn đàn làm tôi thấy lo lắng cho cô.

“Thế Miura muốn nhờ giúp đỡ chuyện gì vậy?”

Trong lúc Miura còn đang bối rối vì lần đầu gặp mặt thì Sota lên tiếng hỏi.

Cô ấy mở miệng, ngập ngừng trình bày sự việc. Thì ra đó lại là một câu chuyện chẳng có gì mới mẻ.

“Thực ra... mình có thích một bạn trai, nhưng vì không đủ can đảm nên mình không dám tỏ tình với cậu ấy. Thế nên mình mong hai cậu có thể giúp đỡ.”

“Trời...”

Sau khi nghe cô ấy ấp úng kể thì tóm lại mọi chuyện là như sau:

Miura có thích một bạn trai.

Người đó là Mizuta, một sinh viên năm hai cùng học khoa Văn giống chúng tôi.

Hình như cậu ta là một người nổi tiếng vì sở hữu vẻ điển trai và tính cách dịu dàng (nhưng tôi không hề biết người này). Nhưng vì quá đẹp trai nên dù rất muốn thì Miura vẫn không dám bắt chuyện với cậu ta.

Trong lúc đang muốn tỏ tình nhưng không biết nên làm thế nào thì Miura đọc được bài đăng “nhận hóa giải muộn phiền” của chúng tôi trên diễn đàn trường. Và thế là cuộc hẹn này được diễn ra.

“Hồi mình mới vào trường và còn chưa có bạn bè, à mà giờ mình cũng vẫn chưa kết bạn được với ai, mình đã gặp Mizuta. Trường đại học này rất

rộng đúng không? Thế nên lúc đó mình bị lạc đường, nhưng thật may là được cậu ấy giúp đỡ. Kể từ lần đó mình bắt đầu thích cậu ấy rồi.”

Đôi mắt mơ màng ấy quả đúng là chỉ có ở người con gái đang thẩn thưng trộm nhớ ai đó. Không những thế, đôi gò má đang ửng hồng kia đã tiết lộ hết tình cảm sâu kín của chủ nhân rồi. Tôi chỉ còn nước thở dài trước gương mặt này.

“Shizuku.”

“Sao thế, Sota?”

“Bà thấy thế nào về yêu cầu giúp đỡ này?”

“À, theo tôi thì... đẹp chuyện này đi.”

“Ồ!?”

“Ồ! Cuối cùng cũng đến rồi! Đêm nay sẽ diễn ra buổi diễn thuyết như vũ bão về Hệ Satori của cô phù thủy trẻ Shizuku!”

Tôi đập vào đầu Sota một phát rồi nhìn về phía Miura đang ngơ ngác và bắt đầu thuyết giảng về chân lý cuộc đời của tôi.

Và cả suy nghĩ rằng tình yêu là thứ vô nghĩa đến nhường nào.

“Nghe này Miura. Mình nghĩ cậu đang bị chi phối bởi thứ cảm xúc có tên ‘yêu đương’. Nếu nói tất cả đều là giả dối thì cũng không ngoa đâu. Đó chỉ là một tín hiệu điện không hơn không kém được truyền dẫn bởi các synap thần kinh^[14], mà xuất phát điểm cũng chỉ là một ‘võ lừa đảo’ của thứ bản năng đã được khắc sâu vào từng tế bào kết hợp cùng với dục vọng của tuổi trẻ. Có thể cậu nghĩ mình đang yêu, nhưng thực ra cậu chỉ đang lên cơn ham muốn nên mới cảm thấy bản thân mình muốn có em bé với một anh chàng điển trai mà thôi. Trước hết, đến đây cậu đã hiểu chưa?”

“M...mình...”

Miura lắp bắp với vẻ mặt không thể gọi là tươi tỉnh được. Còn Sota thì đang cười rũ rượi.

Nhìn phản ứng này xem ra cô ấy không thích luận điểm của tôi, nhưng kể cả thế thì tôi vẫn tiếp tục.

“Thế nên mặc dù cậu đã cất công đến nhờ mình giúp đỡ nhưng mình vô cùng xin lỗi khi phải nói rằng cậu nên chấm dứt mối tình này đi thì hơn. Dù tình yêu có lớn đến mấy thì cũng sẽ đến lúc thời kỳ mãn nguyệt trôi qua, rồi những cặp vợ chồng già kéo nhau ra tòa ly hôn và dần dần dẫn đến

chiến tranh thế giới thứ ba bùng nổ. Cậu đã may mắn được sinh ra trong Thế hệ Satori, vì vậy cậu nên sớm nhận ra niềm hạnh phúc của việc sống một mình thì hơn. Thỉnh thoảng sẽ có những người không hiểu và nói với mình mấy câu kiểu ‘Sao cậu không đi hẹn hò nhóm? Cậu ghét đi cùng bọn này à?’, ‘Hojo coi thường người khác quá đấy. Sẽ chẳng ai muốn lấy cậu đâu’ nhưng tất cả đều chẳng đúng gì hết. Sự thật mất lòng là so với mấy người thì tôi xinh đẹp, dễ thương nghiêng nước nghiêng thành, như đem so sánh cá vàng sống trong khu vườn nguy nga của một nhà đại gia với loài ếch sống trong dãy núi Andes ở Nam Peru ấy. Mấy người đó chỉ đang ảo tưởng về bản thân và chính suy nghĩ đó mới khiến đồng mõ trên cơ thể mấy người càng trở nên xấu xí hơn, rồi sẽ có ngày mấy người bị tổn thương bởi mấy gã đàn ông chỉ nhằm nhe cơ thể phụ nữ cho xem. Vậy nên cậu làm ơn đừng nghĩ về chuyện yêu đương nữa mà hãy bắt đầu sống độc thân...”

Vân vân, vân vân.

Sau đó tôi tiếp tục chân thành chia sẻ về nhiều thứ khác nữa. Nào là tình yêu là thứ vô dụng đến nhường nào, người không yêu mới là kẻ thắng cuộc, hay là chuyện không phải vì tôi thấy uất ức khi bị nói không ai kết hôn cùng nên mới bắt đầu ca tụng chủ nghĩa sống độc thân. Ấy vậy mà...

Không biết con bé ngơ ngác này có hiểu hay không nữa.

Chẳng hiểu sao cậu ấy lại chỉ nhìn tôi chằm chằm rồi nói ra những câu này:

“Hojo, cậu nói vậy nhưng chẳng phải cậu đã có người yêu rồi hay sao?”

“? Mình đâu có.”

“Nhưng người yêu cậu đang ở ngay đây mà.”

“Ở đây?”

Miura nhìn về phía Sota thì tôi mới nhận ra và ngay lập tức...

Tôi phải hét toáng lên vì hiểu nhầm cực to này.

“C...C...cậu nói gì thế Miura! Không phải, không phải đâu, mình với Sota không phải quan hệ như thế! Tên này chỉ là đồ đi kèm thôi. Mình mua chai nước chanh có quà tặng kèm ấy mà. Chỉ là người làm nền để tôn lên một mỹ nhân như mình thôi, giống như hoa bô công anh đặt cạnh đĩa sashimi ấy. Trời ạ, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì cơ chứ?”

Sét đánh giữa trời quang chính là đây. Tôi phải vội vã sửa lại hiểu nhầm tai hại này ngay lập tức.

“T...thật sao? Hojo thì nói thế nhưng còn...”

“Hừ hừ. Thôi, cứ tạm coi như thế đi.”

“Cái điệu cười đấy là như thế nào hả? Hai chúng ta chỉ là bạn từ nhỏ thôi mà.”

“Ừ, đúng rồi đấy. Chúng ta chỉ là ‘Bạn từ nhỏ’ thôi.”

“‘Chỉ là bạn từ nhỏ’...”

“Miura, cậu làm bộ mặt đấy là như thế nào hả? Tại sao cậu lại đỏ mặt rồi đưa tay che miệng vậy?”

Tôi lườm Miura bằng ánh mắt nhọn hoắt và lớn giọng. Không phải đâu. Chúng tôi không phải là người yêu của nhau đâu. Tên này chỉ là một gã “traí bán hoa” dám lợi dụng tình nghĩa bạn hữu nhỏ để ở nhờ nhà tôi rồi dùng tiền của tôi để sống xa xỉ mà thôi. Tôi kể hết ra cho cô ấy biết.

Kết quả là Miura có vẻ đã bình tĩnh lại. Cô ấy lầm nhảm “A... vậy là cậu ấy đang ở nhờ...”, xem ra đã hiểu nhưng hình như giờ cô ấy lại nghĩ tôi là loại con gái bao dưỡng đàn ông nên đang nhìn tôi bằng ánh mắt bối rối. Không phải mà. Đây là vì bị tình thế dồn đẩy... Mà thôi, chúng ta mau trở về chủ đề chính đi, định nói mấy chuyện chẳng liên quan này đến bao giờ hả!

“Tóm lại là Miura nên từ bỏ chuyện yêu đương càng sớm càng tốt đi, nếu không cậu sẽ hối hận đấy.”

Sống độc thân là tốt nhất. Chỉ có mình tự giúp mình những khi hoạn nạn thôi.

Tôi cảnh báo Miura lần nữa nhưng xem ra cô ấy cố chấp hơn tôi tưởng.

“Hojo nói đúng, có lẽ sau này mình sẽ hối hận. Nhưng kể cả vậy thì bây giờ mình không thể nào chế ngự được cảm xúc này. So với việc cứ để nguyên và không làm gì cả thì mình muốn làm hết mọi thứ có thể trong khả năng rồi sau đó hối hận còn hơn. Có lẽ cậu sẽ nghĩ mình trẻ con, nhưng mình đã luôn mơ tới ngày được nắm tay cậu ấy. Mình muốn có được niềm hạnh phúc nho nhỏ đó. Mình muốn nắm tay cậu ấy và cảm nhận hơi ấm từ bàn tay ấy.”

“VẬY Ờ. Nếu cậu đã nói vậy thì mình cũng sẽ không nói thêm gì nữa.”

Dù vậy nhưng tôi vẫn suy nghĩ trong lòng.

Nói thẳng ra thì tôi không thể lý giải nổi. Muốn nắm tay người mình yêu và cảm thấy hạnh phúc ư? Đúng là một thiếu nữ mơ mộng mà. Tôi không thể hiểu nổi làm sao cô ấy có thể tìm được giá trị gì từ việc đó.

Nhưng nếu cho rằng tôi hoàn toàn không hiểu thì cũng không hẳn là như vậy.

Cảm xúc này là thế nào nhỉ?

“Thôi nào Shizuku. Cứ nhận lời giúp đỡ cậu ấy đi. Có những lúc tấm lòng quan trọng hơn việc đúng hay sai mà. Với cả cậu ấy đã cất công đến đây nhờ chúng ta giúp rồi. Nhân cơ hội này bà kết bạn với Miura cũng được đấy.”

“Tôi cần gì bạn bè chứ? Đây là hai chuyện khác hẳn nhau.”

Tôi gạt bỏ lời Sota nói thầM vào tai tôi.

Tôi không có hứng thú với chuyện kết bạn còn hơn cả với tình yêu. Đàng nào cô ấy cũng sẽ giống như những người khác, tự ý lại gần làm quen rồi thấy chán mà tự bỏ đi thôi. Tấm lòng hay sự tốt bụng đâu là thứ mà tôi không muốn dây dưa tới nhất trên đời này. Nhìn vào tẻ nạn lừa đảo nhờ chuyển tiền đang lộng hành bây giờ cũng đủ biết, quy luật của thế giới này là người càng tốt bụng thì sẽ càng chịu thiệt. Tôi đã quyết sẽ không trở thành người tốt bụng rồi.

Thế nên đây chỉ là công việc. Là một hành động để bà công nhận tôi.

Tôi chỉ đang làm công việc của mình là thực hiện sứ mệnh của phù thủy mà thôi.

“Thôi được rồi, Miura. Nếu cậu đã nói đến vậy thì mình sẽ nhận lời giúp đỡ cậu.”

“Thật sao? Cảm ơn cậu!”

Vừa nghe Miura nói với giọng hân hoan, vui mừng nhất mà tôi được nghe trong ngày hôm nay tôi vừa thấy thấp thỏm trong lòng.

Có thể nói đi đâu tôi phải làm tiếp theo chính là việc khó nhất.

“Trước hết, có một bí mật quan trọng mình phải kể cho cậu. Đó là về thân phận thật của mình.”

“Thân phận của Hojo ư?”

Tôi nhìn bộ mặt ngờ ngác của Miura và trả lời nghiêm túc.

“Miura, cậu có biết gì về phù thủy không?”

Mặc dù hơi lệch hướng câu chuyện nhưng tôi sẽ kể về ngày tôi biết đến sự tồn tại của phù thủy.

Đi đâu giúp tôi biết về sự tồn tại này là nhờ một cuộc gặp gỡ với một chị gái.

“O?”

Đó là hồi tôi chín tuổi và đang sống cùng bà ở quê.

Sự việc diễn ra trước mắt khi đó khiến tôi vô cùng sửng sốt.

“Chị ấy đâu rồi? Chị ấy biến mất rồi ư!?”

“Ha ha ha. Đúng là biến mất thật rồi.”

Bà tôi vẫn cười vui vẻ như mọi khi trước sự bất ngờ của tôi.

Việc tôi ngạc nhiên không hề vô lý đâu. Bởi vì mới chỉ một lúc trước thật sự đã có một chị gái đứng tại đây.

Tôi đang chạy về nhà trên con đường đèo được nắng hạ chiếu rọi thì thấy bà và một chị gái xinh đẹp đang đứng nói chuyện dưới mái hiên. Tôi cảm thấy ngại ngùng, nhưng có lẽ vì có bà ở đó nên tôi đã định lại gần chị ấy để chào hỏi. Thế nhưng ngay khoảnh khắc tôi và chị ấy chạm mắt nhau.

Thật bất ngờ làm sao, chị ấy bỗng dưng biến mất!

Thật sự chỉ mất chưa đến một tích tắc từ lúc có một vầng sáng nhàn nhạt hiện lên bọc quanh chị. Chuyện gì vừa xảy ra vậy!? Nhận thức của tôi lúc đó có thể miêu tả bằng một câu như thế.

“Bà ơi, chị vừa nãy đi đâu mất rồi?”

“Chỉ là trở về địa điểm ban đầu bằng sức mạnh của phù thủy thôi. Cô bé ấy là một phù thủy mà.”

“Phù thủy là người xuất hiện trong sách tranh phải không bà?”

“Đúng rồi đó.”

“Phù thủy là có thật sao? Cháu tưởng chỉ có trong truyện cổ tích thôi chứ?”

“Nếu không phải thì bà biết giải thích việc vừa rồi như thế nào đây?”

“Hay quá! Bà quen biết với phù thủy hả bà!?”

“Không phải chỉ mỗi quen biết đâu mà chính bà - h ữ còn là một cô nữ sinh sành điệu - cũng là một phù thủy đấy.”

“Hả!? Bà cũng là phù thủy ư!?”

“Không phải mỗi bà đâu. Cả Shizuku nữa. Dòng họ nhà chúng ta là gia tộc phù thủy mà.”

“Hả!?”

Sự thật được tiết lộ quá đỗi chóng vánh khiến tôi hoảng loạn. Tôi nhớ mình đã chạy nhảy, la hét om sòm một lúc lâu.

Sau đó bà đã dạy cho tôi tường tận mọi thứ về phù thủy. Tôi chẳng còn cách nào khác ngoài tin bà sau khi vừa được tận mắt chứng kiến một người đột nhiên biến mất. Cốc trà lúa mạch tôi uống dường như đắng hơn mọi khi.

“Chị vừa nãy đến có việc gì thế bà? Chị ấy là đệ tử của bà ạ? Thế tức là ngoài chúng ta ra vẫn còn những dòng họ phù thủy khác phải không?”

“Nói thế nào bây giờ nhỉ? Nó giống như chúng ta nghĩ rằng thế giới này thật rộng lớn mà cũng thật nhỏ bé ấy.”

“Nghĩa là gì hả bà?”

“R ữ dần dần cháu sẽ hiểu thôi. Bà chỉ có thể nói chắc chắn một đi ều rằng cô bé vừa r ữ là ‘Phù thủy mạnh nhất’.”

“‘Phù thủy mạnh nhất?’”

Mười năm sau, cho đến tận ngày hôm nay, cụm từ đó vẫn còn vang vọng trong tim tôi.

“Cô bé đó vẫn còn vụng về lắm. Là một phù thủy mạnh mẽ và thông thái hơn bất kỳ ai, vậy mà đến giờ cô bé ấy vẫn chưa nhận ra đi ều đó. Con bé không tự tin vào bản thân, lúc nào cũng bu ãn r ầu mà chưa thể chấp nhận được rằng phù thủy là người hạnh phúc hơn tất cả. Trong khi sự thực là như thế.”

“Thế ạ?”

Tôi đáp lại bà r ữ nghĩ về chị gái lúc nãy.

Trong trí nhớ của tôi, chị ấy là một người xinh đẹp nhưng có vẻ gì đó thật mỏng manh. Người đó toát lên một cảm giác cô đơn khiến tôi không có ấn tượng rằng chị ấy là người có thể gọi là mạnh nhất được.

“Thế mà chị ấy vẫn là ‘phù thủy mạnh nhất’ sao?”

“Đúng, là phù thủy mạnh nhất đấy. Chuyện đó bà chắc chắn.”

Tôi vẫn nhớ lúc đó bà gật đầu rất mạnh.

“Thế bà là ‘phù thủy mạnh thứ hai’ à?”

“Không không không. Shizuku nhầm rồi. Bà mạnh hơn cô bé đó một chút.”

“Ồ? Nhưng không phải chị ấy ‘mạnh nhất’ sao à?”

“Ha ha ha, bà ấy hả, bà là ‘phù thủy vô địch’ đấy.”

“‘Vô địch’ ư!? ‘Phù thủy vô địch’ mạnh hơn ‘Phù thủy mạnh nhất’ sao?”

“Đương nhiên rồi cháu. Bà là ‘vô địch’ mà. Ha ha ha!”

Sau đó câu chuyện về sự vô địch của bà kéo dài cho đến tận lúc mặt trời lặn.

Bà kể rằng hồi còn trẻ, bà sở hữu nhan sắc siêu phàm đến mức phải gọi là vô địch. Bà cười và nói rằng “Bà đã dùng hai ngọn núi thần thánh này để ăn thịt đến cả ngàn người đàn ông rồi đấy”. Giờ nghĩ lại mới thấy không hiểu sao bà có thể kể một câu chuyện phù phiếm như vậy cho đứa cháu gái còn nhỏ xíu. Bà thật xứng với danh hiệu “vô địch”.

“Liệu cháu cũng có thể trở thành phù thủy tài ba không nhỉ?”

“Được chứ. Bà biết rõ mà. Nhất định tương lai Shizuku sẽ trở thành một phù thủy vĩ đại đó.”

Ngày hôm sau, tôi kể cho Sota nghe về chuyện phù thủy, sau đó còn nhờ cậu giúp đỡ, bắt cậu hứa sẽ cùng tôi thực hiện bài nghiên cứu tự do về sao vào kỳ nghỉ hè tới.

Một tháng sau đó. Một hôm trước ngày chúng tôi hứa cùng đi ngắm sao, một trận mưa kinh hoàng ập tới vùng núi nơi chúng tôi sống và cướp đi tất cả mọi thứ của tôi, chỉ để lại cho tôi khoảng thời gian cô độc tưởng như dài đến vô tận.

Đó là những gì tôi nhớ về ngày tôi biết tới phù thủy, những ký ức thật thân thương, mỏng manh và xa vời.

Tạm gác lại chuyện ký ức và trở về với hiện tại nào.

Sau khi nghe tôi kể ngắn gọn thì Miura tin ngay câu chuyện về phù thủy của tôi.

“Thật sao? Hojo là phù thủy như trong mấy cuốn sách tranh ấy hả!”

“C...cậu dễ dàng tin mình đến vậy sao?”

“Thật là tuyệt quá! Đây là ma đạo cụ ư? Oa, đúng là dụng cụ ma thuật của phù thủy có khác!”

Cuối cùng tôi vẫn chấp nhận yêu cầu giúp đỡ của Miura.

Rời khỏi trường đại học, chúng tôi bước thong dong dưới bóng râm để tránh cái nắng như thiêu đốt. Sau một lúc vừa đi vừa trò chuyện, chúng tôi về đến căn phòng tôi đang ở. Tôi đưa Miura đến nhà mình bởi tôi nghĩ để chứng minh sự tồn tại của phù thủy thì cần phải cho cô ấy xem các ma đạo cụ.

Thực lòng mà nói thì tôi đã không nghĩ là cô ấy sẽ tin tôi. Cô ấy chắc sẽ không nói thẳng vào mặt tôi rằng “Đầu bạn có bị làm sao không?” nhưng tôi đã chuẩn bị tinh thần để nghe những câu kiểu “V...vậy à. Ha ha ha”. Thế mà thật không ngờ tôi mới chỉ nói “Mình là phù thủy”, cô ấy đã tin ngay tức khắc. Mặt khác, chính điều đó cũng khiến tôi cảm thấy lo cho cậu ấy. Tin người một cách dễ dàng liệu có ổn không? Cứ thế này không chừng cô sẽ bị đám đàn ông xấu xa lợi dụng mất thôi.

Miura không hề hay biết gì về lo lắng của tôi mà vẫn đang mãi bày tỏ sự ngưỡng mộ.

“Tuyệt quá, Hojo ơ! Không ngờ mấy thứ kỳ diệu như thế này lại có thật.”

“Thực ra mình rất thích những câu chuyện có tính huyền bí và còn hay đi tìm những địa điểm nghe nói là có sức mạnh tâm linh. Nhưng mà đây là lần đầu tiên mình được nhìn tận mắt ma đạo cụ thế này đấy. Thật tuyệt quá!”

“Nếu người xinh đẹp như Hojo dùng chổi bay trên trời thì thế nào cũng bị chụp và đăng lên khắp Instagram cho mà xem.”

Cơn mưa khen ngợi trút xuống tứ tung. Lúc đầu tôi còn cảm thấy ngán ngẩm trước những lời khen không ngừng của Miura nhưng rồi càng trở nên tự mãn và buột miệng lúc nào chẳng hay “Bây giờ bay bằng chổi thì cô lỗ sĩ lắm. Nhưng mà đúng là có khi mình sẽ bị đưa lên Instagram đấy nhì”.

Sau nghĩ lại mới thấy tôi không nên nói như vậy bởi tai họa đã ập tới ngay giây tiếp theo.

“Được rồi, thế thì lần này ta dùng [Cặp nhẫn song sinh Nazar] đi. Nó là món đồ giúp hoán đổi thân xác giữa hai người đeo nó. Tớ sẽ tìm vài người để làm một buổi hẹn hò nhóm, Shizuku với Miura sẽ cùng tham gia trong trạng thái hoán đổi. Rồi Shizuku trong thân xác Miura sẽ tán tỉnh Mizuta, đến thời điểm chín muồi, ta sẽ tháo nhẫn để Miura trở về thân xác của mình và đi tỏ tình với Mizuta. Hai người thấy kế hoạch hoàn hảo này của tớ thế nào?”

“Tôi phải làm chuyện tán tỉnh đấy à?”

“Chuyện đó thì bà phải thỏa hiệp thôi. Yên tâm sẽ có tôi hỗ trợ.”

Có phải do tôi được khen nhiều quá nên “hóa rồi” rồi hay không?

Nhiệm vụ này là quá sức với tôi, vậy mà tôi vẫn chấp nhận.

“Đúng là không còn cách nào khác nữa. Đã vậy thì mỹ nhân Hojo đây phải ra tay mới được!”

“Phải vậy chứ! Shizuku đúng là phù thủy mỹ nhân mà!”

“Cảm ơn Hojo nhiều lắm. Đúng là người đẹp sao thì tâm hồn cũng vậy mà.”

Nghe hai người bên cạnh khen ngợi, nịnh hót không ngớt, tâm trạng của tôi càng lên cao phơi phới. Tôi giải thích cách dùng ma đạo cụ cho Miura trong khi đầu óc vẫn đang bay bổng nơi đâu. Sau đó, tôi viết mục đích sử dụng ma đạo cụ vào sách tiên tri. Ngay khoảnh khắc dòng chữ hiện lên trang giấy, tâm trí tôi choàng tỉnh ngộ.

[Hãy tổ chức một liveshow bất ngờ trước mặt mọi người! Từ nay bạn sẽ trở thành một idol nổi tiếng ♪]

“Tuyệt quá! Có chữ nổi lên thật kìa! Đây đúng là ‘đồ thật’ rồi.”

“Liveshow bất ngờ à? Thế thì phải đi xin phép nhà trường trước nhỉ.”

“...”

Tôi nhìn thử thách hiện lên trong sách tiên tri và cảm thấy mình “tụt mood” thực sự.

Cảm xúc hưng khởi này giờ biến đi đâu mất tiêu. Tôi cúi gằm mặt, ôm đầu đứng dậy, hít thở sâu, thực hiện bài thể dục giúp nở ngực quen thuộc, sau đó lại nhìn dòng chữ trong sách tiên tri một lần nữa. Vẫn vậy.

Sau khi chấp nhận hiện thực “tàn khốc”, tôi đưa ra một câu chốt như sau:

“Buổi trình diễn của ảo thuật gia Hojo vô cùng xinh đẹp hôm nay đến đây là kết thúc. Chuyện về phù thủy hay tất cả những đi đầu mình đã nói đều chỉ là nói dối thôi. Mời cậu hãy về cho.”

“O? Bỗng dưng cậu bị sao thế Shizuku!?”

Miura trở nên hốt hoảng, còn tôi thì điên cuồng chửi bới cái yêu cầu vớ vẩn kia.

Không nói nhiều. Hojo này tổ chức liveshow bất ngờ ấy hả, thật đúng là chuyện không tưởng. Mà thế này là thế nào hả? Cũng y như lần sử dụng ma đạo cụ trước, lần này lại muốn tôi trở thành idol là sao? Hay là có linh hồn của tên otaku nào sống trong mấy ma đạo cụ này hả? Giờ trông chẳng khác gì mấy món đồ bị nguyền rủa.

“Dừng lại đi Shizuku, bà cần chai nước khử trùng đó để làm gì hả!?”

“Bỏ tôi ra Sota. Mấy ma đạo cụ này đang bị một linh hồn tà ác vậy bản. Tôi phải khử trùng nó ngay kẻo sẽ có chuyện kinh khủng xảy ra mất!”

Sota thấy không ổn liền vội vàng ôm lấy tôi đang phát điên. Thế là phân cảnh cậu cố ngăn tôi lại được tái hiện, có khác chẳng là thêm một Miura đang hoảng hốt ở cạnh. Nhưng như thế chẳng làm thay đổi được gì hết.

“Không thế nào”, “Tổ chức liveshow trước mặt mọi người á!?”, “Ông đang bảo tôi đi chết đi đấy à!”. Tôi cố phản bác lại những quả thật Sota là chuyên gia số một trong việc thuyết phục tôi.

“Bà chấp nhận đi, Shizuku”, “Đây là định mệnh rồi”, “Bà nuốt lời thế không thấy hổ thẹn với Thế hệ Satori sao?”. Sota đặt tôi vào tình thế muốn rút mà không được đây mà.

Thế là, cuối cùng, ba giờ chiều của ba ngày sau.

Tại một góc sân trường đại học, tôi đang tổ chức một liveshow tởn tởn.

“Được đó Shizuku! Đây đúng là một lễ hội tôn thờ ác quỷ mà. Ha ha ha ha!”

“Cố lên Hojo. Giọng hát của cậu độc đáo và có cá tính lắm!”

(Hức... Toàn những kẻ chỉ biết đứng xem...)

Trên chiếc bục đơn sơ được lôi ra từ xó nào cùng với chiếc mic và loa phát thanh cũ mèm Sota mượn được từ câu lạc bộ Âm nhạc, tôi đang cố hát theo nhạc của một bài hát đang hot. Ánh mắt của người qua đường đang nhìn chằm chằm về phía tôi thật chẳng khác gì họ vừa phát hiện ra một phù thủy. Ôi, không được rồi. Tôi sẽ chết vì xấu hổ mất. Tại sao họ phải ra khỏi nhà vào một ngày đẹp trời thế này cơ chứ? Tinh thần của Thế hệ Satori đâu hết cả rồi?

“Nhưng mà giọng hát của Shizuku đúng là kinh khủng thật đấy. Nghe bao lần rồi mà vẫn chưa quen được.”

“Chắc do phù thủy có gu âm nhạc khác với người thường đấy.”

“Miura, cậu đang muốn gây sự với mình đấy hả?”

Tôi vừa hần học nói chuyện với hai người họ vừa hát tiếp. Cuối cùng cũng đến bốn giờ chiều.

Tôi ôm trong mình sự nóng nực lẫn nhục nhã và lết về nhà, lấy nhẫn xỏ vào ngón. Tâm trí của tôi và Miura được hoán đổi ngay tức thì.

“Đúng là hoán đổi thật rồi này! Mình đang ở trong thân thể của Hojo... Tuyệt quá!”

“Hà...Ờ...”

Trước mặt “tôi”, sau khi nhập vào thân thể tôi, Miura đang liên thoảng kêu lên “Tuyệt quá, tuyệt quá!”. Giờ tôi mới nhận ra cô ấy từ đầu đến giờ chẳng nói gì ngoài từ “Tuyệt quá!”. Tôi lại bắt đầu thấy lo lắng về vốn từ của cô bạn này rồi đấy. Tạm bỏ qua chuyện đó đi, sau khi cuối cùng cũng được nhìn trực diện dung nhan của mình, thực sự phải nói rằng “tôi” đúng là một mỹ nhân. Hăng khoan, người này là một mỹ nhân thực sự đấy, không phải nói đùa đâu. Tại sao lại có người xinh đẹp đến thế này cơ chứ? Mà từ này đến giờ tôi có cảm thấy cái gì đó nặng nặng trên ngực, nhưng chuyện đó không quan trọng. Quan trọng là tôi xinh đẹp quá trời luôn. Thật đấy!

“Buổi hẹn hò nhóm sẽ diễn ra vào tối mai. Từ giờ đến lúc đó Shizuku và Miura tập thích nghi đi nhé, không quen được cơ thể nhau là không được đâu.”

“Ông làm việc năng suất quá nhỉ. Ông có quen ai đâu mà sao tìm được người nhanh thế?”

“Tôi mượn điện thoại giả làm Shizuku rồi than thở một câu ‘Muốn có bạn trai quá!’ là mọi người vào bình luận ào ào ngay.”

“Ông nằm xuống được không? Tôi đang cần người cùng tập luyện đấu vật để làm quen với cơ thể mới.”

“Kế hoạch diễn ra thuận lợi mà nên tha cho tôi đi. Với cả bà cẩn thận đừng để nhấn bị tuột ra, lúc đó thì hoán đổi thân xác cũng chấm dứt đấy. À mà cả cảm giác cũng chia sẻ được nhỉ, cái đó thế nào rồi?”

“Ừ nhỉ. Thế tức là nếu mình làm thế này... Hây! Nếu đá chân vào tủ thì cả Shizuku cũng thấy đau phải không?”

“Tất nhiên là đau rồi! Tự dừng cậu làm cái gì đấy hả!”

“Ha ha, hay quá! Hây! Hây!”

“Đau! Thôi đi! Cậu không thấy đau à!”

“A ha ha ha ha!”

Sau đó Miura bắt đầu dùng cơ thể của tôi để tạo dáng dễ thương cho Sota chụp hình. Chẳng hiểu ngày hôm nay bị sao nữa. Sau vụ liveshow là đến màn tra tấn đáng xấu hổ này. Đúng là ở đời không nên đi giúp đỡ người khác mà. Sự bức tức của tôi cứ âm ỉ trong lòng. Phải đến nửa đêm, việc có ý nghĩa duy nhất trong ngày hôm nay mới xảy ra.

Sau khi nhận lời khuyên của Sota và ngủ lại đây một đêm, hiện giờ Miura đang nằm cùng giường với tôi. Sota thì trùm chăn mỏng ngủ ở ghế sofa.

Giữa màn đêm chỉ còn tiếng đi đầu hòa chạy ro ro, có một giọng nói cất lên.

“Hojo, cậu còn thức không?”

“Mình còn. Sao vậy?”

Tôi nhìn sang bên và “thấy” Miura (*chính xác là thấy khuôn mặt của tôi*) đang nở nụ cười hiên lành, trông như một người khác hẳn so với khuôn mặt quen thuộc tôi thường thấy trong gương. Trong dáng vẻ mong manh đó, cô ấy thủ thỉ kể cho tôi nghe về một kỷ niệm nhỏ của mình.

“Thực ra mình đã biết Hojo từ khá lâu về trước rồi.”

“Chúng ta học cùng khoa nên cũng đúng thôi.”

“Hi hi, không phải. Ý mình là mình đã *biết* về Hojo cơ.”

Thấy tôi tỏ ra không hiểu, cô ấy tiếp tục kể.

“Nhớ không nhầm thì là vào mùa thu năm ngoái, lúc đó mình đã nhìn thấy Hojo ở lớp giảng môn Xã hội học. Giờ giảng hôm đó có chiếu một bộ phim tài liệu về những đứa trẻ không may mắn vượt lên khó khăn.”

“Ờ, k... khoan đã.”

Dự cảm không lành chạy xẹt qua tâm trí tôi.

“Hi hi. Hojo hôm đó đáng nhớ lắm. Lúc giảng viên bảo Hojo nêu cảm xúc thì cậu đã nói không ngừng nghỉ. Trong suốt một tiếng đồng hồ, cậu vừa chảy nước mắt ròng ròng vừa tán thưởng bộ phim. Khi nhận ra thì mình cảm thấy như vừa tham dự một lớp giảng của riêng Hojo vậy, cảm giác thú vị lắm.”

“C...chuyện đó...”

... Hôm đó cô ấy cũng có mặt trong tiết giảng à? Chỉ nhớ ra thôi cũng làm tôi đỏ mặt bừng bừng rồi.

Bình thường tôi sẽ không bao giờ bộc lộ sự xúc động mạnh như vậy, nhưng cậu bé nhân vật chính trong bộ phim tài liệu chiếu ngày hôm đó rất giống Sota khiến tôi quá thấu cảm nên mới ra nông nỗi thế.

“Sau ngày hôm đó mình đã nghĩ Hojo là người rất đáng ngưỡng mộ. Hojo cũng không có bạn bè giống mình và hay tự nói bản thân là Thế hệ Satori nên mình đã nghĩ liệu có phải cậu là người vừa tự cao lại vừa lập dị hay không, nhưng hóa ra hoàn toàn không phải như thế. Ở cậu lúc nào cũng toát lên bầu không khí như muốn tuyên bố rằng ‘Tôi đơn độc đấy, thì sao!’. Mình thấy cậu như thế rất oai.”

“Miura, cậu đang khen mình hay chê giễu mình vậy?”

“Hi hi, vì Hojo như vậy nên mình đã luôn nghĩ cậu là người thành thật. Thế nên khi thấy bài đăng của cậu trên diễn đàn, mình đã nghĩ đây là cơ hội để làm quen với cậu. Cả lúc cậu kể về phù thủy mình đã tin ngay rằng đó không phải lời nói dối. Mình đã quyết định đúng khi cố gắng tìm đúng khi để gặp cậu mà.”

“...Vậy à.”

Gì thế này? Mặt tôi tự nhiên nóng ran. Có phải vì không thường xuyên nhận được lời khen như thế này mà tôi có cảm giác cơn nóng đang chạy lan ra khắp cơ thể. Việc cặp nhắt đang phát huy phép thuật, chia sẻ cảm xúc của tôi với người cùng đeo nhắt càng khiến tôi xấu hổ hơn.

Vậy mà Miura vẫn còn tiếp tục.

“Ngày mai là sinh nhật của Shizuku nhỉ.”

“Làm sao cậu biết?”

“Mình nghe Sota kể lúc đang xem buổi livestream. Cậu ấy nói vì không có tiền nên sẽ chuẩn bị cho kế hoạch ‘Quà chính là tôi’.”

“Để ngày mai mình đá mông hắn.”

“Hi hi. Nhưng mình đang nghĩ mình cũng sẽ tham gia vào kế hoạch ấy.”

“Tức là sao?”

“Mình cũng định sẽ tặng Shizuku một người bạn, đó chính là mình... Mình đùa chút thôi.”

“...”

Mặt tôi nóng rực lên như sắp phun ra cả lửa chứ không phải mỗi má thôi đâu. Sao cô ấy lại có thể nói những lời xấu hổ như vậy được nhỉ?

Gò má của cả hai đứa tôi cùng đỏ bừng, đã vậy sức nóng còn cộng dồn vào nhau bởi cảm xúc của hai người đang được chia sẻ khiến mồ hôi lưng túa ra như tắm. Điệu hòa trong phòng hình như chẳng có tác dụng. Dù biết là sẽ có lỗi với Sota đang đắp chăn mỏng ngoài ghế nhưng hay là tôi cứ giảm nhiệt độ xuống thêm mười độ nữa xem sao.

(Thật đúng là...)

Nhất định là tôi đang hoảng loạn.

Vì Miura toàn nói những chuyện làm tôi xấu hổ nên có lẽ sự vô tư cũng truyền qua tôi mất rồi.

Trước khi kịp nhận ra, tôi đã nói những lời mà bình thường tôi không bao giờ nhắc đến.

“Nếu ngày mai cậu tỏ tình thành công thì tốt quá.”

“Hojo!”

“Đừng hiểu nhầm. Chẳng qua mình đang nhắm tới tỉ lệ giúp đỡ thành công một trăm phần trăm mà thôi.”

“Ha ha ha, thế à!”

“Thế nên họa chẳng nếu cậu bị từ chối thì cậu cứ tung thẳng một cú đấm vào háng Mizuta giùm mình. Cứ lấy lý do hủy hoại uy tín của mình là được.”

“L...làm thế thì mình thấy có lỗi với Mizuta lắm.”

“Không sao đâu. Bà của mình, người đã từng là phù thủy vô địch, có nói rằng ‘Kẻ treo lủng lẳng thứ đó rồi đi bắt nạt con gái thì còn tệ hơn’.”

“Bà của cậu cũng là phù thủy à?”

“Ừ. Bà mình giỏi lắm, mình chẳng là gì so với bà hết.”

Là do đêm tối, do mặt trăng hay do những vì sao lấp lánh màu bạc vậy nhỉ?

Đêm hôm đó, tôi và Miura đã trò chuyện với nhau lâu đến mức tưởng như không dứt nổi. Có phải do cả hai đều không có bạn bè nên chúng tôi không biết khi nào nên dừng mà cứ để mặc cảm xúc đi đâu khiến hay không?

Tôi bỗng nhớ lại hồi còn bé.

Quãng thời gian lúc tôi chưa gặp Sota, hồi tôi còn sống Tokyo và đang bị bắt nạt ở trường.

Lúc tôi đang khóc một mình ở công viên thì có một con mèo đen tiến lại gần. Chẳng hiểu sao bây giờ tôi mới nhớ lại con mèo đó. Nó chính là người bạn đầu tiên trong cuộc đời tôi. Có phải do hình thể quá nhỏ bé nên cũng bị đồng loại xa lánh mà cả người nó trông tội tã, tinh thần sợ hãi, cảnh giác. Nhưng nó đã không để ý tới bản thân mình mà vẫn lại gần để an ủi tôi. Một thời gian sau, cứ tan trường là tôi lại đến chơi cùng nó.

Tôi đã phải chia tay mèo đen để rời khỏi Tokyo. Nhưng nếu có nó ở bên thì có khi tôi đã không trở thành người như bây giờ, bởi đi đâu có thể giúp con người tránh khỏi tuyệt vọng là nhờ có ai đó luôn ở bên mình. Tư tưởng không cần tình yêu của Thế hệ Satori vẫn sẽ không thay đổi, nhưng tôi có thể coi mối tình đơn phương của Miura là một ngoại lệ. Lúc này tôi đang suy nghĩ một đi đâu bất hợp lý như vậy đó.

“Hojo, ngày mai chúng ta cùng đi uống rượu đi. Mình cũng đã qua sinh nhật rồi mà.”

“Rượu chẳng mang lại ích lợi gì cả nên mình không uống đâu.”

“Hojo lại nói mấy câu kiểu Thế hệ Satori rồi.”

“Thế hệ Satori thì đã sao nào?”

Thế giới trong giấc mơ thật êm ái và ấm áp.

Buổi đêm huyền ảo cùng những ánh sao nhạt dần.

Và rồi bình minh đến, ngày định mệnh cuối cùng cũng bắt đầu.

Kim đồng hồ đã điểm sáu giờ chiều.

Theo đúng kế hoạch, chúng tôi tham gia buổi hẹn hò nhóm do Sota tổ chức.

“Hôm nay chúng ta sẽ chơi hết mình đấy nhé! Hai, ba, dzô!!”

“Cạn ly!!!”

Lời nói của chủ trì Sota vang lên, nối tiếp là những tiếng hô phấn khởi của mọi người, rồi tiếng chạm lách cách của ly thủy tinh. Chiếc bàn có khoảng mười cô cậu sinh viên đang ngồi được bao trùm bởi bầu không khí náo nhiệt.

Tôi đã từng kể về những quán rượu nằm chen chúc gần cổng trường. Nơi Sota đặt bàn là một trong số đó, một quán rượu được đánh giá cao vì giá cả phù hợp mà thức ăn cũng rất ngon.

Tôi - trong thân thể của Miura - đang ngồi cạnh Mizuta. Đối diện tôi là Miura đang “mượn” thân thể của tôi. Sota - người cuối cùng trong đội hình đang cầm cốc bia đi lòng vòng quanh bàn. Quả đúng là chẳng ai có thể nghĩ buổi hẹn hò nhóm này thực ra là một âm mưu của phù thủy. Suy nghĩ đó khiến tôi cảm thấy mình như đang làm một chuyện vô cùng lớn lao.

“Tóm lại, cho đến trước lúc Miura tỏ tình thì Shizuku cứ làm theo kế hoạch này:

- 1 – Shizuku trong cơ thể Miura ‘thả thính’ Mizuta.
- 2 – Shizuku lựa lúc Mizuta sơ hở sẽ dụ dỗ cậu ta ra ngoài.
- 3 – Đến thời điểm chín muồi, lúc chỉ còn hai người thì Shizuku tháo nhẫn, Miura trở về thân xác của mình và tỏ tình.
- 4 – Một cái kết có hậu. Sota nghĩ ra được kế hoạch này quả đúng là thiên tài.
- 5 – Để thưởng cho công lao này, Shizuku sẽ kỳ lưng cho Sota. Hề hề hề, tối nay sẽ vui lắm đấy.

Sao hả? Một kế hoạch hoàn hảo phải không?”

(Cái gì mà hoàn hảo hả? Số 1, 2, 4 và 5 là thế quái nào vậy?)

Tôi vừa uống cốc nước táo vừa muốn lật tung cái kế hoạch mà Sota trình bày. Thực sự tôi chẳng có chút động lực nào để thực hiện nó cả.

Tuy nhiên sau cuộc trò chuyện đêm qua với Miura thì tôi cũng chẳng thể lựa chọn rút lui.

Ngay cả Miura trong cơ thể của tôi dù chưa quen cũng đang rất cố gắng để nhập vai, “Em không giỏi uống rượu cho lắm, hờ hờ hờ”. Này, Miura! Điều cười vừa rồi là sao vậy? Hình ảnh của mình trong mắt cậu là như thế sao? Khoan đã, lúc đang hẹn hò nhóm thì không có nghỉ giải lao sao? Tôi cần phải hội ý gấp về cách đóng vai của hai bên ngay bây giờ!

“Không ngờ Hojo cũng tới đây. Cậu ấy vốn không bao giờ tham dự mấy bữa tiệc kiểu này mà. Miura có thấy vậy không?”

“Hả? À, ừ.”

Trong lúc đó, Mizuta vui vẻ bắt chuyện với tôi mà chẳng mấy may biết gì về tình thế phức tạp tôi đang vướng phải. Thấy Miura ngay lập tức trở nên sốt sắng nên tôi đành đáp lại. Rồi, tiếp theo phải làm gì nữa đây? Cái gì mà ‘thả mìn’ phải không nhỉ? Đã thế này thì cứ thuận theo chiều gió thôi.

“Mizuta hay tham gia mấy buổi hẹn hò như thế này à?”

“Ừ, cũng thường xuyên, vì tớ thích gặp gỡ người khác mà. Vậy nên hôm nay gặp được Hojo thế này đúng là may mắn đó.”

“Vậy à? Mà Mizuta uống nhiều rượu nhỉ?”

“Tửu lượng của tớ được phết đấy. Không biết Hojo có uống được không? Thử gọi mấy cốc ra xem nào.”

“Mình nghe nói Hojo không uống đâu. Mà Mizuta đưa đĩa đây để mình lấy salad cho.”

“À không sao đâu. Nhưng nếu là Hojo gấp cho thì chắc tớ sẽ vui lắm.”

“...Hojo không gấp đồ cho mấy gã hời hợt như cậu đâu.”

“Hửm? Cậu vừa nói gì à?”

“Không có gì. Mà Mizuta không cần khách sáo đâu, cứ để mình gấp cho.”

“Cậu lấy giúp tớ nhé, Hojo. Nếu cho tớ được nhiều cà chua thì tốt quá.”

(Gã này bị sao vậy? Có để tâm gì tới mình đâu!)

Thái độ bàng quan của hắn ta làm tôi thấy bức bối. Thế này là thế nào? Tôi hiểu việc ngỗ ngược đối diện với một Hojo xinh đẹp như vậy thì hắn quên hết mọi thứ xung quanh là đi đâu khó tránh, nhưng ở đây có một cô gái khác đang bảo sẽ gấp đồ cho nhà người đấy. Cái này nếu chiếu theo tiêu chuẩn

Satori thì chẳng khác gì nói “Hôm nay bố mẹ em không có nhà” đâu, thế mà hắn ta vẫn chẳng thèm đếm xỉa đến. Rốt cuộc Miura thích gì ở hắn chứ?

Trong lúc đó, có vẻ Miura cũng có điều muốn nói. Cô ấy vừa cười mỉm vừa tự cấu bắp chân và cảm giác đó cũng truyền đến tôi. Á đau đau, biết rồi biết rồi. Mình sẽ làm tử tế mà, được chưa. Từ giờ mới là nghiêm túc thật đây.

“Hojo thích nghe nhạc gì vậy? Cậu có hay đi karaoke không?”

“Mời Mizuta này. Mình cho nhiều cà chua lắm đó, nhiều đến mức gọi là rừng cà chua luôn được rồi đấy. Mizuta cứ thoải mái bổ sung thêm lycopene^[15] đi.”

“Ha ha...”

Một Mizuta năng nổ đang bắt chuyện với Miura (*trong thân thể của tôi*). Một tôi đang khai mở hết toàn bộ sự nữ tính của mình để kéo sự chú ý của hắn ta về phía “mình”. Một Miura đang quan sát tình hình. Bỏ qua tất cả những người còn lại xung quanh, trận “quyết đấu” âm thầm này tiếp tục diễn ra giữa ba người chúng tôi.

Nhưng rồi đến thời điểm đó, nó khiến tôi phải rất hối hận vì đã không cảnh giác hơn.

Mizuta vẫn tiếp tục bắt chuyện với Miura trong thân thể của tôi. Còn tôi trong “thân phận” Miura dù đang ngồi ngay cạnh nhưng hắn ta lại chẳng đoái hoài gì. Tôi đã lơ mơ nhận ra, nhưng chính sự đắn đo không quyết định dừng lại ngay “cuộc tác chiến” này đã dẫn đến thảm kịch.

Mọi chuyện sau đó tiến triển theo một hướng không thể nào tệ hơn.

Buổi hẹn hò nhóm bắt đầu được gần hai tiếng đồng hồ

Không biết có phải do bầu không khí đang “nóng” khiến người ta dễ bị khác hay không mà mọi người uống rượu rất nhanh. Đến khi có người say ngà ngà thì cuộc vui có một sự thay đổi nhỏ.

“Thế thì Miura và Hojo sống gần nhau phết nhỉ?”

“Cũng phải, khu vực đó có nhiều nhà cho thuê dành riêng cho nữ mà.”

Ban đầu, khi Mizuta chỉ chăm chăm nhìn về khuôn mặt của “tôi” thì tôi chẳng biết rồi sẽ thế nào. Nhưng thời gian trôi qua, tôi trong cơ thể Miura

đã dằn bắt chuyện được với hắn ta, còn bản thân Miura cũng đã tham gia được nhiều hơn vào cuộc nói chuyện.

Song, với tốc độ uống rượu của mọi người thế này, đáng lẽ ra tôi nên chú ý tới cảm giác bất an ban đầu của mình. Không chỉ vậy, có lẽ cả việc Sota không có mặt vì đi vệ sinh cũng là một nguyên nhân.

Ban đầu chỉ là một sự việc nhỏ con.

“Được rồi, giờ chúng ta thử đổi chỗ nhé. Mọi người cần cốc lên và đứng dậy đi nào.”

Một gã con trai đứng lên nói và ngay lập tức...

Mizuta bộc lộ bản chất khó tin của mình ra.

“Gì cơ? Tao không đổi chỗ đâu. Tao muốn nói chuyện tiếp với Hojo, đang vui mà.”

“Ồ, à, nhưng mà, mọi người chắc cũng muốn nói chuyện với người khác nhiều hơn.”

“Tao không biết. Tại sao tao phải nghe theo mày? Bọn mày có bị ngu không vậy?”

Sau này chúng tôi mới biết...

Xem ra gã con trai tên Mizuta này là một người cực kỳ dửng dưng với những cô gái mà hắn để ý nhưng lại vô cùng lạnh lùng, khó chịu với người cùng giới. Có lẽ do đã uống quá nhiều rượu nữa nên bộ mặt thật mà hắn ta dùng để nói chuyện với những cô gái hắn không ưa cũng lộ rõ mồn một.

“Mặc kệ chúng mày, muốn đổi chỗ thì tự đi mà đổi. Mà lời theo con ả u ám này đi cùng cũng được đấy.”

“... Hả?”

Trong một tích tắc, lời nói quá bất ngờ này khiến tôi trở nên bất động.

Cả những người ngồi cùng bàn cũng vậy. Bầu không khí huyền ảo bỗng chốc trở nên lặng thinh như bị giới cả thùng nước lạnh. Vẻ mặt bàng hoàng của Miura lúc đó đã biến thành một vết sẹo không bao giờ có thể phai mờ trong tâm trí tôi.

Nhưng những gì diễn ra kế tiếp còn khó chấp nhận hơn nữa.

“Tao biết thừa rồi. Miura phải không nhỉ? Mày thích tao phải không? Tao đã nghe tin đồn rồi. Nhưng mà nói trắng ra thì tao xin kiếu. Tao không muốn có gì với mày đâu. Thế loại con gái như mày thì thoả tao cũng gặp

đấy. Mới chỉ tỏ ra ân cần tí thôi mà đã lập tức hiểu lầm. Phiền phức mà nhạt nhẽo lắm.”

“Cái..!”

Không biết khi nghe lời nói đó tôi đã có biểu cảm như thế nào.

(Mấy lời vừa rồi là như thế nào vậy? Gã đàn ông này của dám nói cái gì cơ!?)

Thật không thể tin nổi. Điêu duy nhất hiện ra trong đầu tôi lúc này chỉ có như vậy.

Mà không. Có lẽ việc hắn ta đang cảm thấy bức mình cũng có phần hợp lí. Nếu đặt mình vào vị trí của hắn thì có thể đúng là sẽ thấy rất phiền toái khi cứ bị một người khác giới mình không quan tâm đến bất chuyện. Tôi cũng đã trải qua điều tương tự nên tôi hiểu. Nhưng kể cả vậy thì hắn cũng không thể buông những lời xúc phạm đó với một cô gái trước mặt nhiều người như thế này.

“...”

Miura chắc đang sốc lắm. Cô ấy cúi gằm mặt, bàn tay nắm cốc run run.

Nhưng sự vô đạo đức của gã này mới chỉ bắt đầu.

“Mà bộ quần áo nhạt nhẽo này là như thế nào vậy? Mặc bộ này mà cũng dám ngỗ nghịch cạnh tao à.”

“Mày lúc nào cũng đơn độc như vậy chắc hẳn chẳng có bạn bè gì phải không? Ở cùng mấy đứa ăn nói nghèo nàn như mày thì vui vẻ gì cơ chứ. Sao mày không hiểu hả?”

“Mà tao nghe nói mày thích mấy thứ thần bí nhỉ. Ngần này tuổi rưỡi mà còn thích mấy thứ đấy thì đúng là dở hơi mà. Có phải mày đã mua mấy viên đá chữa bệnh không? Thế mới không ai ưa đấy!”

“Thế nên từ nay trở đi đừng có dính líu gì đến tao nữa. Tao chẳng có hứng thú gì với mày đâu.”

Những lời xúc phạm cứ không ngừng chĩa tới, kẻ nói không hề để tâm tới cảm xúc của người nghe. Đây đúng là một sự sỉ nhục không thương tiếc ngay trước mặt thiên hạ.

Quả nhiên chỗ bàn đông người trở nên im lặng thế này sẽ khiến cho thực khách xung quanh nhận ra ngay sự bất thường. Họ cau mày khi thấy một gã say xỉn đang mắng chửi một cô gái nhưng chẳng thể làm gì, chỉ biết

đưa mắt nhìn đi chỗ khác và thương hại trong lòng. Bầu không khí này thật là khó chịu. Tôi chỉ biết thở dài như một người ngoài cuộc.

Ngay sau đó, giữa khoảng lặng đến bức bối như vậy, có tiếng khóc cất lên.

“Hức... hức...”

“O? Sao vậy sao vậy? Hojo có gì mà phải khóc chứ? Không hợp với khuôn mặt dễ thương của em đâu.”

Mizuta nói với giọng vui vẻ rồi vòng sang bên bàn đối diện và chạm vào vai “Miura”, trong khi tay còn lại nắm lấy tay “cô”.

“Anh thấy em là người con gái xinh đẹp nhất mà. Thôi nín đi. Chúng ta cùng uống tiếp nào.”

“Hức... hức... hu hu...”

Chẳng thềm đoái hoài gì đến trái tim của Miura đang chảy ròng nước mắt. Mizuta nắm lấy tay rồi dí cốc rượu vào “cô ấy” một cách bất lịch sự.

Nước mắt tuôn rơi. Tiếng thôn thức đến não lòng cất lên không ngừng. Chẳng ai có thể làm gì để xoa tan đi bầu không khí khó xử này.

Thế nhưng gã đàn ông tởm kia vẫn đang cố chà đạp lên trái tim đã đầy sứt sẹo. Chứng kiến cảnh tượng này, một lần nữa tôi càng công nhận rằng quả nhiên bản thân mình từ trước đến nay vẫn luôn đúng.

(Đúng như mình đã nói rồi mà. Thế mới bảo bấy từ bỏ mấy chuyện yêu đương này đi.)

Tôi đã nói rồi. Thế hệ Satori không cần tình yêu.

Rốt cuộc thì dù Miura đáng thương những lỗi là do cô ấy không có mắt chọn đàn ông. Ngay từ đầu, vì vướng vào lưới tình nên mới mất hết trí khôn mà không màng lời cảnh báo. Vì không nhận ra nên giờ cô ấy mới phải trả giá. Đây là kết quả tất yếu.

Thế nên nhìn cô ấy khóc nhưng tôi vẫn không làm gì.

Nói tôi không đồng cảm với cô ấy là nói dối. Nhưng tôi biết cách an ủi tốt nhất trong trường hợp này là im lặng và chờ cho qua chuyện. Đằng nào chúng tôi cũng không phải là bạn bè. Sau này, có thể lúc nhớ lại tôi sẽ không cảm thấy vui vẻ, nhưng sẽ chỉ là giai đoạn ban đầu thôi. Thời gian sẽ giúp tâm trí tôi chấp nhận quá khứ và quay trở lại cuộc sống bình

thường. Tôi là Thế hệ Satori. Tôi biết phải làm gì trong trường hợp này. Vậy nên mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi. Cứ để cô ấy khóc đi...

(...)

Thế nhưng, trái tim đúng là thứ không thể kiểm soát nổi.

Là do cặp nhãn ma thuật kia phải không? Bờ môi vốn không động đậy của tôi đang đau nhói, cổ họng nóng ran như bị khát khô. Khóe mắt cay xè, cả gò má vốn khô ráo cũng cảm thấy nổi buồn đang lăn chảy, để lại những vết bỏng rát trên da.

Bỗng nhiên, tôi nhớ ra hôm nay là sinh nhật thứ hai mươi của mình. Dù vậy nhưng tôi cũng đã quyết định sẽ không uống rượu. Bởi vì tôi là Thế hệ Satori. Là thế hệ sáng suốt và ghét những đi đâu vô nghĩa nhất.

Thế nên chuyện này sẽ khác. Không phải vì cô ấy. Không phải vì bản thân tôi. Cũng chẳng phải để trừng phạt ai hết. Đơn giản là tôi...

Không thể tha thứ việc vào ngày sinh nhật của mình mà lại bị một gã đàn ông khốn kiếp như thế này nắm tay mà thôi.

“Sota!!”

“Có ngay!”

Rầm!!

Thế là...

Một tiếng đập bàn rầm ầm đột ngột vang khắp quán rượu ồn ào.

Toàn bộ không gian đóng băng trong chớp mắt. Tất cả mọi người trong quán đồng loạt nhìn về phía tôi nay đã đứng dậy. Duy chỉ có một ngoại lệ duy nhất. Đó là Sota, người đã trở về từ lúc nào không hay và ngay lập tức chìa ra cho tôi một chai bia như thể đã nắm rõ tường tận những gì đang diễn ra.

“Xin mời.”

“Cảm ơn.”

Đến cả hơi thở của hai chúng tôi cũng hòa nhịp cùng nhau. Tôi cầm lấy chai bia rồi cứ thế tu ừng ực, từng dòng bia lạnh chảy qua cổ họng.

Ngay sau khi tu hết chai, tôi lập tức nhấc cả bàn chân lên rồi...

Rầm!

“!”

Tôi giậm thật mạnh xuống mặt bàn như để trút toàn bộ sự tức giận của mình.

Âm thanh và áp lực đó một lần nữa khiến bầu không khí trong quán như bị điện giật, có ai đó vừa hét lên. Tôi hiểu cảm xúc của người đó mà. Một cô gái ngoan hiền, vừa nãy còn bị sỉ nhục nay bỗng đứng phắt dậy, cầm lấy chai bia rồi vừa nói “Đúng vậy đấy, đồ khốn khiếp!” vừa nốc cạn cả chai. Nhưng chịu thôi. Tôi đã nói rồi, hôm nay là sinh nhật tôi. Người duy nhất được phép nắm tay tôi đã được quyết định ngay từ mười năm trước rồi.

“Thưa mọi người, ‘Phiên tòa phù thủy’ xin phép được bắt đầu!”

“Có thể chứ! Tôi chờ mãi rồi đấy! Hú hú!”

Bốp bốp bốp bốp.

Chỉ có tiếng vỗ tay của Sota vang vọng trong quán rượu. Tất cả những người khác đều đang ngơ ngác. Cả Miura và Mizuta cũng ngây người. Giữa lúc đó, tôi nhìn Miura, chính xác hơn là nhìn vào khuôn mặt của chính mình. Một lần nữa tôi phải công nhận rằng ngay cả khi ngơ ngác, gương mặt ấy cũng vô cùng xinh đẹp. Mà khoan, trời đất quỷ thần thiên địa ơi, tôi đã biết ngay từ đầu rồi nhưng sao nó lại dễ thương thế này cơ chứ. Đây là mỹ nhân ngàn năm có một chứ gì nữa. Còn mấy cô chiêu trên ti vi đâu là đồ giả hết. Ha ha ha ha, sao mọi thứ lại vui thế nhỉ!

Tôi cảm thấy tâm trạng mình đang rất “high”. Giữa lúc trong đầu đang lâng lâng, tôi nói với hannya ta.

“Vâng, xin mời gã đàn ông thối tha kia. Trước hết mời cậu đứng lên cho tôi cái đã.”

“Hả? Khoan đã, mày bị sao...”

“Ta bảo tên khốn kiếp nhà người đứng lên cơ mà!”

Choang!!

“Á á!”

Mấy cô gái hét thất thanh ngay khi có tiếng chai bia đập vào tường. Mizuta nghe xong mặt cũng trắng bệch, lắp bắp “V...vâng” rồi đứng dậy. Ai chà! Mới vậy mà đã có rùm rộ rồi à! Tôi thật không hiểu Miura thích gã đàn ông hèn nhát này ở điểm nào. So với hannya thì Sora y như một chàng hoàng tử đẹp trai hơn và dễ thương hơn rất nhiều. Xem ra đầu tiên phải bắt đầu từ việc bóc trần cái bản mặt thật của hannya ta đã.

Thế nên tôi quyết định mặt sát hấn một trận trước.

“Đồ rác rưởi!”

“O, hả?”

“Hả cái gì mà hả! Cả người cậu, từ đầu đến chân là một đồng cặn bã đáng kinh tởm.”

“C...cái gì cơ?”

“Tìm gương mà soi lại mình đi!”

“Tự nhiên mày nói cái...”

“Mắt, mũi, tay, chân, râu, tóc, móng, tim, tụy, gan, não, gì gì gì cái gì cũng đều kinh tởm hết. Cái kiểu tóc nửa mùa này là thế nào đây? Vừa nhìn một cái là tôi đã thấy ngay nó giống con tà thần trong phim Công chúa Mononoke rồi đấy. Cái đồ “tà thần rởm” này!”

“Cái...”

“Phụt!”

Hội con gái cùng bàn cười đến phụt cả nước khi nghe những “lời vàng ý bạc” của tôi. Rồi đến cả nhân viên quán cùng các thực khách khác cũng cười làm cho bầu không khí thư thái, vui vẻ dần trở lại.

Làm sao tôi có thể bỏ qua cơ hội “chỉnh người” này được.

“Đã thế cậu còn bốc mùi nữa. Là mùi gì thế? Mùi của lũ trai tân à? Hay là cậu có siêu năng lực tỏa ra mùi hôi thối từ trên đầu hả?”

“Không phải! Đây là nước hoa mua từ nước ngoài...”

“Thế nên cậu đem xịt tùm lum lên cái đầu trai tân của cậu hả!”

“Làm gì có chuyện đó! Mà tao không phải trai tân!”

“Thứ đàn ông con trai tôn thờ tà thần thế này làm sao mà biết được.”

“Tao đâu có tôn thờ tà thần!”

“Không phải? Thế tại sao cậu lại để kiểu tóc nửa mùa thế kia hả?”

“Nửa mùa đầu ra! Đây là kiểu tóc đang mốt...”

“Thế cơ à! Nhưng tôi chỉ thấy nó chẳng khác gì một đám lông ở ‘chỗ ấy’ đấy.”

“Lông...”

“Ha ha ha ha ha!”

Lần này, tiếng cười bùng nổ vang rộn khắp cả quán rượu.

Một chị nhân viên công sở theo dõi chúng tôi từ nãy giờ đang ôm bụng lăn ra cười. Mấy người đàn ông khác cũng hò hét “Hay lắm!”, “Knock out!” và vỗ tay nhiệt liệt. Đương nhiên rồi! Mỹ nhân Shizuku đây dù đang nhập vào cơ thể người khác nhưng cái miệng chưa bao giờ thua ai hết.

Lúc này, gã thanh niên trước mắt... tên là gì ấy nhỉ? Thôi kệ đi, sao cũng được. Gã tóc lông quạ này có vẻ đang rất tức giận. Mặt mũi đỏ bừng, vai run bần bật, hấn lao đến trước mặt tôi. Miura trong cơ thể tôi vẫn đang bàng hoàng nhưng thấy hấn ta tức điên người thì đã choàng tỉnh và đang bối rối nhìn về phía tôi. Ha ha ha! Cứ yên tâm. Giờ mình chẳng có gì phải sợ hết. Mình là phù thủy mà. Phù thủy làm sao có thể sợ mấy con “tà thần” được!

“Gì đây hả?”

“Thôi ngay đi không tao giết mày đấy!”

Hấn vừa nói vừa thở hồng hộc, xem ra sôi máu thật rồi.

Ái chà chà, dọa giết người ta cơ à! Đúng là Miura chẳng có mắt chọn đàn ông tí nào.

“Cậu vừa buông cả đồng lời sỉ nhục tôi rồi đấy thôi. Giờ vẫn chưa muộn đâu, xin lỗi đi.”

“Mày mơ đi! Nếu không muốn chết thì xin lỗi tao ngay!”

“Tôi từ chối. Nếu giỏi thì cậu cứ thử làm đi.”

“Mày...”

Trước lời khiêu khích của tôi, Mizuta vung nắm đấm lên. Biểu cảm của mọi người đông cứng lại, có tiếng hét vang lên. Nhưng tôi chẳng thấy run rẩy hay sợ hãi chút nào, vì một lý do duy nhất.

Kế bên tôi lúc nào cũng có cậu.

“Nào nào, đến lúc này là không được đâu, Mizuta.”

“Bỏ tao ra, thằng kia!”

“Cái này thì tôi phải từ chối. Dù sao thì tôi cũng là ‘hiệp sĩ của phù thủy mà’.”

Nắm tay đang vung lên cao của Mizuta đã bị cánh tay gầy gò của Sota giữ chặt. Vẫn nụ cười ấy, vẫn dáng đứng ấy. Tay hấn mãi không thể nhúc nhích dù chỉ một chút, trong khi Sota vẫn giữ nguyên nụ cười tươi trên

môi. Mizuta thấy vậy càng cau mày. Trước cảnh tượng đó, tôi thấy phần khích cực kỳ.

Hãy nhìn đi Miura, Sota ngầu hơn hẳn ta phải đến ngàn vạn lần đúng không? Mình biết mà. Sota lúc nào cũng ngầu và ra dáng đàn ông, nhất định lúc nào cũng sẽ giúp mình đó! Ha ha ha!

“Shizuku, thế này chắc được rồi đấy!”

“Đúng thế nhỉ, Sota.”

Tôi đáp lại nụ cười hiểm ác của Sota bằng nụ cười ác hiểm của tôi.

Tôi biết mà. Đã đến lúc tung đòn kết liễu rồi.

Tôi gạt đầu rồi thản nhiên tháo nhẫn ra.

“A!”

Ngay khoảnh khắc đó, Miura dường như định nói gì đó nhưng chưa kịp thì phép thuật đã hết hiệu lực. Tôi trở về cơ thể của tôi, còn Miura trở về cơ thể cậu ấy.

Thứ hiện lên trong tầm mắt tôi ở bên kia bàn là Mizuta đang giận dữ và Sota đang giữ chặt lấy cánh tay hắn. Kế đến là hình ảnh Miura quay đầu nhìn về phía tôi và tỏ ra hoang mang. Tôi nhìn chăm chăm cô ấy, lấy tay gạt giọt nước mắt còn đọng trên má rồi nắm lại thành nắm đấm như để khích lệ cô bạn. Không sao đâu. Sẽ ổn thôi. Hãy chiến đấu đi. Cậu không đơn độc đâu. Hãy dồn hết tâm tư của mình vào hành động đi.

Không biết thông điệp đó đã đến được với cậu ấy chưa nhỉ? Chắc là đến được rồi.

Nét hoang mang trong ánh mắt của cô ấy đã được thay thế bởi ánh sáng của sự tự tin. Sau khi nước mắt đã chảy hết, thứ còn đọng lại chính là sự mạnh mẽ đang ngày càng tỏa sáng.

Miura nhìn về chính diện. Cô ấy nhìn thẳng vào gã trai trước mặt, kẻ đã từng được cô dành hết tình cảm, cũng chính kẻ đó khiến cô bị tổn thương sâu sắc... Nhưng giờ, cô đã vượt qua được hắn.

“Tao không làm gì sai hết! Ngay từ đầu là do con ả này...”

Miura không để tâm những lời bao biện cố chấp, xấu xí đó, cô chỉ nắm chặt bàn tay cùng chiếc nhẫn và tung một cú đấm hết sức mình.

“Đồ khỗ hổ ố ố nnnn!!!”

“Hả... Hựựự!?”

Chiiiu!

Thực ra chẳng có tiếng động nào phát ra cả, nhưng toàn bộ không gian lặng thinh đến mức tôi tưởng mình đã nghe được âm thanh đó.

Cánh đàn ông nhăn mặt và xoa bộ hạ của mình, còn cánh phụ nữ thì tỏ ra tấm tắc.

“Đấm... chỗ ấy... đờ... hèn...”

Trước khi ngã lăn ra sàn nhà, hình như Mizuta đã nói gì đó nhưng chúng tôi không thêm quan tâm.

“Có một phù thủy đã nói thế này: ‘Kẻ treo lủng lẳng thứ đó rồi đi bắt nạt con gái còn hèn hơn’.”

Keng keng keng keng!

Một ông chú chắc là chủ quán này đang đứng trong quầy bếp gõ muối vào chiếc chảo thay cho tiếng chuông võ đài. Trận đấu kết thúc. Tiếng vỗ tay tán thưởng cho dũng khí của Miura vang lên nhiệt liệt không ngừng.

“Được lắm cô gái! Làm tốt lắm!”

“Oai lắm đó! Cú đấm đẹp lắm!”

“Người thắng cuộc hôm nay là Miura Sana!”

Sota bắt chước trọng tài quyền anh tuyên bố kết quả, sau đó tiếng “Hoan hô!” vang lên khắp quán. Cánh phụ nữ vỗ tay, còn phe đàn ông thì lầm bầm “Thế cũng phải thôi” rồi cũng cười tươi cổ vũ. Sota được đà bắt đầu hô vang “M-i-u-r-a!”, thế là cô ấy cũng hào hứng vỗ tay đáp lại khiến cho bầu không khí trong quán càng thêm bùng nổ. Tôi thấy hơi có lỗi với Mizuta còn đang quỳ gục đằng kia, nhưng đây là kết quả ai cũng mong chờ. Tôi cũng bất giác giờ nắm đấm lên định hoan hô...

(A!)

Đúng lúc đó. Người duy nhất nhận ra đi đầu ấy có lẽ chỉ mình tôi.

Mặc dù Miura vẫn đang giờ nắm đấm lên nhưng trong mắt cô ấy ánh lên tia sáng của nước mắt, khóc thương cho kết cục của một mối tình đơn phương.

Tôi có thể cảm nhận được nỗi đau ở nắm tay của mình dù đã tháo nhẫn. Ngày hôm đó, lần đầu tiên tôi thấu hiểu được nỗi đau của một ai đó.

“Shizuku, bà vất vả rồi.”

“Sota.”

Giữa quán rượu náo nhiệt, những nhân viên công sở vẫn đang tán thưởng Miura. Trong khi đó, Sota nhẹ nhàng tiến đến bên tôi.

“Bà làm tốt lắm, Shizuku! Tôi vẫn còn đang thấy run run đây này.”

“Ông cũng thế, Sota. Tôi phải đánh giá lại ông rồi đây.”

“Thì nhiệm vụ của tôi là làm cho Shizuku hạnh phúc mà! Ha ha ha!”

Chúng tôi thì thào và cười với nhau. Lúc đó tôi cảm thấy chỉ cần có Sota ở bên thì tôi có thể làm được tất cả. Sota thực sự là một người con trai tuyệt vời.

Giữa bầu không khí huyền ảo trong quán rượu, chúng tôi nhìn về nhau và cùng mỉm cười một lần nữa.

Để tôi kể về chuyện diễn ra sau đó.

Sau một hồi quây tung bùng, chẳng còn ai quan tâm tới buổi hẹn hò nhóm nữa nên đương nhiên chúng tôi quyết định giải tán. Tôi và Miura vừa đón nhận những tràng pháo tay lớn từ các vị khách vừa rời khỏi quán.

Nhưng sau đó đến lúc gọi là tỉnh rượu.

Chúng tôi bước ra khỏi quán và ra về tự nhiên đi đến một góc tối không có ai, thế rồi đột nhiên kêu lên.

“Aaa~! Aaaaa~!!”

“Aaaaa! Aaaaa!”

(M...mình lỡ làm thật rồi...)

Cảm giác hối hận chiếm trọn tâm trí tôi. Mặc dù lúc đó đang rất tức giận nhưng sao tôi lại làm đến mức ấy cơ chứ! Phiên tòa phù thủy. Là phiên tòa phù thủy đấy! Mà tôi có nói gì lỗi bịch không nhỉ? Hình như tôi đã nói chữ “ch...” có phải không? Xấu hổ chết mất!

Gương mặt của Miura đang đỏ rực như sắp chảy được cả dung nham. Nhất định là mặt tôi cũng đang hết như vậy, nghĩ thế càng khiến tôi cảm thấy mặt mình như sắp nổ tung đến nơi.

“Ê, hai người ổn chứ? Chắc không ổn đâu nhỉ. Ha ha ha!”

Là Sota. Cậu ấy đi sau chúng tôi một chút, chắc là đã giải quyết xong hậu quả rồi.

Cậu ấy xin lỗi nhân viên và các thực khách trong quán, lau chùi khu vực bàn bị bẩn, rồi nhắc nhở những người cùng tham dự buổi hẹn hò nhóm “Vụ việc này kết thúc tại đây”, “Chúng ta hãy coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra”. Mọi việc xem ra đã ổn thỏa.

“Là tại mình. Kế hoạch hẹn hò nhóm ngay từ đầu đã không ổn rồi. Xin lỗi nhé Miura. Mình đã khiến cậu không vui rồi.”

“Không đâu, mình mới là người phải xin lỗi. Là do mình đã lỡ tay.”

“Cậu không cần phải xin lỗi. Tất cả là vì kế hoạch tệ hại của Sota nên mới ra nông nỗi này.”

Tôi nói vậy nhưng trong lòng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Sota... Riêng lần này là tôi thực sự thấy biết ơn ông. Nhờ ông mà mọi chuyện mới được xử lý gọn gàng. Tôi thực sự cảm ơn ông đấy. Thế nên để tạ ơn, tối nay tôi sẽ ôm ông thật chặt rồi xoa đầu ông và khen “Ngoan lắm ngoan lắm” nhé. Rồi tôi sẽ kỳ lưng cho ông nữa. Thế nên ông hãy mau mau quên hết chuyện ngày hôm nay đi. Nói thật đấy, làm ơn hãy xóa hết sạch ký ức, không được để lại một vết tích nào nữa. Hứa với tôi đấy nhé!

Tôi xin thề bằng máu rằng sẽ không bao giờ uống bia rượu thêm một lần nào nữa. Tuyệt đối. Không bao giờ. Thật đấy. Không đùa đâu.

(Một mối quá...)

Cứ như vậy, cuối cùng “cuộc tác chiến tử tình” ngày hôm nay đã bất thành. Sứ mệnh giúp đỡ con người của phù thủy đã thất bại. Tôi thở dài và thấy hơi phiền muộn vì sự thật đó.

“Hojo.”

“Ừ?”

Mặc dù vậy...

Một nụ cười như chú đom đóm nhỏ phát sáng lung linh trong đêm tối...

Như muốn nói không phải tất cả mọi thứ đều thất bại.

“Cảm ơn cậu nhé, Hojo, vì cậu đã xả giận thay cho mình.”

“A, không, chuyện đó...”

Câu nói bất ngờ của Miura khiến tôi lắp bắp. Lúc ấy tôi chỉ hành động một cách vô thức vì quá tức giận thôi.

Cô ấy đến sát gần tôi.

“Cậu tuyệt vời lắm đấy! Nếu chỉ có một mình thì chắc chắn mình sẽ chẳng làm được gì hết. Dù kết quả hôm nay có khác với mong đợi của mình nhưng bây giờ, thực sự mình hạnh phúc lắm. Bởi vì mình đã tìm được một thứ khác còn đẹp đẽ, quan trọng hơn thứ mình mong muốn. Cảm ơn nhé! Hojo đúng là pháp sư^[16] của mình đấy.”

Nở nụ cười tỏa sáng dịu dàng như ánh trăng, Miura nắm tay tôi và nói những lời vui vẻ.

Tuy đôi mắt ấy vẫn còn hơi ướt nhưng đã không còn giọt nước mắt nào.

(Pháp sư của mình...)

Câu nói đó làm tôi nhớ lại lời của bà.

Cô bé đó chưa nhận ra phù thủy là người hạnh phúc hơn tất cả.

Đó là lời bà đã kể về phù thủy mạnh nhất.

Nghĩa là thế nào nhỉ? Tôi không hiểu ý bà. Nhưng giờ tôi cảm thấy mình đã ngộ ra một chút. Một đi đâu gì đó mà tôi đã biết từ rất lâu về trước, song lại không thể nói thành lời.

Tôi không nhớ rõ chúng tôi đã nói những chuyện gì sau đó. Tôi vẫy tay tạm biệt cô ấy rồi về đến nhà lúc nào chẳng hay. Tôi đi tắm, đánh răng rồi nằm sõng soài trên giường với Sota.

Lúc một giờ sáng, khi cả màn đêm cũng đang yên giấc.

Trong căn phòng tối, có một tin nhắn điện thoại đến làm tim tôi sôi sùng sục.

[Từ nay hãy làm bạn tốt của nhau nhé! Mục tiêu tháng này của mình là bắt Hojo phải gọi mình là Sana!]

“...”

“He he he! Tốt lắm Shizuku! Bà có bạn rồi đấy.”

Sota tỉnh giấc từ lúc nào không biết. Tôi quay về phía cậu và mỉm cười hạnh phúc.

Tôi xấu hổ nói “Tôi có không có hứng thú với bạn bè”.

(Nó chẳng hợp lý tí nào. Thật chẳng hợp lý gì hết, nhưng sao...)

Tôi không thể ngăn khoe môi mình đang nhếch lên. Tôi cứ liên tục mở danh bạ điện thoại ra xem số liên lạc vừa mới được thêm vào. Dù không

đeo nhẫn nhưng tôi cảm thấy cảm xúc này của mình vẫn sẽ được truyền đến Miura.

Hơn nữa, cảm xúc không biết tên trong tôi càng lúc càng bị kích động hơn.

“Thực ra tôi không biết nó có liên quan đến việc bà sử dụng ma đạo cụ hay không, nhưng tôi đã nhớ ra một điếu. Về thân phận của tôi.”

“Hả?”

Trong một đêm hạ oi ả, giữa một không gian tối tăm im lìm, nơi chỉ nghe thấy tiếng điếu hòa đang chạy rì rì.

Sota chậm rãi kể lại những ký ức mờ hồ của mình.

“Tôi vẫn chưa biết bản thân mình đến từ đâu hay sẽ đi đâu. Nhưng tôi có nhớ ra một việc, đó là “Tôi được sinh ra để chứng kiến tiềm năng của con người.”

“Tiềm năng của con người?”

Trong bóng tối, Sota nhìn tôi và gật đầu.

“Lúc xem Shizuku và Miura ‘chiến đấu’, lòng ngực tôi đã đập thành thịch, rộn ràng. Tôi đã nghĩ thì ra con người có thể tỏa sáng đến nhường này. Nó là một cảm giác rung động con tim khi được chứng kiến một việc phi thường đột ngột xuất hiện trên thế gian này. Đó là lúc tôi nhớ ra rằng mình đã mong mỗi điếu này trong một ký ức xa xưa nào đó. Chắc đây gọi là điếu kỳ diệu do con người tạo ra nhỉ? Tôi đã nhớ lại rằng mình sinh ra là để đi tìm những khoảnh khắc này.”

Đôi mắt của cậu ánh lên một sắc màu nào đó mà tôi không biết.

Chỉ biết rằng đó là màu sắc khác với của Sota đã từng chơi đùa vui vẻ cùng tôi hồi nhỏ. Trong tôi hiện lên một cảm giác kỳ lạ, giống như một người lạ mặt vừa thế chỗ cậu. Đôi khi cậu ấy trở thành một người nào đó mà tôi không quen biết. Một “cậu” mà tôi chưa từng biết đang xuất hiện ở đây.

Sota nào là thật?

“Người” mang khuôn mặt cô đơn, sợ hãi, nhút nhát này là ai?

Cậu ấy nhìn tôi chằm chằm như muốn nói gì đó, trong mắt ánh lên một nỗi bất an nhỏ bé.

Cậu đang mong muốn gì ở tôi?

“Tôi không biết vì sao tôi lại có ký ức ‘giúp đỡ phù thủy’ này, nhưng có lẽ tôi đoán rằng phù thủy chính là người tỏa sáng hơn bất kỳ ai trên thế gian này. Shizuku bừng tỉnh lại thuộc Thế hệ Satori nhưng vẫn đứng lên chiến đấu hết mình vì người khác. Nhất định Shizuku là ánh sáng của mọi người, không chỉ với Miura mà còn với tôi nữa.”

“Ông phóng đại quá rồi đấy. Lúc ở quán rượu, thực sự là tôi chỉ phó mặc cho cảm xúc tức giận đi đâu khiến tâm trí mình thôi.”

“Thế cũng có sao đâu? Đó là sức mạnh của Shizuku mà, thứ sức mạnh vốn có trong con người Shizuku có thể chiến đấu vì người khác đấy.”

Tôi im lặng, Sota cũng nói một lời cuối cùng “Làm người khác hạnh phúc cũng sẽ khiến bản thân mình hạnh phúc” rồi quay lưng lại. Một lúc sau, tôi nghe được tiếng thở nhẹ nhàng nhưng cũng thật dễ thương của cậu.

Tôi ngấm lưng cậu và suy nghĩ miên man.

Cảm ơn nhé. Hojo đúng là pháp sư của mình đấy.

(...)

Nếu có thể gặp được bà trong mơ thì tôi sẽ kể cho bà nghe về ngày hôm nay. Không biết bà có vui không nhỉ? Phù thủy trong bất cứ thời đại nào cũng luôn mang tới niềm hạnh phúc. Đến bây giờ, tôi đã hiểu ra một chút ý nghĩa của lời nói đó.

Trong đêm xao xuyến, tôi lần mò tay trong chăn. Cuối cùng cũng tìm được bàn tay của cậu ấy, tôi liền khẽ chạm vào. Sinh nhật tôi đã qua mất rồi, nhưng Sota nhất định vẫn sẽ cho phép tôi nắm lấy tay cậu. Hơi ấm của cậu khiến tim tôi đập loạn xạ. Tôi nhớ lại một ngày mùa hè năm xưa, lúc chúng tôi vừa thi bơi xong.

Thì cứ ôm lấy người tôi đi. Người khác không được nhưng Sota thì tôi cho phép đó.

Đó là những hồi ức của ánh sáng và bóng tối luôn ẩn hiện trong tim tôi. Làn hơi ấm yêu dấu, thân thuộc của mười năm trước nay đang kề sát bên tôi.

Trái tim tôi rung lên từng hồi. Nhìn bờ môi của cậu khiến mình bối rối, khao khát, tôi nhẹ nhàng đến sát bên cậu.

“Sota, hãy luôn ở bên cạnh tôi nhé.”

Tôi nhắm mắt lại, trong tim mong rằng lời thề thốt của mình sẽ đến được trong giấc mơ của cậu.

Bầu trời đêm của thành phố ồn ào bởi âm thanh xao động của những vì sao tựa như tiếng cười của vũ trụ. Tiếng thở dài ấm áp của cậu ấy nhẹ nhàng làm tan chảy trái tim tôi.

Tôi tạm biệt màn đêm để chìm vào giấc mơ của mình. Nhưng có cái gì đó chạm vào trán tôi. Một lời thì thầm. Bàn tay trái đang nắm chặt cùng đôi chân đang cuốn vào nhau trở nên nóng rực. Xúc cảm khi được nằm trên tảng đá dưới ánh nắng ngày ấy sống dậy trong tôi.

Đêm hôm đó thật là nóng, nóng đến mức tưởng như có thể tan chảy cả đá.

Chương 3

Phù thủy và tình yêu của người tàng hình

Tôi mơ thấy một giấc mơ. Những ký ức của mùa hạ ngày còn thơ bé.
“Trời mưa rồi nhỉ?”
“Ừ.”

Bầu trời hôm đó âm u suốt từ sáng. Vì mãi không thấy mưa nên tôi vẫn đi chơi cùng Sota nhưng cuối cùng, xem ra bầu trời xám xịt đã không còn chịu đựng nổi nữa.

Mới đầu chỉ là vài giọt nước mưa rơi lộp độp lên vai tôi, vậy mà ngay lập tức trời đã đổ mưa rào rào. Chúng tôi chạy đến trú mưa dưới một tán cây lớn, bên cạnh có một miếu thờ Địa tạng nhỏ.

“Không kịp rồi, có vẻ còn lâu nữa trời mới ngớt mưa cơ. Bọn mình trú lại đây một lát nhé.”

Sota vừa nói vừa lau những giọt mưa dính trên mặt.

Mọi thứ trước mắt tôi nhòe đi, quang cảnh núi đồi trong màn mưa dường như trở nên mờ ảo. Cũng chẳng còn nghe thấy tiếng dế kêu vang nữa. Tiếng mưa rào rào vây chặt lấy hai đứa trẻ, tự nhiên trong lòng tôi cảm thấy một nỗi cô đơn thốn thớt.

Đây là chốn ngục tù u tối được dựng nên bởi những giọt nước. Lòng tôi cất lên thành tiếng giữa một không gian rộng lớn như vậy.

“Có lẽ tôi không hợp.”

“Hửm?”

Sota đang dựa lưng vào thân cây thì nghe thấy tôi nói và ngoảnh về

Tôi không nhìn biểu cảm của cậu mà cứ để mặc cho nỗi buồn trôi cùng dòng nước mưa.

“Tôi nói là tôi muốn trở thành phù thủy, nhưng tôi không biết mình phải làm như thế nào. Tôi không biết nên dùng ma đạo cụ hay phải làm gì

để mang hạnh phúc đến cho mọi người. Mà thậm chí hạnh phúc là gì tôi còn không biết nữa.”

Lời nói của tôi cô đọng thành một tiếng thở dài được thả vào không gian. Sota không nói gì cả.

Thỉnh thoảng tâm trạng tôi lại trở nên u ám như vậy.

Ngày hôm qua bố mẹ đã từ Tokyo về thăm tôi. Cả nhà nói về chuyện tôi vẫn chưa thể đi học trở lại.

Chốn núi đồi này giúp tôi có thể quên đi hiện thực, nhưng lúc đó tôi đã lỡ nhớ lại về nó.

Hiện thực đáng sợ biến thành một cơn mưa lớn và đổ những dòng mực đen thẫm vào giấc mơ của tôi.

“Thỉnh thoảng, tôi lại nghĩ rằng tôi...”

Làn da của Sota khẽ chạm vào da tôi. Hơi ấm nhẹ nhàng lan tới làm tan chảy con tim.

Cơn mưa mùa hạ không ngừng trút nước, tiếp tục nhốt hai chúng tôi trong một không gian nhỏ bé. Thật tối tăm và lạnh lẽo. Nhưng dù vậy, tôi vẫn cảm thấy khoảnh khắc này thật đáng yêu. Chỉ cần có cậu ở bên thì cơn mưa có kéo dài mãi mãi cũng chẳng sao hết.

Ký ức về cơn mưa lớn nhưng thật ấm áp kết thúc tại đây.

Vài năm trước, phong trào tiết kiệm điện rộ lên khiến tôi cũng làm theo và chỉ để đèn điều hòa ở mức 28 độ. Vậy mà chẳng hiểu sao hóa đơn tiền điện lại tăng vọt khiến tôi không khỏi nổi khùng lên “Tiết kiệm điện mà lại phải trả nhiều tiền hơn trước là sao hả?”. Và rồi, trong lúc những hồi ức đang trôi đi thì đến hiện tại, bọn họ lại phát đi cảnh báo rằng thời tiết nắng nóng trong năm nay có thể ảnh hưởng đến cả tính mạng nên người dân hãy nhớ bật điều hòa lên. Mấy người đùa tôi hả? Là âm mưu của công ty điện lực phải không? Đó là một ngày tháng Tám năm 2018, thời tiết quá nóng nực đến nỗi tôi chỉ muốn giận cá chém thớt tứ tung, chẳng cần biết ai với ai nữa.

Tôi và Sota đang trong một khu bể bơi ở nơi nghỉ dưỡng.

“Uầy! Nước lạnh lắm, chẳng dễ chịu gì cả. Shizuku, mau lại đây đi.”

“Còn lâu mới có chuyện tôi tới. Ông mời kiểu gì đấy hả?”

Tôi nói trong lúc đang nằm trên một chiếc ghế bể bơi, bộ đồ tắm đã được giấu đi dưới chiếc áo thun. Vì nằm kế bên khách sạn nên trong bể bơi cũng khá sang trọng, nhưng tôi thì vẫn chẳng có hứng muốn bơi trước mặt người khác. Kính râm và mũ đi biển vẫn là tuyệt nhất. Tôi đang tranh thủ tận hưởng thiên đường trần gian này đây.

Đến hôm nay là tròn một tuần kể từ khi chúng tôi giải quyết xong yêu cầu giúp đỡ của Miura.

Nếu hỏi hiện tại tôi và Sota đang làm gì thì phải kể bắt đầu từ việc chúng tôi đã trúng xổ số.

“Nhìn này, Shizuku. Sau khi quyết chí thực hiện ước mơ ngàn đời của tôi là mua cả núi bánh kẹo được tặng kèm đồ chơi thì cuối cùng tôi đã trúng vé đến bể bơi đây. Giờ đến lúc sử dụng rồi nhỉ!”

“Mới sáng sớm ra tôi cứ tưởng ông đi đâu một mình không biết, vậy mà cuối cùng ông làm cái trò gì thế hả?” Tôi đã rất muốn tra hỏi cậu ta như vậy những lời nói của tôi chẳng bao giờ lọt nổi vào tai cậu.

Sau đó, tôi bị bắt mua đồ bơi, bắt mua phao tròn, bắt lên vài chuyến xe buýt và cuối cùng thì có mặt ở đây. Đến cảm phục với cách cậu ta dùng tiền của người khác để phục vụ cho cuộc sống xa hoa, hưởng thụ của mình. Lúc tôi suýt bị cậu ta ép mua bộ bikini siêu nhỏ giá tận một vạn yên thì tôi đã thực sự tính toán đến chuyện già đầu tên này vào tường.

Nói vậy song quả nhiên đây đúng là bể bơi nghỉ dưỡng của một khách sạn cao cấp.

Bể bơi nằm ngoài trời nhưng được bài trí rất đẹp. Dàn âm thanh hiện đại và nội thất màu sắc sắc sỡ đều tỏa sáng chói lọi như để đáp lại lời chào của ánh nắng mặt trời mùa hạ. Ở đây không đông người nên tôi có thể vừa uống một cốc nước hoa quả nhiệt đới vừa thảnh thơi thư giãn. Mặc dù chủ trương của tôi là ngày nghỉ thì phải ở nhà, nhưng thi thoảng ra ngoài cũng không tệ. Là tôi đang nghĩ như vậy đấy.

(...)

Bể bơi xanh ngắt một màu, ánh nắng hè chói lọi, tiếng nhạc Pop vang lên xung quanh cùng những giọt nước tóc lên trông thật lung linh.

Quả đúng là tuổi thanh xuân rạng ngời. Ngắm nhìn khung cảnh xung quanh khiến tôi chỉ nghĩ tới một điều duy nhất.

“... Không phải thế này! Ông làm cái gì mà thảnh thơi thái thế hả?”

“Trời! Gì đây Shizuku, bà lại lên cơn à?”

Tôi cởi áo thun ra rồi nhảy ùm xuống nước, dùng chiêu quặp cổ để dìm Sota xuống nước. Cái gì mà “lại lên cơn” hả? Mà ngay từ đầu cũng do ông... Mà thôi, giờ có chuyện khác quan trọng hơn.

“Không phải, tôi đang nói giờ không phải lúc để ông thanh thoi như thế này. Suốt một tuần rồi ông chỉ toàn ăn chơi nhảy múa thôi đấy. Tiền ăn học của tôi không phải thứ vô hạn đâu.”

“Ồ, thế Shizuku định đi làm thêm à? Tôi tưởng bà ghét ra ngoài lắm cơ mà. Cảm phục cảm phục.”

“Ông đi kiếm việc làm đi!”

Tôi trút cơn giận của mình lên đầu cậu.

Một ngày sau khi xong việc của Miura, tôi đã chuẩn bị tinh thần cho yêu cầu giúp đỡ kế tiếp. Thế mà chẳng hiểu vì sao Sora lại quay ra chỉ toàn nằm ườn cả ngày rồi chúi đầu vào game với tivi. Cậu ta bắt tôi nấu cơm, giặt giũ, đến đêm thì dùng lời ngon tiếng ngọt để cướp lấy một nửa giường của tôi. Cứ đà này, có khi cậu ta sẽ tiếp tục ở rúc trong xó nhà tôi, cố tình làm tôi dính bầu để nhằm nhe làm con rể nhưng sau đó sẽ trở nên nghiện rượu và tối ngày đánh đập vợ con đến rồi cuối cùng, sau khi tôi bị bỏ rơi và trở thành chủ đề của một bộ phim tài liệu thì cậu ta sẽ xem nó rồi cười sằng sặc. Âm mưu của cậu ta đã quá là rõ ràng rồi. Ngay giờ đây tôi cũng đã bị cậu ta kéo đến bể bơi lúc nào chẳng biết, à mà tôi không có nói bể bơi là thứ gì tệ hại đâu đấy nhé. Chọc tức lũ con gái đi cùng bạn trai bằng đôi chân mỹ miều này là một niềm vui khôn tả. Đến cả việc chiêm ngưỡng vẻ sườn cùng bắp đùi của Sota cũng là một thú vui tinh tế nên mọi thứ đều cực kỳ OK, à không, ý tôi là giờ đang có thứ khác quan trọng hơn. Cụ thể là tôi không thể chấp nhận nổi thực trạng sứ mệnh phù thủy bị bỏ bê trong khi tôi thì trở thành một cô gái đang phải bao nuôi một gã trai như thế này được!

“Nhưng tôi còn biết làm gì nữa. Tại Shizuku mà giờ không lên diễn đàn được nữa rồi còn gì?”

“Ừ...”

Lời đáp trả của Sota bất giác làm tôi nhụt chí.

Về cái diễn đàn nọ, ban đầu tôi cũng đã định sử dụng tiếp, song vì có quá nhiều bình luận chế giễu nên tôi đã lờ mắng họ. Làm thế đúng là đại

dột. Bài viết của tôi trên diễn đàn sau đó bị nhấn chìm trong một cơn bão “gạch” khiến tôi cũng nổi đóa mà đáp trả, hậu quả là chúng tôi đã tạm thời bị cấm không được truy cập vào nữa.

“Tôi cũng đã tạm xin nhà trường cho dán tin giấy rồi, nhưng mà không có tác dụng.”

“T...thế à... Tôi cảm ơn.”

Tôi ngoảnh mặt nhìn sang chỗ khác. Không ngờ Sora vẫn đang âm thầm giúp tôi như vậy. Có lẽ Miura là ngoại lệ, hóa ra tìm người cần được giúp đỡ không hề dễ dàng chút nào. Thực tế đó làm tôi thấy hơi nản chí.

Nhân tiện nói luôn, Miura hiện đã “hoi” trở thành một nữ hoàng trên mạng xã hội.

Có vẻ vụ việc hôm nọ đã bị phát tán theo một cách nào đó nên bây giờ, tài khoản cô ấy sử dụng bùng nổ khi nhận được sự ủng hộ “ghê gớm” với vô vàn bình luận từ các chị em phụ nữ, Miura cũng đáp lại kỳ vọng và đăng một câu ‘Đàn ông là cứ đâm thẳng vào bi một phát mà không cần biết gì hết’ vào dòng tiêu sử của mình.

Đồng thời, mối quan hệ giữa chúng tôi cũng đang diễn ra tốt đẹp. Có vẻ cô ấy quyết không từ bỏ việc bắt tôi gọi cô lấy là Sana. Mỗi ngày cô ấy nhất định sẽ gọi điện cho tôi một lần, cứ liên tục như thế mà không biết chán khiến tôi cũng phải bái phục.

“Chẳng tiến triển chút nào cả.”

Nói tóm lại thì kế hoạch của chúng tôi đang ở trong trạng thái vô cùng trì trệ như thế đấy.

Chúng tôi không tìm được người yêu cầu giúp đỡ. Tôi vẫn chưa hề có cảm giác mình đã trở thành phù thủy tài ba. Chẳng có vẻ gì là thế gian đã trở nên tốt đẹp hơn trước. Thực tế thì càng ngày tôi càng nghi ngờ về việc tại sao “công việc” phù thủy lại phải được nổi nghiệp. Hôm nay, tôi chẳng biết làm gì ngoài thờ dài và cũng chẳng đếm được đây đã là lần thứ bao nhiêu.

“Thôi, có vội cũng chẳng làm được gì đâu mà. Mùa hạ còn dài nên giờ cứ vui chơi đã.”

Như thế không muốn chứng kiến tôi như vậy thêm nữa, Sota nắm lấy tay tôi rồi giậm nhảy khỏi sàn bể bơi.

Cả người tôi bị kéo rơi ùm xuống nước. Làn nước ấm xao động dữ dội và tinh nghịch vuốt ve bờ má tôi. Sức nóng từ đầu ngón tay của cậu khiến tim tôi đập thành thịch.

(Cảm xúc này là gì vậy nhỉ?)

Tôi nhớ lại đêm tôi nắm tay Sota trong lúc ngủ.

Kể từ hôm đó, có một cảm giác rộn rạo cứ không ngừng âm ỉ cháy trong tôi. Mỗi khi được cậu ấy chạm vào, một thứ gì đó trong tâm khảm nơi tôi không thể vươn tới lại giành lấy sự tự do của thân thể tôi. Tôi trở nên bồn chồn, nóng ruột, nhưng trái tim lại cảm thấy dần được vun đắp. Thực sự đây có phải là “nó” không nhỉ?

Những xúc động của ngày tái ngộ đã khiến mọi thứ trở nên rối rắm, nhưng giờ tôi và Sota đã là “con gái” và “con trai”. Thời gian trôi qua, niềm xúc động lắng xuống, trong khi phần “con gái” trong tôi luôn trở nên xốn xang mỗi khi chạm vào cơ thể đã trưởng thành của Sota, có khi đi đâu đó có nghĩa...

Tôi đang đối xử với Sota đúng như một người khác giới, yêu...

“A a a a! Làm sao lại có thể với tên ngu si như thế này được chứ!”

“Sao tự dưng hét vào tai tôi thế? Lại lên cơn à!?”

Lần này tôi dùng đòn kẹp tam giác bằng đùi tiến cậu ta xuống địa ngục. Không phải vì mấy lý do kiểu tôi không muốn cậu ta nhìn thấy mặt tôi lúc này đâu, tóm lại là do Sota xấu tính hết.

“Thiệt tình. Tôi chẳng hiểu gì cả, nhưng bà đã muốn thế thì hãy xem đây!”

“K... khoan, ông làm cái gì đấy hả?”

“Hí hí hí, tôi biết thừa điểm yếu của bà là sườn và rốn rồi nhé. Ăn đòn này!”

“Kho... a ha ha! Dừng ngay, rốn tôi, a ha ha ha!!!”

Tôi vùng vẫy cố chống trả. Chúng tôi cứ thế hờn nhiên vui đùa, quây phá trong bể nước. Để trả đũa, tôi ôm choàng lên người cậu và cố chìm cậu xuống nước. Nước bắn lên tung tóe và tỏa sáng lấp lánh, vô vàn bong bóng bám lấy cơ thể khiến tôi thấy toàn thân mình nhún nhót. Âm thanh trên mặt nước không vang tới được dưới đáy khiến tôi cảm giác như một thế giới tĩnh lặng chỉ còn lại hai người. Chúng tôi là bạn thanh mai trúc mã.

Mối quan hệ đặc biệt nhưng cũng chẳng là gì của nhau này cứ tiếp tục như vậy thì thật tốt.

“Hãy xem đây, Shizuku! Tuyệt chiêu...”

“Ha ha ha, ông cứ chuẩn bị tinh thần đi, Sota...”

Mùa hạ tháng Tám, ánh mặt trời tiếp tục rực lửa cùng những khát khao.

Phải đến giữa tháng, chúng tôi mới tìm được người cần giúp đỡ tiếp theo.

“Xin chào. Tôi là Hikawa Kosuke, sinh viên năm hai của trường Seidai. Rất mong được cậu giúp đỡ.”

“Mình là Hojo Shizuku, sinh viên năm hai của trường Todai. Rất vui được gặp cậu.”

“Tôi là Sota, mong được giúp đỡ.”

Vào thời điểm gần đến lễ hội Obon^[17], chúng tôi nhận được yêu cầu giúp đỡ từ Hikawa và giờ đang gặp cậu ấy tại một quán cà phê ở gần trường đại học của cậu.

Không gian trong quán nhỏ nhưng ngăn nắp và thể hiện rất rõ gu thẩm mỹ của chủ quán. Các món đồ cổ theo mô-típ về các chòm sao kết hợp với âm nhạc cổ điển tạo nên một bầu không khí thư thái. Thiết kế điệu đà của chiếc ấm đựng hồng trà khiến khách hàng chỉ cần nhìn vào cũng cảm thấy được thư giãn tinh thần. Tôi không hay đến mấy quán cà phê như thế này, nhưng thi thoảng cùng Sota đến vào buổi sáng có lẽ cũng hay.

“Tốt thật đấy! Không ngờ người đồng ý nghe chuyện của tôi lại là một cô gái xinh đẹp thế này. Tôi không có nhiều bạn bè là nữ cho lắm nên thật may quá.”

“He he he, Shizuku chỉ được mỗi vẻ ngoài thôi nên cậu đừng có hi vọng gì kéo hối hận đấy nhé.”

“Sota, ông giờ hai tay ra giúp tôi được không? Tôi đang muốn dùng tay ông thay cho cốc đựng trà. Trà nóng cực nóng đấy.”

Hikawa không đáp lại lời nói đùa của Sota mà chỉ cười “Hojo là người thú vị nhỉ!”. Cậu ấy có dáng người cao gầy với bộ trang phục sạch sẽ, kèm theo đó là tính cách không dễ bị cuốn theo người khác. Tất cả tạo cho tôi ấn tượng rằng cậu là công tử của một gia đình tử tế. Có lẽ đúng thế thật.

Ngay cả chiếc cặp đeo chéo của cậu cũng khiến tôi cảm giác đó là món đồ có giá trị. Cậu ấy khác biệt hoàn toàn với Sota, người rất hợp với túi nilông của cửa hàng tiện lợi.

“Cơ duyên” giúp chúng tôi gặp được Hikawa xảy ra cách đây vài ngày.

“Tôi nghĩ ra rồi. Quay video Shizuku mặc áo tắm rồi đăng lên mạng để thu hút sự chú ý đi.”

“Ông bị ngu à? Tôi hỏi lại lần nữa. Ông bị ngu à?”

Lúc Sota nói ra lời ngớ ngẩn đó là ngày hôm trước.

Mãi tôi mới can được cậu ta lại, nhưng cũng từ đó mà lửa bắt đầu bùng cháy.

“Nhưng tôi nghĩ chẳng còn cách nào ngoài việc dùng vẻ ngoài của Shizuku đâu.”

“Đúng là nếu đăng video của tôi lên thì đám con trai độc thân sẽ sà vào như thiêu thân gặp lửa, nhưng tôi không muốn khiến họ phải đau khổ vì không thể tiến lại gần tôi.”

“Bà tự tin lắm... Thế thì đăng đoạn quay liveshow hôm nọ vậy. Chúng ta có thể lọc đối tượng bằng cách dùng màng nhĩ của họ đấy.”

“Tuyệt đối không được! Mà hôm đó mình có quay lại đâu.”

“Tôi nhớ Miura có quay cho vui đấy.”

Cái cô này!

“Thôi nào, đăng lên đi mà. Tôi cũng muốn thử trở thành người nổi tiếng nhờ đăng video.”

“Cuối cùng ông cũng nói ra ‘dã tâm’ của mình rồi nhỉ.”

Sau đó, cuộc tranh cãi tiếp tục diễn ra thế này thế nọ ầm ĩ om sòm hết cả lên, cuối cùng tôi cũng đồng ý cho Sota đăng video lên mạng kèm đi kèm kiện “Nói gì thì nói tôi cũng tuyệt đối không mặc áo tắm đâu!”. Đó là hai ngày trước. Đoạn video tôi đăng trên ghé nói “Mình sẽ giải quyết nỗi phiền muộn của các bạn” được đăng lên.

Sau đó, có lẽ là nhờ được “nữ hoàng mạng xã hội” Miura chia sẻ mà đoạn video đã lan truyền đến được khá nhiều người. Sau cuộc tuyển chọn “khách hàng” gặt gao của Sora thì cuối cùng cũng đến thời điểm hiện tại. Mới chỉ tìm người cần giúp đỡ thôi mà tôi đã cảm thấy cực kỳ mệt mỏi rồi.

Nhưng dù sao thì tôi cũng nên vui mừng vì việc này. Tôi tránh chủ đề phù thủy, chỉ nói chuyện phiếm với Hikawa rồi lựa lúc thích hợp để hỏi về việc mà cậu cần giúp đỡ. Thế rồi, bất ngờ thay, câu chuyện mà cậu ấy nói ra là một điều quá đỗi dở hơi.

“Tớ có một em gái là học sinh trung học, nhưng con bé đang vào thời kỳ nổi loạn nên chẳng chịu gọi tớ là ‘anh hai’ nữa.”

“Hả?”

Không biết Hikawa có nhận ra khuôn mặt nhăn nhó rõ mồn một tôi vừa chung ra hay không nữa.

Cậu ta tiếp tục kể chuyện với giọng nghiêm trọng.

“Gia đình tớ có bốn người và cả nhà sống rất hòa thuận với nhau. Bố tớ là giám đốc của một công ty, tớ luôn nỗ lực để một lúc nào đó có thể kế nghiệp bố. Nhưng tình cảm của anh em tớ lại đang gặp trục trặc. Tớ đã bảo em gái nhiều lần là hãy gọi tớ bằng ‘anh hai’ nhưng nó không chịu, rồi còn bảo tớ không được nhìn quần áo em giặt nữa. Con bé cũng dự định sau này sẽ vào công ty của bố, mà kể cả chuyện đó có xảy ra hay không thì anh em tớ cũng nên thân thiết với nhau. Nhưng hiện giờ con bé đang vào thời kỳ nổi loạn nên tớ không còn hiểu nổi suy nghĩ của nó và không biết phải làm thế nào nữa.”

Bằng khuôn mặt thực sự phiền muộn, cậu ấy giải thích mình đang đau khổ đến thế nào. Tôi thấy vậy cũng chỉ còn biết cách miễn cưỡng gọi cậu ấy là người có tính cách thuần khiết mà thôi. Thiết tình, tại sao Sota chỉ toàn chọn người hiền như vậy chứ? Nói tóm lại thì hiện chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong đầu tôi.

“Sao hả, Shizuku?”

“Gì thế, Sota?”

“Bà thấy thế nào về yêu cầu giúp đỡ này?”

“À, theo tôi thì yêu cầu này đáng bị phạt tù cải tạo hai mươi năm.”

“Ồ! T...tù cải tạo á!?”

“Đây rồi, phán quyết có tội của Shizuku! Đêm nay cô gái của Thế hệ Satori sẽ lại thét ra lửa đấy!”

Tôi đập vào đầu Sota một phát và nhìn thẳng về phía một Hikawa đang há miệng ngơ ngác rồi nói.

Tôi phải cho cậu ta thấy cậu ta ngu ngốc đến mức nào mới được.

“Nghe đây! Đầu tiên, mình thấy cậu đáng ghê tởm lắm. Muốn em gái gọi mình là ‘anh hai’ ư? Không ngờ cậu lại ‘dám chuẩn bị’ cho mình một phiên phức lớn như vậy đấy. Nếu chẳng may cậu có ngoại hình béo chầy mỡ thì chẳng tránh được án tù chung thân đâu. Vì có vẻ cậu ý thức được việc giữ gìn hình ảnh sạch sẽ thanh lịch cho bản thân nên mình đã xem xét giảm nhẹ tình tiết, nhưng kể cả vậy thì mức án của cậu đến thời điểm này vẫn là mười năm tù cải tạo. Trước hết, đến đây cậu đã hiểu chưa?”

“M...mới vậy thôi mà đã mười năm ư?”

“Ha ha ha, hôm nay Shizuku vẫn chập mạch như mọi khi!”

Một Hikawa mặt xanh mét và một Sota đang cười lẫn cười bò.

Tôi gạt hai người họ sang một bên và tiếp tục nói về mười năm tù còn lại.

“Quan trọng hơn, cậu đã sai lầm khi nghĩ rằng mình nên nuông chiều em gái bởi em ấy là gia đình của cậu. Lời cậu nói như thế cậu sẽ lợi dụng mối quan hệ cá nhân để xin việc làm một phát ăn ngay cho em ấy vậy. Nhưng chẳng phải chính việc chiều chuộng đó sẽ sinh ra sự ỷ lại và rồi sẽ dẫn đến thời kỳ nổi loạn hay sao? Trước đây, hồi mình mới vào đại học có gặp một cô bạn tự xưng là con gái giám đốc. Chắc cô ta rất được gia đình nuông chiều nên mới đồng đánh như công chúa vậy. Có lẽ vì biết bố mẹ mình là bác sĩ nên cô ta mới thấy mình gần gũi rồi cứ bám riết và làm phiền mình rất nhiều. Mình thấy khó chịu quá mới nói ‘Đừng có bám lấy tôi nữa’ thì cô ta lại quay ngoắt 180 độ và đi bêu riếu mình khắp nơi, nào là ‘Người xinh nhưng lại kiêu căng’, rồi là “Vì xinh nên mới đi coi khinh người khác’, toàn là cô ta tưởng tượng ra mà. Người đẹp đúng là luôn phải chịu thiệt thòi. Cậu biết không, thật sự là làm người đẹp khổ lắm đó. Từ bé mình đã xinh đẹp rồi nên toàn bị ghen ăn tức ở. Giá mà mình không xinh đẹp thì đã...”

Bị lạc đề mất rồi nhỉ. Nói chung, điều mình muốn nói là nếu cứ lấy lý do gia đình rồi chiều chuộng thì sẽ sinh ra lười biếng, gia đình sẽ tan vỡ, rồi từ những cuộc ly hôn tuổi già sẽ dẫn đến chiến tranh thế giới thứ ba. Làm việc thì cứ vừa phải thôi là đủ. Thế hệ Satori là không màng đến chuyện thăng tiến mà tốt nhất chỉ cần giữ cho mình sự riêng tư là được. Còn nếu lợi dụng mối quan hệ để xin việc thì từ đó sẽ sinh ra sự biến chất.

Để tránh những đi ầu đó thì cậu không được phép nuông chi ầu em gái quá mà phải giữ cho mình một sự nghiêm khắc nhất định để ‘chiến đấu’ với thời kỳ nổi loạn. Nếu cậu hiểu được đi ầu đó thì mình còn có thể cho cậu hưởng án treo... Cậu thấy sao hả?”

“V...Vâng.”

Không biết có phải do bị tôi lấn át quá hay không mà Hikawa chỉ nhệt mặt ra và lắp bắp nói. Trong lúc đó Sota vẫn cười tưng bừng như thường lệ, tôi búng vào trán cậu ta một phát.

Sau một lúc im lặng, không biết có phải do Hikawa đã nghĩ gì đó hay chẳng mà cậu ấy lên tiếng với vẻ mặt nghiêm túc.

“Có lẽ đúng như cậu nói. Vì em gái tớ đang ở thời kỳ nổi loạn nên tớ cần nghiêm khắc hơn chứ không phải chỉ mỗi nuông chi ầu con bé. Ủ, đúng thế. Từ giờ tớ sẽ thử nghiêm khắc hơn.”

Mặc dù trông cậu ta có vẻ ngây thơ đơn giản nhưng xem ra cũng là người biết đi ầu, nghe lời tôi mà không phản biện gì cả. Thấy thế, tôi cũng cần tách h ồng trà lên và định nghỉ lấy hơi một chút thì bất ngờ thay...

Mọi thứ bắt đầu đi theo một hướng mà tôi không ngờ tới.

“Nhưng mà, ừm, hoàn cảnh nhà tớ hơi đặc biệt. Phải làm thế nào bây giờ?”

“Đặc biệt? Túc là thế nào?”

“Thật ra em gái tớ bị bệnh bẩm sinh. Em ấy ốm yếu và luôn phải nằm trong bệnh viện.”

“O?”

Miệng tôi há hốc. Lần này đến lượt tôi ngơ ngác.

“Với cả em gái tớ mới vừa được nhận nuôi. Chính xác thì quan hệ giữa hai chúng tớ là anh em nuôi.”

“O?”

“Em ấy không thể đến trường nên không có bạn. Thế nên tớ cố gắng luôn ở bên cạnh con bé.”

“Hả?”

“Đêm hôm nọ em gái tớ bị sốt cao lắm, thế nên tớ không nỡ lòng nào nghiêm khắc với em ấy được. Thật khó quá!”

“...”

Tổng kết lại câu chuyện của Hikawa là như sau:

Người em gái ốm yếu của cậu ấy tên là Hitomi. Từ bé em ấy đã mắc một chứng bệnh về thần kinh bẩm sinh và đã phải dành phần lớn thời gian trong bệnh viện. Hơn thế nữa em còn không có gia đình và người thân. Gia đình Hikawa thương mến và muốn giúp đỡ Hitomi nên đã nộp đơn xin nhận nuôi em ấy và đã được chấp nhận từ một năm trước. Tuy nhiên từ lúc ấy cho đến giờ, mối quan hệ của hai anh em họ vẫn chưa cải thiện được là bao.

“Hí hí, Shizuku thấy chưa. Đừng có chưa gì đã mắng người ta như vậy chứ. Mỗi người có một hoàn cảnh riêng mà.”

“Ừ... Nhưng mà trong trường hợp này lẽ ra Hikawa nên kể chuyện ấy đầu tiên chứ.”

Dù đang biện bạch nhưng mặt tôi vẫn đỏ bừng. Tôi còn chưa hiểu hoàn cảnh của cậu ấy mà đã lỡ miệng nói này nói nọ mất rồi.

Nhưng Hikawa có vẻ không để tâm.

“Cậu làm ơn giúp tớ nhé, Hojo. Ý kiến của cậu rất đúng, nhưng cậu có thể chấp nhận thỉnh cầu giúp đỡ của tớ được không? Sau này tớ sẽ nghiêm khắc với em gái, nhưng trước hết tớ muốn trở nên gần gũi với em ấy. À, tiền thì tớ không thiếu đâu. Dù sao sau này tớ cũng sẽ là giám đốc công ty. Nếu cậu cần kinh phí hay thù lao gì thì đừng ngại mà cứ bảo tớ. Tớ là giám đốc mà!”

Tôi đang được nghe những lời vô cùng ngớ ngẩn từ một tên con trai cũng ngớ ngẩn không kém. Thật không biết nên gọi cậu ta là thật thà hay hồn nhiên đây. Dù cảm thấy cái tính ấy của Hikawa không ổn nhưng tôi cũng không thuyết giảng thêm nữa. Dù gì thì tôi cũng vừa bị bề mặt vì lỡ tỏ ra trịch thượng với cậu nên giờ chuyển sang hành động thì sẽ tốt hơn.

“Mình hiểu rồi. Dù gì thì mình cũng vừa thất lễ với cậu xong, nên là mình sẽ đồng ý giúp cậu.”

“Thật sao? Cảm ơn cậu, Hojo.”

Hikawa đứng bật dậy và mừng rỡ lắc lắc hai tay tôi mặc kệ việc chúng tôi đang giữa quán cà phê. “Tớ sẽ cảm tạ cậu sau khi cậu giúp tớ thành công. Nếu có ơn thì phải trả chứ, đúng không. Cứ cho đi và nhận lại như thế thì phong thái giám đốc của tớ cũng sẽ dần được bồi đắp đấy”, cậu ta lại nói ra những lời kỳ quặc. Với cái tính quan tâm người khác một cách

thừa thãi như này, nếu để người này làm giám đốc đời tiếp theo thật sự ổn chứ? Tôi thấy lo lắm.

“Thế, đầu tiên tớ phải làm gì đây, Shizuku?”

“Để xem nào. Đầu tiên chúng ta đi gặp Hitomi đi.”

Tôi cầm lấy vỏ đựng ống hút bên cạnh cốc nước cam trước mặt Sota lên nghịch và đề xuất như thế.

Sota đáp lại tôi với một nụ cười rạng rỡ.

“Được rồi, bắt đầu thôi nào. Sứ mệnh của Shizuku, màn thứ ba!”

Nơi Hitomi đang nhập viện là một bệnh viện công lập, cách mười phút đi bộ từ quán cà phê.

Sau khi nghỉ một lúc tại sảnh vì bị hạ gục bởi nắng nóng như thiêu như đốt của mặt trời giữa mùa hạ, tôi đi điền tên mình vào bảng tên khách đến thăm tại quầy tiếp tân. Sau đó chúng tôi đi theo chỉ dẫn của Hikawa đến một phòng bệnh ở tầng hai.

Hitomi, cô bé đang đọc sách trên giường đặt sát cửa sổ, tính cách khác hẳn so với những gì tôi đã tưởng tượng trước đó.

“Em chào mọi người. Em là Hikawa Hitomi. Anh Kosuke đã được mọi người giúp đỡ nhiều rồi.”

“Rất vui được gặp em. Chị là Hojo, bạn của Hikawa.”

“Hế-lô em, anh là Sota.”

Nhìn em ấy cúi đầu chào lễ phép như vậy, tôi chỉ nghĩ được một đi đầu duy nhất.

(Đây chẳng phải là một cô bé ngoan hay sao?)

Cũng không thể trách sự bất ngờ của tôi được. Tôi cứ tưởng sắp được gặp một cô bé ương ngạnh hay mè nheo, vậy mà thực tế lại trái ngược 180 độ.

Em ấy rất hợp với mái tóc đen, cơ thể gầy gò cùng nước da nhợt nhạt. Mặc dù trông ốm yếu nhưng trí óc của em ấy vẫn hoàn toàn khỏe mạnh. Cô bé chào hỏi và đáp lời rất lịch sự. Nụ cười của em cũng dễ mến và tạo ấn tượng vô cùng tốt. Có thật cô bé này đang trong thời kỳ nổi loạn không vậy?

Xem ra nghi ngờ của tôi là đúng.

“Anh đã bảo rồi mà, Hitomi. Đừng gọi anh là Kosuke nữa mà gọi là ‘anh hai’ đi.”

“Thôi, xấu hổ lắm. Em gọi thế nào cũng có quan trọng đâu mà.”

“Quan trọng chứ. Mà em có nhiều đồ cần giặt thế này, để anh đi giặt cho.”

“Thôi anh ơi, em đã quyết định là em sẽ tự giặt đồ rồi. Lần trước em cũng đã nói rồi mà.”

“Không cần phải ngại đâu, Hitomi. Dù không cùng huyết thống nhưng chúng đã là người một nhà rồi. Mà em có bị toát mồ hôi không? Để anh lau người cho em nhé. Nào, cởi áo ra đi.”

“Thôi, đừng làm chuyện thừa thãi thế chứ. Ôi, anh Kosuke đúng là đồ ngốc!”

“H... Hitomi...”

Ngoắt một cái, Hitomi quay mặt khỏi Hikawa và nhìn về phía chúng tôi rồi cúi đầu nói “Em xin lỗi mọi người, thật ngại quá”. Còn Hikawa thì nhìn chúng tôi bằng ánh mắt như muốn nói “Thấy chưa, biểu hiện nổi loạn của con bé đấy”. Vô cùng xin lỗi cậu, dù cậu có nhìn mình bằng ánh mắt đấy thì quả nhiên người có vấn đề ở đây chẳng phải chính là cậu hay sao? Chờ chút đã! Không lẽ cái người này thật sự nghĩ em gái mình đang ở tuổi nổi loạn sao? Nếu thế thì để giải quyết yêu cầu giúp đỡ lần này, tôi chỉ còn cách buộc phải chuyển sang dùng “liệu pháp trị liệu vật lý”, đó là dùng ma đạo cụ đập cho quý ngài hâm hấp đây một trận tội bởi khói lửa mà thôi. Chuyện này là sao chứ? Mọi thứ diễn ra khác hẳn dự kiến rồi đấy.

“Ai chà, Shizuku, xem ra lần này chúng ta không có đất diễn rồi.”

“Thiệt tình, tại ông chọn ‘khách hàng’ không kỹ nên mới ra nông nỗi này đấy.”

Tôi thì thầm trao đổi với Sota, song đã đến đây rồi thì cũng không thể nói với hai anh em họ “Hai bạn trẻ cứ thông thả nhé” rồi ra về được. Kết quả là chúng tôi vẫn tiếp tục cùng nhau quây quẩn trong phòng bệnh.

Hikawa vừa nói “Để anh giúp em làm bài tập hè nhé. Anh hai em thông minh lắm đấy. Anh sẽ là giám đốc đời tiếp theo mà!” thì Hitomi gạt ngay đi “Em làm xong rồi nên anh không cần bận tâm đâu”. Hikawa ủ rũ vì thái

độ của em gái, nhưng với tôi, nhìn từ bên ngoài thì họ thật sự là một cặp anh em thân thiết. Một sự bình yên nhỏ bé đang thực sự hiện diện ở đây.

Vì thế nên cứ để như vậy là ổn. Mặt trời cũng sắp lặn rồi, hôm nay về thôi. Tôi đang định nói ra những lời này thì bỗng có một diễn biến bất ngờ xảy ra.

“Chào hai con. A, có khách à!”

Là bố mẹ của hai anh em đến thăm. Xét thời gian và trang phục thì chắc họ vừa tan làm.

Tôi và Sota lập tức chào cô chú.

“Hế-lô cô chú. Cháu là Sota. Cô chú... Đau!”

“Xin lỗi cô chú. Cháu là Hojo, bạn của Hikawa. Chúng cháu rất vui được gặp cô chú ạ.”

“Ha ha ha, hai cháu vui tính nhỉ! Chú là bố của Kosuke và Hitomi. Rất vui được gặp hai cháu.”

“Chào cháu, cô là mẹ hai đứa nó. Hai cháu đến thăm Hitomi à? Cô cảm ơn nhé.”

Hai cô chú không để tâm đến sự vô lễ của Sota mà vẫn cúi đầu và chào đáp lại chúng tôi một cách vô cùng lịch sự. Phong thái hành xử của họ khiến tôi suy nghĩ.

(Hai cô chú ấy thật là lịch thiệp. Đúng là giám đốc có khác!)

Vợ chồng nhà Hikawa trong bộ com-ple có vẻ đắt tiền quả là khác một trời một vực với tên “traí bao” vô công rồi nghề lớn lên ở nông thôn nọ. Không chỉ ngoại hình mà đến từng lời nói cũng thể hiện hai cô chú là người hiên hậu. Có lẽ vì được bậc cha mẹ như thế này yêu thương chăm sóc nên cậu con cả mới có tính cách như vậy đây. Quả là một cặp vợ chồng đáng mến.

Tất nhiên, tình yêu thương của họ cũng dành cho cả thành viên mới của gia đình.

“Hitomi, con thấy thế nào rồi? Sắc mặt của con hôm nay trông khá hơn mọi hôm đấy.”

“Con chào bố mẹ. Hôm nay con cảm thấy khỏe lắm.”

“Thế thì tốt quá! Chắc là nhờ có mọi người đến thăm con nhỉ.”

“Thật là, em gần gũi với bố mẹ mà chẳng thân thiết với anh gì cả...”

Căn phòng bệnh rộ lên những tiếng cười vui vẻ, thật là một khung cảnh đầm ấm, bình yên.

Đúng như Hikawa nói, Hitomi rất gần gũi với cha mẹ. Có lẽ không phải tự nhiên mà gia đình này nhận nuôi một đứa trẻ ốm yếu như em ấy, thật không biết nên dùng từ tuyệt vời hay giàu lòng nhân ái để nói về cặp cha mẹ này, nhưng được ở bên họ chắc chắn là một niềm hạnh phúc lớn lao đến mức người ngoài như tôi cũng có thể cảm nhận được.

Tôi cảm thấy có lỗi khi xen vào giữa một khung cảnh đoàn viên như vậy nên quyết định sẽ chào tạm biệt gia đình và ra về. Cho đến tận giây phút cuối trước khi rời đi, tôi nhìn thấy các thành viên vẫn đang tươi cười. Thế này thì tôi không cần phải sử dụng ma đạo cụ nữa rồi.

Nhưng, trong khoảnh khắc tiếp theo.

Vô tình tôi nhận ra một điều.

(O?)

Một thứ vô cùng nhỏ bé, có lẽ còn xa mới có thể gọi nó là một tiếng thở dài.

Nhưng ngay trước khi rời khỏi phòng bệnh, tôi đã nhìn thấy Hitomi có một biểu cảm khác lạ với cha mẹ.

Cùng lúc đó, tôi nghe thấy một tiếng tách kỳ lạ vang lên trong phòng.

(*Lúc đấy là...*)

Phía bên ngoài cửa sổ xe buýt, dòng sông biểu tượng của thành phố đang được rắng chiếu tà nhuộm đỏ.

“Nữ sinh đẹp nhất trong chiếc váy ngắn là suy nghĩ quá đơn giản”, Sota đang một mình huyền thuyên những thứ vớ vẩn nên tôi chỉ nghe qua loa và chú tâm nghĩ lại biểu cảm của Hitomi khi đó.

Không lẽ nào em ấy và bố mẹ...

“Tôi lại nghĩ nữ sinh quan trọng nhất chính là ở đôi tất cơ.”

“Sota.”

“Đầu tiên cần phải xem tất màu đen hay trắng, rồi sau đó...”

“Nghe tôi nói đi Sota ngốc này! Ông nói chuyện bình thường một lần thôi có được không?”

Tôi đập vào phần gáy gợi đòn của cậu khiến cậu phải gào lên “Đau!”, sau đó tôi nghiêm túc cảnh báo.

“Lần này có lẽ sẽ phải vất vả đấy.”

“Hả? Thật sao?”

Sota nghệt mặt ra, tôi rời mắt khỏi cậu và nhìn về phía mặt trời đang lặn ngoài cửa sổ. Có một nỗi buồn không diễn tả được bằng lời đang hiện diện ở ngoài đó. Hoàng hôn đang xoáy cuộn những hi vọng và tuyệt vọng vào nhau và mang đến một cảm giác bất an.

Những xúc cảm kỳ lạ đang hòa vào ánh chiều tà trên chuyến xe không ngừng rung lắc.

Lý do khiến tôi nghĩ lần này sẽ phải vất vả quả nhiên là bởi kinh nghiệm từ quá khứ của tôi.

Tôi vẫn còn nhớ đi đâu bà đã dạy tôi khi đó.

“B...bà ơi, m...m...mau dừng lại đi!”

“Ha ha ha, không được đâu cháu ơi. Một khi đã để bà nắm vô lăng thì cả vùng núi này chỉ còn nước trở thành đường đua địa ngục của bà thôi, có khi đến cả Francorchamps^[18] cũng tưởng rằng thiên đường là đây chứ đâu.”

“C...C...cháu chết mất thôi!”

“Bà xin lỗi nhé. Nhưng bà mà đã lái xe thì không còn là “bà của cháu nữa đâu.”

“Bà lúc nào chả vậy!”

Đó là một ngày giữa mùa mưa, những cơn mưa nhỏ cứ rơi lất phất suốt cả ngày trời.

Sau khi lên xe đi tiễn cha mẹ tôi xuống chân núi để về Tokyo, bà đã “rủ rê” tôi “Shizuku, cùng bà đi lượn một chút không?”. Thế là chỉ vì tôi lỡ gật đầu đồng ý mà sau đó đã phải trải nghiệm một “cuộc đua tử thần” với tốc độ kinh hoàng trên một cung đường xấu đến không thể xấu được hơn nữa. Thật sự là tôi sắp chết đây... Trong lòng cứ... ọeee!

Thế là sau vài chục phút phóng xe bạt mạng...

Chắc là thỏa thích rồi nên bà tôi đề nghị dừng xe trên một ngọn đồi cao nhỏ và hít thở khí trời. Cơn mưa vừa ngớt, hương cây cỏ và hơi lạnh của bầu không khí ẩm ướt đang kích thích đỉnh mũi tôi. Mỗi khi tôi bước chân là những ngọn cây thài lài ướt đầm lại bắn lên những giọt nước làm nhột nhột cảng chân. Ánh sáng lờ mờ đang lấp ló sau khe giữa những đám mây mỏng. Tôi cảm thấy bầu trời sau cơn mưa giống với khoảnh khắc bình minh.

Bà bắt đầu kể chuyện.

“Shizuku, cháu có biết về phép thuật không?”

“Là sức mạnh để phù thủy sử dụng ma đạo cụ ạ?”

“Không phải không phải. Đó chỉ đơn giản là sức mạnh của phù thủy thôi. Phép thuật là thứ không phải chỉ mỗi phù thủy mà bất kỳ ai cũng có thể sử dụng, là một điều đặc biệt nhưng lại có ở khắp mọi nơi.”

“Một điều đặc biệt nhưng có ở khắp mọi nơi sao?”

Tôi không hiểu nên ngệt mặt ra, còn bà thì nhìn lên trời và tiếp tục.

Không biết có phải nhờ bầu không khí trong lành này mà giọng của bà thấm vào lòng tôi thật dễ dàng.

“Trẻ con ấy nhé, chỉ cần người lớn hỏi xin nhẹ nhàng là chúng sẽ đưa cho ta bất cứ món đồ chơi nào, bất kể vật ấy có quan trọng với chúng hay không. Bọn nhỏ sẽ còn cười vui vẻ hơn nữa nếu ta nói cảm ơn lại với chúng đấy. Đó chính là phép thuật của con người. Là thứ phép mà không thể thiếu mà ông trời đã ban cho chúng ta.”

“Ồ...”

Tôi gật đầu song lại chẳng hiểu được ý bà. Tôi không cảm thấy điều bà vừa nói có gì liên quan đến phép thuật.

Dù vậy nhưng bà vẫn tiếp tục kể. Dáng vẻ vừa kể vừa nhìn lên bầu trời mây của bà như thể bà đang gửi gắm chúng tới một tương lai xa xôi.

“Tất cả mọi người sống trên thế giới này ai cũng đều là pháp sư cả. Không cần đến ma đạo cụ, chỉ cần có một trái tim thì người đó đã là pháp sư rồi. Khi cần thiết, trái tim sẽ có sức mạnh to lớn hơn cả phép thuật. Nó mới chính là phép thuật thực sự. Khi trong tim mình cảm thấy hạnh phúc thì niềm hạnh phúc cũng sẽ tự lan tỏa ra khắp mọi nơi xung quanh. Đó là một điều vô cùng tuyệt vời đấy Shizuku à. Tất cả mọi người ai cũng là

pháp sư của một ai khác. Nhất định đến một lúc nào đó Shizuku sẽ gặp được pháp sư của riêng mình đấy.”

Khuôn mặt đang hướng lên bầu trời của bà trông thật vui vẻ nhưng cũng thoáng một nét u buồn.

Ai cũng đều là pháp sư của một ai khác.

Dù không hiểu ý nghĩa nhưng tôi vẫn luôn ghi nhớ những lời này trong lòng.

Và cả câu chuyện bà kể tiếp theo.

“Shizuku à, vì thế nên phù thủy mới chính là người hạnh phúc hơn bất cứ ai trên thế gian này đấy.”

“Phù thủy hạnh phúc hơn bất cứ ai ư? Tại sao ạ?”

Bà nở nụ cười ấm áp từ tận đáy lòng và đáp lại câu hỏi ngây thơ, non nớt của tôi.

“Phù thủy có thể dùng ma đạo cụ để mang hạnh phúc đến cho mọi người và chúng sẽ dạy cho cháu đi đâu tuyệt vời này. Đây là một đi đâu vô cùng đáng quý đấy Shizuku. Chính vì thế mà phù thủy sẽ phải truyền đạt lại đi đâu ấy cho thế gian này. Đó mới là sứ mệnh thực sự của phù thủy, một lời hứa với thế giới này mà bà, bà của bà và các tổ tiên từ xưa kia đã lưu truyền lại. Tiếp theo sẽ đến lượt Shizuku làm sứ giả đấy.”

“Thế ạ!”

Quả nhiên tôi vẫn chưa hiểu câu chuyện của bà, nhưng dường như có một ngu ồn năng lượng to lớn nào đó đã bao bọc lấy tôi. Bà đã dạy tôi rằng dòng máu đang chảy trong cơ thể tôi là thứ được kế thừa từ xa xưa. Trái tim mà hiển nhiên là của tôi, theo như lời bà thì cũng chính là thứ mà thế giới này mong muốn. Bà là pháp sư của mọi người và cũng là phù thủy của tôi.

“Shizuku, cháu không cần phải lo lắng đâu.”

“Lo lắng về chuyện gì ạ?”

“Bố mẹ cháu nhất định sẽ rất vui vì được gặp lại cháu đấy.”

“...”

“Không sao đâu, Shizuku có thể khiến mọi người hạnh phúc mà. Chỉ cần có Shizuku thì mọi người sẽ thấy hạnh phúc. Nhất định thế giới sẽ trở

nên hạnh phúc nhờ có Shizuku, bởi vì không phù thủy nào có thể chiến đấu vì mọi người như Shizuku đâu.”

“Bà có chắc không ạ?”

“Chắc chứ sao không. Đến lúc Shizuku tự nhận ra đi ầu đó thì cháu...”

Tôi không tài nào nhớ ra nổi bà đã nói gì sau đó nữa. Ánh sáng lọt qua giữa những đám mây đã che phủ lấy tai tôi và cả thế giới, nhưng tôi vẫn nhớ rằng nó đã mang tới cho tôi rất nhiều dũng khí. Thậm chí tôi đã nghe thấy tiếng trái tim mình hét lên rằng nó đã nhận được thật nhiều sức mạnh ấy.

Nhất định có một thứ gì đó mà tôi đã hằng mong mỏi. Phải chăng việc tôi quên mất nó có nghĩa tôi của hiện tại thành như vậy sao?

Giấc mơ về giây phút ngắn ngủi sau cơn mưa ngày ấy kết thúc.

Sau hôm chúng tôi lại đến thăm Hitomi, những ngày sau đó vẫn tiếp tục như bình thường.

Tạm thời chúng tôi vẫn đang thực hiện yêu cầu của Hikawa dưới danh nghĩa giúp hai anh em họ trở nên thân thiết hơn. Chúng tôi đã giải thích với Hitomi và bố mẹ của hai người là Hikawa vì muốn giúp giải khuây cho em gái nên đã dẫn bạn đến chơi cùng. Còn thực tế là vì tôi cảm thấy có đi ầu bất thường trong thái độ của Hitomi nên mới liên tục đến thăm để theo dõi con bé.

Thành thực mà nói tôi cảm thấy hơi ái ngại. Tôi lo mình sẽ tạo thêm áp lực cho một cô bé vốn đã ốm yếu, nhưng hóa ra đi ầu đó lại chẳng cần thiết. Do cuộc sống trong bệnh viện rảnh rỗi hơn hẳn những gì tôi tưởng tượng nên Hitomi rất thích trò chuyện và đã mở lòng mình ngay trong sự bất ngờ của tôi.

Một ngày nọ, hai chị em đã có cuộc trò chuyện sau:

“Chị Shizuku đã được tỏ tình bao nhiêu lần rồi ạ?”

“Tỏ tình?”

Câu hỏi không ngờ đó làm tôi suýt đánh rơi món thạch mà tôi mang tới làm quà cho em.

“Chị Shizuku rất xinh nên chắc hẳn được nhiều người thích lắm nhỉ.”

“C...chuyện đó...”

“Chắc hẳn phải có người tỏ tình với chị rồi, vì chị là người xinh nhất mà em từng gặp đấy.”

“K. không phải đến mức ấy...”

“Nếu em là con trai thì nhất định sẽ không bỏ qua chị đâu. Chắc hẳn chị nhận được rất nhiều lời tỏ tình rồi phải không?”

“Chuyện đó... Ừ, đúng là có thật.”

“Em nói không sai mà! Em hâm mộ chị quá đi mất!”

Sau khi được tâng bốc lên tận trời, giờ tôi đang vừa cố giữ không cho miệng mình cười toe toét vừa hất tóc một cách thật “ngầu”. Hitomi trông thì có vẻ hiên lành nhưng xem ra con bé vẫn quan tâm đến chủ đề này đúng như lứa tuổi của mình. Hikawa và Sota thì thăm sau lưng tôi “Hóa ra Hojo được nhiều con trai thích à! Vậy mà tớ cứ nghĩ cậu ấy trông đáng sợ thế thì mọi người sẽ giữ khoảng cách cơ”. “Thì là thế mà. Đúng là đám con trai thích Shizuku thật những chuyện có nhiều người tỏ tình tuyệt đối là nói dối đấy”. Tôi cứ lơ họ đi rồi chú tâm vào mơ màng, trầm trồ vẻ đẹp của bản thân. Tí nữa tôi sẽ đập cho hai người họ một trận sau.

Ngoài ra, Hitomi cũng có cả những suy nghĩ không giống với những cô bé cùng tuổi chút nào.

“Thế tức là chị đã có rất nhiều bạn trai rồi phải không?”

“Hả? À, ừ...”

Tôi lỡ buột miệng nói dối nhưng đi đâu đó càng khiến con bé hỏi thêm và dồn tôi vào vũng lầy.

“Thế nụ hôn đầu tiên của chị là lúc nào thế?”

“Hôn á!?”

“Vâng, nụ hôn đầu tiên ấy ạ. Thực ra thì như thế này...”

Hitomi ghé miệng thì thăm vào tai tôi.

“Có một bạn trai ở phòng bệnh khác đã tỏ tình với em. Em định sẽ từ chối bạn ấy nhưng cũng muốn thử hôn một lần. Thế nên em định sẽ tặng bạn ấy một nụ hôn xin lỗi. Chị thấy thế nào?”

“C...chuyện đó...”

Vũng lầy này sâu quá rồi. Mồ hôi của tôi đang chảy ròng ròng.

Tôi rất muốn giải thích cho em rằng Thế hệ Satori không có thì giờ chìm đắm trong mấy thứ như tình yêu này đâu. Nhưng tôi đã lỡ nói mình

có người yêu rồi nên chẳng rút được nữa.

“Đ...được đấy chứ. Chị cũng đã có nụ hôn đầu tiên trong chuyến đi chơi thủy cung hồi cấp hai mà.”

“Thủy cung ư? Lãng mạn quá!”

Tôi chỉ biết nói dối lung tung để chống chế.

Nhưng đi đâu đó chỉ mời gọi thêm hiểm nguy.

“Lúc đó chị đã hôn như thế nào vậy?”

“Ừ...ùm... Hình như là bên kia đã cưỡng hôn chị.”

“Được cưỡng hôn như thế đúng là niềm ao ước của mọi cô gái chị nhỉ? Lúc ấy chị đã nói gì thế ạ?”

“C...chị nói là...c...có con rùa đang nhìn nên đừng làm vậy.”

“Chị Shizuku thật dễ thương! Thế ‘nó’ có vị gì vậy ạ?”

“Có vị... giống món trứng trắng.”

“? Chắc là do vừa ăn cơm trưa xong nhỉ. Thế anh chị có dùng lưỡi không?”

“Lưỡi!?”

“Em đọc được trong tạp chí là nếu không dùng lưỡi thì thật là trẻ con.”

“... À thì, anh chị ... cũng có...”

“A a! Chị Shizuku oách quá!”

Tôi càng mở miệng càng không biết mình đang nói gì. Một “nụ hôn kiểu Pháp” (có vị trứng trắng) trong lúc được một con rùa chứng kiến trong thủy cung ư? Cái đó thì lãng mạn ở chỗ nào vậy?

“Chị Shizuku, em nghĩ định...”

“Ừ, như thế có vẻ cũng được đấy...”

Hitomi vẫn tiếp tục xoay tôi đến tối tắm mặt mũi.

Rồi vào một ngày khác, tôi lại phát hiện ra thêm một “gương mặt” nữa của em.

“A, Jingoro đến rồi kìa.”

“Không được, Hitomi. Anh đã bảo mèo hoang rất nguy hiểm rồi mà.”

Sau buổi trưa của một ngày nọ, có một con mèo xuất hiện ngoài cửa sổ phòng bệnh của Hitomi. Có vẻ nó đã leo qua nhiều thứ từ dưới mặt đất để

lên tầng hai này. Xem ra việc em đặt tên cho nó có nghĩa đây là người bạn thường xuyên đến thăm em. Tôi khá tò mò về nguồn gốc cái tên đó.

“Em biết rồi mà. Em không cho nó vào phòng đâu, chỉ cho nó ăn ít rau thôi.”

“Em làm thế rồi nhớ bị nhiễm vi khuẩn thì sao?”

“Chỉ như này thì không sao đâu. Anh Kosuke đi ra chỗ khác đi.”

“A...Anh...”

Lời nói “sắc nhọn” của cô em gái đâm một phát vào tim Hikawa. “Tớ đúng là bị em gái ghét mà...” cậu vừa tự lẩm bẩm vừa để Sota dẫn ra khỏi phòng bệnh. Cậu ta định đến bao giờ mới nhận ra mình không hề bị em gái ghét đây?

Hitomi không để tâm đến ông anh trai đang bước đi thần thờ của mình mà lấy ra miếng cà chua em để dành sau bữa trưa.

Vừa nhìn Jingoro nhai cà chua nhóp nhép, em vừa tâm sự.

“Thực ra em muốn trở thành bác sĩ thú y.”

“Vậy à. Kể cho chị nghe vì sao được không?”

Hitomi kể cho tôi nghe bằng giọng nói ngân vang như đang hát.

“Hồi em không có người thân và lúc nào cũng chỉ có một mình, có một chú mèo con đến an ủi em. Chú mèo đó cũng chỉ có một mình nhưng nó vẫn sống rất khỏe mạnh. Nó đã làm em cảm thấy mình không thể bỏ cuộc được. Thế nên giờ em muốn trả ơn nó.”

“Một câu chuyện ý nghĩa đấy.”

Hiếm khi tôi có thể thật lòng nghĩ được như vậy. Có lẽ là do hồi bé tôi cũng đã có kỷ niệm tương tự.

Tôi cũng đã kể về chuyện này rồi, trước đây tôi đã từng có một “người bạn thân”. Một chú mèo đen có đôi mắt như chứa cả bầu trời xanh bên trong. Lúc đó tôi thường xuyên chìm trong đau buồn vì bị bắt nạt, chỉ có một mình mèo đen là bạn của tôi.

Chú mèo nhút nhát đó hay phải chịu thua trước những con mèo hoang khác và đôi khi cả quạ nữa. Nó vừa bị cướp mất thức ăn vừa phải chịu thương tích đầy mình mà chỉ biết rên rỉ yếu đuối. Thế mà mỗi khi tôi đến, nó luôn chạy lại và liếm vào tay như để giúp tôi lau đi những giọt nước mắt.

Cuộc sống của nó chắc chắn cũng rất khổ sở, nhưng nó không hề làm ngoi trước tiếng khóc của tôi. Tôi đã được trái tim ấm áp của nó cảm hóa nên chẳng có lý do gì để tôi không giúp đỡ Hitomi cả. Bản thân tôi cũng thấy ân hận khi không thể chia tay nó một cách tử tế. Chính vì thế nên tôi mong Hitomi cùng chú mèo này sẽ luôn thân thiết với nhau.

“Em hãy quyết tâm theo đuổi ước mơ ấy đi. Cứ giữ cho mình một ý chí mạnh mẽ là ước mơ của em sẽ thành hiện thực thôi.”

“Vâng, em sẽ cố gắng ạ.”

Duy chỉ có một câu hỏi hiện lên trong đầu tôi.

“Nói mới nhớ, anh trai em có kể với chị là sẽ cho em vào làm việc ở công ty của gia đình.”

“Em không vào công ty có anh Kosuke làm giám đốc đâu.”

“Tại sao?”

“Chị thử nghĩ mà xem, anh Kosuke làm giám đốc đấy.”

Tôi thử tưởng tượng ra khung cảnh một anh giám đốc tăng động liên tục đến thăm em gái mình và hỏi han “Em có gặp khó khăn gì không?”

...

“Không ổn tí nào đúng không chị?”

“Ừ, đúng là không ổn tí nào thật.”

Chúng tôi cùng gật đầu và im lặng, sau đó lại bật cười với nhau. Lúc đó tôi nghĩ dù tuổi tác có cách biệt nhưng vì đều chung cảnh ngộ không có bạn bè nên hai chúng tôi rất hợp ý nhau.

Tuy nhiên, niềm vui có lẽ chỉ tồn tại ở lớp vỏ bọc bên ngoài. Nỗi lo lắng ban đầu của tôi đã dần được làm sáng tỏ qua những sự việc nhỏ nhặt mà nếu chẳng để ý thì rất khó phát hiện ra. Đó là vào một buổi chiều hoàng hôn nọ.

Là khoảng thời gian bố mẹ của hai anh em trở về sau giờ làm việc và tham gia vào cuộc trò chuyện vui vẻ của chúng tôi. Gia đình quây quần bên nhau rất vô tư và thoải mái. Một bầu không khí yên bình nếu chỉ nhìn từ ngoài vào.

Thế nhưng, những vết rạn nứt dần xuất hiện chỉ từ một cuộc nói chuyện thoáng qua.

“Hitomi đúng là một đứa trẻ ngoan mà. Shizuku có thấy thế không?”

“Vâng, giá mà Sota nhà cháu cũng được như em ấy thì tốt quá!”

“Hai cô chú nói quá chuẩn. Cháu cũng ước gì Shizuku nhà cháu học được gì từ Hitomi.”

“Sota, ông đang thích cãi nhau với tôi à?”

“Ha ha ha, hai cháu thân nhau thật đấy. Hitomi, con vẫn còn nhỏ nên đòi hỏi bố mẹ nhiều một chút cũng không sao đâu. Con có muốn cái gì không?”

“Ahaha, không đâu mẹ ạ. Con đã có tất cả những gì mình muốn rồi.”

Tách.

(Lại nữa...)

Một cuộc nói chuyện vô tư giữa mẹ và con, nhưng xen lẫn vào đó là một âm thanh nho nhỏ.

Quả nhiên có gì đó bất thường trong cách Hitomi cư xử với bố mẹ. Tôi có thể nhận ra đang có việc gì đó khiến em căng thẳng. Vì em là con nuôi nên có chuyện chưa thể giải bày với bố mẹ chăng? Tôi có linh cảm không chỉ thôi vậy.

Mỗi nghi hoặc đó đến một hôm khác lại càng trở nên lớn hơn.

Ngày đó, vì Hikawa có việc bận nên chúng tôi đến thăm em muện và bắt gặp bố mẹ em đang đứng ngoài cửa phòng bệnh. Hỏi thăm mới biết vì em lên cơn sốt nên đã được đưa đến phòng đi ầu trị.

“Bệnh của Hitomi không ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng nó có triệu chứng gây suy giảm hệ miễn dịch. Có ngày con bé thấy cả người khỏe mạnh nhưng cũng có ngày đó chỉ cảm thấy buồn nôn và chóng mặt. Tệ nhất là lúc bệnh gây ảnh hưởng đến thị lực khiến con bé không thể nhìn thấy gì.”

“Hừm. Bị bệnh đúng là khổ nhỉ.”

Tại phòng chờ, sau khi nghe cha mẹ em kể chuyện, tôi bỏ ngoài tai lời của Sota và suy nghĩ.

Nhìn thoáng qua thì em có vẻ khỏe mạnh, nhưng không phải tự nhiên mà em ấy phải nhập viện trường kỳ thế này. Ngay cả những lúc bình thường em vẫn bị sốt nhẹ, chỉ là chuyện đó nay đã không đến mức phải lo sốt vó lên nữa. Câu chuyện bố mẹ em kể như kéo giạt tôi trở lại hiện thực, cái hiện thực đang gặm nhấm em từng ngày.

“Cô chú xin lỗi. Hai cháu đã lỡ cất công đến thăm Hitomi rồi nhưng hôm nay chúng ta chỉ nhìn con bé thôi có được không? Giờ không nên làm phiền nó nữa.”

Sau khi việc đi đầu trị kết thúc và Hitomi trở về phòng. Chúng tôi nghe theo lời của bố mẹ em, ghé thăm phòng bệnh chỉ để nhìn mặt em. Thế nhưng thật không ngờ, Hitomi lại đón chào chúng tôi bằng một nụ cười khỏe khoắn. Tôi chào tạm biệt em để trở về thì một lần nữa, tôi lại nhìn thấy đi đầu kỳ lạ.

“Vậ à. Anh chị đã phải mất công rồi, em xin lỗi nhé.”

(Đây là... cảm giác yên lòng, phải không nhỉ!?)

Tôi cảm thấy như vậy khi nghe giọng nói như sắp tan vào không khí của em.

Cách em thả lỏng người lúc chúng tôi nói tạm biệt trông như thể em cảm thấy vui vì bố mẹ không còn ở đây vậy. Chừng đó là đã đủ để mỗi nghi ngờ của tôi biến thành niềm tin chắc chắn.

Ngày hôm sau, tôi tung ra đòn quyết định.

Trong lúc đang thăm bệnh, cảm xúc trên gương mặt em bỗng trùng xuống đã cho tôi thấy câu trả lời.

“Chị Shizuku, Jingoro bình thường sẽ ở đâu nhỉ?”

“Jingoro?”

Em đã hạ sốt nhưng cơ thể vẫn chưa tốt lên nên tôi đã đuổi hai tên con trai ra ngoài và một mình ở lại bên em. Bỗng nhiên em hỏi tôi câu đó.

“Chị có nhìn thấy nó ở bãi gửi xe phía sau bệnh viện. Có chuyện gì à?”

“Jingoro sướng thật đấy. Nó có thể ở một mình bất cứ lúc nào nó muốn.”

“... Ừ, đúng thế.”

Giờ tôi mới hiểu nghĩa của câu “Bệnh từ tâm mà ra”. Cơ thể yếu đuối khiến những cảm xúc dù có cố vùi lấp vẫn có thể dễ dàng lộ ra. Chỉ một lúc trước em còn đang trò chuyện vui vẻ thì nay đã trở nên u ám đến thế này, dáng vẻ của em đã làm tôi chắc chắn. Không còn nghi ngờ gì nữa, cô bé này cảm thấy khó chịu với bố mẹ nuôi của mình.

Tôi không biết lý do nhưng chắc chắn nó có liên quan đến bố mẹ em.

Tôi có cảm giác Hitomi sắp tới giới hạn chịu đựng khi tôi nhìn sắc mặt của em trước khi ra về. Một năm kể từ khi em trở thành con nuôi nhà Hikawa, thời điểm xem ra đã tới. Chuyện tôi có mặt tại đây là ngẫu nhiên hay là do trời định?

Dù thế nào thì dự cảm không lành của tôi cũng đã thành hiện thực.

“N...nguy rồi. Hitomi biến mất rồi!”

Ngày hôm đó chúng tôi cũng đến thăm bệnh. Vì Sota kêu khát nước nên chúng tôi dùng chân dọc đường, còn Hikawa đến bệnh viện trước. Nhưng trong phút chốc, cậu ấy vội vã quay trở lại và hét lên với chúng tôi.

“Bình tĩnh lại nào. Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Hitomi đã biến mất từ lúc trưa rồi. Em ấy đi đâu đó suốt từ ba tiếng trước mà giờ không thấy quay trở lại. L... làm thế nào bây giờ?”

Mặt cậu ta tái mét, tinh thần mất bình tĩnh nên giải thích một cách lộn xộn. Tôi đã phải đến hỏi thăm y tá và tóm lại là như sau:

Sau bữa trưa, Hitomi đã ra ngoài. Theo lời kể của đám trẻ con cùng phòng thì em trông như người mất hồn. Thế rồi ba tiếng sau, em đã không quay trở lại.

“Có khi em ấy bất tỉnh trong phòng vệ sinh nữ thì sao? Phải đi tìm mau!”

Hikawa vì đang hoảng hốt cực độ mà không nhận ra bản thân đang sắp thực hiện một hành vi “quấy rối tình dục”, các y tá đã phải giữ lại nhưng vẫn bị cậu ta giã ra được rồi lao đi, thế là họ phải đuổi theo.

Chỉ còn lại tôi và Sota. Cậu ta vừa tu lon nước ngọt có ta vừa hỏi.

“Thế giờ làm sao đây Shizuku?”

“Chắc Hitomi ở chỗ đó. Cứ thử đi xem sao.”

Tôi thở dài rồi kéo Sota theo và đi thật nhanh. Thực ra tôi đã nghĩ chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra nên không thấy bất ngờ lắm. Dù tôi chỉ là ngẫu nhiên có mặt vào đúng thời điểm, nhưng dù gì cũng đã nhận lời giúp đỡ Hikawa rồi nên ít nhất tôi cũng nên nghe chuyện của Hitomi.

Tôi nghĩ vậy và bắt chuyện với cô bé khi em đang mải đùa giỡn với chú mèo ở phía sau bệnh viện mà chẳng quan tâm tới cái nóng xung quanh.

“Hitomi, đi dạo hơi lâu quá rồi đấy.”

“Á!?”

“He he, tìm được Hitomi rồi.”

Hitomi tỏ ra cực kỳ bất ngờ, mặt thoáng chốc trở nên sợ sệt nhưng rồi lại thờ dãi.

Về mặt đầu hàng của em như muốn nói rằng em đã biết chuyện rồi sẽ trở thành thế này.

“Tại sao chị biết em ở đây?”

“Ngoài nơi này ra còn chỗ nào nữa? Chính em đã nói rằng em muốn được ở một mình mà.”

“E...em đâu có nói vậy.”

“Có nói. Ánh mắt, vẻ mặt rồi rất nhiều thứ khác nữa của em có nói vậy đấy.”

“Đầu hàng đi Hitomi. Shizuku bên ngoài trông thế nào thì bên trong cũng đầu y như thế đấy, một khi đã nói là chẳng nghe ai nữa đâu.”

Tôi dí mạnh tay vào mũi Sota rồi ngẩng bệt xuống bên cạnh em.

Tôi lườm mắt tỏ vẻ dọa nạt về phía Jingoro, chú mèo đang nhìn về phía này, rồi nói thẳng.

“Giữa em với bố mẹ đang không suôn sẻ phải không?”

“Chị mở đầu câu chuyện đột ngột quá nhỉ.”

“Chị không thích vòng vo.”

“Hi hi, quả nhiên là chị Shizuku. Chị ngầu thật đấy!”

Hitomi cười khúc khích rồi vượt Jingoro thêm lần nữa, sau đó, dường như đã chuẩn bị xong tinh thần nên em bắt đầu kể cho tôi nghe.

“Vâng. Đã từ lâu lắm rồi chị ạ.”

Về mặt của em rất ôn hòa, nhưng trái tim em thủ thủ cất tiếng như đang vùng vẫy giữa một đầm lầy sâu không thấy đáy.

Em giải bày với tôi nỗi đau khổ mà có lẽ đã bị em kìm nén từ rất lâu.

“Em được bố mẹ nhận nuôi từ năm ngoài. Lúc đó thể trạng em còn yếu hơn hiện tại nhiều nên tính cách cũng rất khó ưa. Vì thế mà em đã rất vui khi bố mẹ nói muốn nhận nuôi em, thế là em quyết định. Để không bị hủy bỏ việc nhận làm con nuôi, em đã cố diễn vai một đứa trẻ ngoan cho bố mẹ xem.”

Bàn tay vuốt ve Jingoro dừng lại, đầu ngón tay em đang run lên khe khẽ.

“Ban đầu mọi chuyện diễn ra suôn sẻ. Em không tỏ ra ương ngạnh nên đã tạo được ấn tượng tốt với bố mẹ. Nhưng rồi em đã nhận ra, khi mẹ nói ‘Con đòi hỏi hơn nữa cũng không sao đâu’, lúc đó em đã không biết phải làm gì. Thế là em hiểu ra rằng em càng cố trở thành một đứa con lý tưởng thì bản thân lại càng rời xa lý tưởng đó.”

Jingoro nhìn những đầu ngón tay đang run của em. Cơ thể em, giọng nói em cũng run theo.

“Em thấy rất bần chần. Em phải mở lòng với bố mẹ hơn, phải trở thành con gái thực sự của họ chứ không được có mưu tính gì hết. Nhưng đã muộn mất rồi. Giờ em không biết mình nên cư xử thế nào. Em càng nghĩ nhiều về nó thì càng tỏ thái độ khách sáo với bố mẹ. Thời gian trôi qua, thế là bố mẹ cũng dần...”

Tôi thấp thỏm chờ đợi em nói tiếp.

Những lời em thổ lộ tiếp theo khiến tôi thở phào nhẹ nhõm, song đồng thời cũng làm tôi cảm thấy chộn rộn như có kiến bò trong bụng.

“Bố mẹ em càng trở nên tốt bụng hơn. Ngay từ đầu họ đã tốt bụng sẵn rồi, vậy mà giờ còn hơn thế nữa. Em càng lúc càng thấy phấp phỏng. Bác sĩ và y tá đầu bảo em là một đứa trẻ ngoan. Nhưng vì đã trở nên ‘quá ngoan’ nên kết quả là em không còn biết nên làm gì nữa. Sau mỗi lần bố mẹ đến thăm, em bắt đầu lo lắng suy nghĩ rằng liệu hôm nay em đã cư xử như một đứa trẻ ngoan hay chưa, hay bố mẹ có thấy thất vọng vì thái độ khách sáo của em không.”

Hitomi rơm rớm nước mắt, khóe mắt em bắt đầu ngấn lệ. Những cảm xúc em đã luôn cố dìm xuống nay đang tuôn ra không ngừng.

“Kể từ đó, cứ đến năm giờ chiều mỗi ngày là em phải ‘bật trạng thái con ngoan’ lên. Sau khi bố mẹ về, em phải xem xét lại cuộc nói chuyện của mình với bố mẹ ngày hôm đó. Tất cả, mỗi ngày đều như thế nên em thấy mệt mỏi lắm rồi. Bố mẹ đối xử với em rất tốt, vậy mà em lại bắt đầu nghĩ nếu họ đừng đến thăm em nữa thì tốt hơn. Đến một ngày em nhận ra bản thân em đang nghĩ rằng giá mà không có bố mẹ thì em đã không phải lo lắng những điều này. Em căm ghét cái bản thân đó của em. Mỗi lần tưởng

tượng đến cảnh bố mẹ sẽ vô cùng thất vọng khi phát hiện ra em đang diễn là em lại thấy vô cùng sợ hãi.”

Những giọt nước mắt không thể kiềm chế nổi cứ thế lăn xuống. Nhìn như vậy, tôi đã chắc chắn được câu trả lời.

Đây là một bi kịch xảy ra bởi những con người có lòng tốt quá mức.

Lần này chẳng có ai là xấu mà chỉ toàn người tốt. Nhưng cũng chính vì vậy mà bi kịch nhỏ này mới xảy ra. Những bước đi chệch hướng đôi chút mà chẳng ai nói ra với ai, cuối cùng lại khiến cho cô bé non nớt này phải chịu nhiều khổ tâm.

(Nào, giờ mình nên làm gì đây?)

Tôi nhìn em ấy khóc và bình tĩnh suy nghĩ.

Yêu cầu ban đầu tôi nhận là giúp cải thiện mối quan hệ giữa hai anh em. Nói thẳng ra thì đó chỉ là do Hikawa làm to chuyện chứ không có vấn đề gì cần phải giải quyết hết. Nhìn cách cậu ta cố gắng hòa thuận với cô em gái vụng về thế này khiến tôi thấy phải nỗ lực.

Vậy nên sẽ chẳng có gì sai nếu tôi rút lui vào thời điểm này. Mặt khác, một người mới quen như tôi cũng không tiện can thiệp vào chuyện của họ. Trong đầu tôi hiểu rõ những đi đầu này, nhưng mà...

... Thứ mà hình dáng bé nhỏ trước mắt gợi nhớ cho tôi lại là chính bản thân tôi hồi còn bé.

Vì bị bắt nạt nên tôi đã quay sang cãi nhau với bố mẹ rồi kể từ đó, tôi ghét phải gặp mặt họ. Nếu có ai đó giúp đỡ tôi vào thời điểm đó thì có lẽ bây giờ đã...

“Shi-zu-ku!”

Người tôi cho một cái thúc lưng mỗi khi tôi do dự luôn luôn là cậu bạn nổi khố vui vẻ của tôi.

“Trên võ đài sumo có hai võ sĩ.”

“Hả?”

“Một bên là võ sĩ vô cùng dày dặn kinh nghiệm sắp giải nghệ, một bên là võ sĩ trẻ có tương lai xán lạn.”

“Hả...”

“Nếu võ sĩ trẻ chiến thắng thì lịch sử sẽ sang một chương mới, còn nếu võ sĩ già thắng thì đó lại là một diễn biến kịch tính.”

“... Vậy thì sao?”

“Tạm gác chuyện đó lại, tôi nghĩ sứ mệnh của phù thủy không phải thực hiện yêu cầu giúp đỡ mà là mang lại hạnh phúc cho người khác đấy.”

“Cái gì vậy? Chuyện của hai võ sĩ sau đó là như thế nào hả!”

Kể cả khi Sota ngốc làm cho mạch suy nghĩ rối tung hết cả lên nhưng tôi vẫn giữ được bình tĩnh và đứng dậy.

Tôi không có hứng thú giúp đỡ người khác và vẫn nghĩ bây giờ cứ giả như không biết gì là tốt nhất. Dù đến một lúc nào đó sẽ thấy áy náy nhưng như vậy còn hơn là can thiệp một cách vô trách nhiệm vào chuyện của người khác. Kể cả nếu tôi bỏ mặc Hitomi thì thế nào sau vài ngày tâm trạng cũng sẽ lắng xuống và những ngày bình thường sẽ lại trở về. Tôi là Thế hệ Satori. Trong tôi có ngấn ầy lãnh đạm, còn lòng tốt sẽ chỉ mang lại thiệt thòi mà thôi. Tôi không có mục tiêu trở thành người tốt và càng chẳng muốn đi đâu đó.

Nhưng riêng lần này thì, ừ, tôi cũng có chút lợi ích trong chuyện này. Nếu tôi đặc cách giúp Hitomi thì sẽ tiện thực hiện được luôn sứ mệnh của phù thủy, như vậy không t ỉ chút nào. Tôi tự thuyết phục mình như vậy.

Kỳ lạ thay, tôi cảm thấy như có một làn gió sáng khoái thổi qua tim sau khi đã quyết định như vậy.

“Hitomi.”

Tôi cất lời với cô bé đang khóc thút thít.

“Trước tiên, chúng ta nói chuyện này với anh trai em đi. Anh trai em đúng là có cái đầu hâm hấp thật nhưng trái tim thì thuần khiết lắm. Nhất định cậu ấy sẽ giúp được em.”

“Nhưng mà...”

“Chị biết. Chị sẽ không vứt tất cả mọi chuyện cho ông anh hâm hấp của em đâu.”

Tôi khuyên Hitomi như vậy r ồi nhìn Sota. Cậu giờ ngón tay cái lên như muốn nói “Cứ để tôi lo”.

Sau khi được cậu tiếp thêm dũng khí, tôi hỏi dò em ấy.

“Hitomi, em có biết gì về phù thủy không?”

“Hojo, có thật là không ai nhìn thấy được chúng ta không?”

“Đúng vậy. Chúng ta đang tàng hình đấy.”

“Cả giọng nói cũng không nghe thấy sao?”

“Chúng ta là người tàng hình mà.”

“Thật không ngờ phù thủy là có thật, lại còn là Hojo nữa chứ! Thật bất ngờ quá phải không, Hitomi?”

“V... vâng. Cứ như bà già phù thủy trong sách ấy.”

“Ha ha ha! Shizuku là bà già phù thủy!”

“Trật tự đi Sota. Hitomi, ít ra em có thể gọi chị là ‘cô phù thủy’ được không?”

Vào một buổi tối nhiều mây của vài ngày sau.

Bốn người, tôi, Sota, Hikawa và Hitomi đã trở nên tàng hình nhờ sức mạnh của ma đạo cụ và lẻn vào nhà riêng của gia đình Hikawa. Chúng tôi hiện đang ở trong căn phòng chỉ cách một cánh cửa với phòng khách, nơi bố mẹ của hai anh em đang nghỉ ngơi. Chúng tôi không bật đèn và cố dòng tai nghe ngóng.

Để giải thích vì sao chúng tôi lại làm chuyện này thì phải quay ngược lại thời gian một chút.

“Chị sẽ dùng sức mạnh của phù thủy để biến em thành người tàng hình. Muốn biết bố mẹ nghĩ gì về mình thì trực tiếp nghe họ nói là tốt nhất.”

Tôi tuyên bố như vậy sau khi Hikawa được nghe kể về nỗi khổ tâm của Hitomi. Đương nhiên cả hai anh em họ đều ngệt mặt ra, nhưng vì giải thích phiền phức quá nên tôi chỉ nói vậy rồi về nhà. Đó là bởi tôi nghĩ cho họ tận mắt chứng kiến sẽ nhanh hơn.

Tất nhiên lần này sách tiên tri cũng hiện lên dòng chữ:

[Thử thách lướt sóng biển ☆ Hãy trở thành nữ hoàng và lướt sóng cùng con trai thôi nào ♪]

Lại là một thử thách dở người như mọi khi, nhưng đến bây giờ tôi cũng đã quen rồi.

Sau bao nhiêu “bài học xương máu” thì giờ tôi đã rút ra được một điếu “Không được suy nghĩ, hãy để tâm trí hóa hư vô”. Thế là tôi thẳng tiến đến biển, thuê ván lướt sóng, biến trái tim mình trở nên trống rỗng và bắt đầu chiến đấu với những cơn sóng biển. Ừ đấy, tôi đã làm rồi đấy! Sota và hội chơi lướt sóng tất nhiên không bỏ lỡ một trận cười phê phỡn, nhưng tôi thì

chỉ lo vùng vẫy tay chân, đá bay đám sứa, thi thoảng bắt Sota mát xa cho và đơn giản là “xông pha chiến trận”. Rốt cuộc trò này có gì vui vậy? Chỉ là cố đứng vững trên một mặt phẳng không ổn định thôi mà! Chẳng hiểu nó vui ở chỗ nào nhưng tôi lại quên hết thời gian mà nghênh chiến mãi.

Và rồi, như để thưởng cho sự nỗ lực không ngừng thì cuối cùng tôi cũng đã được đám con trai ca tụng là “Queen”. Đến khi đó, tôi thấy việc thưởng thức trò này như thế là đã đủ. Tôi trở về nhà rồi chờ đến tám giờ tối ngày hôm sau.

Mặc cho những cơn đau cơ hành hạ, tôi đến phòng bệnh ngay sát giờ tắt đèn rồi chẳng để ai kịp nói gì mà đội [Mũ đen Lunette] lên, biến cả bốn người đang có mặt trở nên tàng hình. Bỏ qua việc Hikawa và Hitomi vô cùng ngỡ ngàng khi các y tá không còn nhìn thấy họ nữa, chúng tôi sắp đặt chiếc gối ôm Sota đã chuẩn bị vào trong chăn để không bị lộ việc Hitomi lên ra ngoài. Tiếp đến, chúng tôi lên chiếc xe Sora đã thuê sẵn và để Hikawa lái về nhà cậu rồi lên vào trong.

Cả bọn đã bắt đầu việc nghe trộm cuộc nói chuyện của bố mẹ Hikawa theo cách như vậy đó.

“Đúng là tuyệt thật đấy. Thế Hojo cũng biết dùng chổi bay à?”

“Chổi bay lỗi thời rồi. Mình chuyển sang dùng Roomba cơ.”

Hikawa do phấn khích vì gặp được phù thủy hay sao mà cứ hỏi tới hỏi lui.

Nhưng ngược lại, Hitomi có vẻ đang căng thẳng.

“Chị Shizuku, hay là để em về đi.”

“Sao thế? Em thấy không khỏe à?”

“Không phải... Chỉ là...”

“Nếu thế thì không được. Cứ chuẩn bị tinh thần rồi chấp nhận đi em.”

Thấy Hitomi đến bây giờ vẫn còn lo sợ, tôi liến nạt nhẹ. Tôi hiểu tâm trạng con bé nhưng mà nó nên chấp nhận đối mặt với thực tế đi thì hơn. Nếu đúng như tôi linh cảm thì nhất định mọi chuyện sẽ diễn ra suôn sẻ.

Nhân tiện nói về Hikawa, quả nhiên cậu ấy đã rất bất ngờ khi nghe kể về nỗi lòng của em gái.

Nhưng càng ngạc nhiên hơn khi cậu không biện minh gì mà chỉ mỉm cười và nói “Xin lỗi đã làm em khổ tâm nhé”. Nhất định cậu ấy cũng có

cùng suy nghĩ giống tôi. Hitomi vẫn chưa hết sợ sệt nên tôi tiếp tục nhắc em. Thế rồi một lúc sau...

Lúc đồng hồ điểm chín giờ tối. Cuối cùng chúng tôi cũng nghe thấy những lời nói từ phía bên kia cánh cửa.

“Mà anh này, chuyện của Hitomi ấy...”

“Ừ. Hôm nay con bé vẫn tỏ ra không gần gũi với mình nhỉ.”

Cơ thể Hitomi bên cạnh tôi giật thót rồi trở nên cứng đờ. Mắt con bé trống rỗng, cả người run bần bật.

Nhưng tôi cố tình không nói gì cả. Sota và Hikawa cũng tương tự. Có lẽ hai người đều biết rõ những lời bố mẹ nói tiếp theo nhất định sẽ không làm tổn thương em ấy.

“Anh ơi, quả nhiên con bé...”

“Ừ, con bé...”

Tâm tư dành cho Hitomi mà bố mẹ sắp kể hóa ra là những điều ấm áp vượt xa những gì tôi tưởng tượng.

“Con bé đúng là một đứa trẻ kiên cường nhỉ.”

“Ừ, con bé rất kiên cường. Đúng là đứa con gái đáng tự hào của chúng ta.”

“O?”

Khoảnh khắc đó, Hitomi buột miệng, cơ thể hết run. Trong đôi mắt vô vọng hiện lên sức sống.

Đó, thấy chưa, thật đúng như chị nghĩ.

Chị đã biết là sẽ như thế này rồi mà. Hai người cha mẹ này sẽ không bỏ rơi đứa con chỉ vì lý do nhỏ nhặt này đâu. Nếu không thì ngay từ đầu họ đã chẳng nhận cưu mang một đứa trẻ đau ốm làm gì. Việc họ đến thăm con gái hằng ngày chẳng phải đã là minh chứng rõ ràng nhất rồi hay sao?

Cha mẹ Hikawa tiếp tục trò chuyện, đương nhiên họ không biết con gái mình đang nghe những lời này.

“Con bé đúng là kiên cường thật. Bị bệnh bẩm sinh, lại không còn người thân bên cạnh. Rơi vào hoàn cảnh ấy người khác có lẽ đã buông xuôi rồi, thế mà con bé không những không làm vậy mà vẫn luôn giữ nề nếp bản thân nữa. Thế mới giỏi chứ!”

“Ừ. Cứ cố tỏ ra là đứa trẻ ngoan để không bị ghét như vậy thì nhất định là mệt mỏi lắm. Nhìn cách con bé luôn chiến đấu với bản thân khiến em phải ngả mũ thán phục.”

“...”

Khuôn mặt của Hitomi đỏ bừng vì xấu hổ. Chuyện em đóng giả là đứa con ngoan hóa ra đã bị bố mẹ nhìn thấu từ bao giờ.

Mặc cho cảm xúc của em lúc này, cuộc nói chuyện bên ngoài vẫn tiếp tục.

“Con bé nghiêm túc lắm nên khi hòa nhập vào một gia đình mới có lẽ sẽ khiến nó cảm thấy bị áp lực, chắc con bé khó chịu lắm. Nhưng cũng chính vì thế mà đến ngày con bé vượt qua được rào cản đó và tình cảm của chúng ta đến được với trái tim con gái thì nhất định chúng ta sẽ trở thành một gia đình thực sự. Bây giờ có lẽ sẽ còn khó khăn, nhưng chúng ta hãy chờ đến khi nào con bé tìm được khoảng cách phù hợp nhất với chúng ta đi. Chỉ cần kiên nhẫn chờ thôi.”

“Đúng thế. Thời điểm đó rồi sẽ đến sớm thôi. Con bé nỗ lực đến vậy cơ mà.”

“Đại hội khen Hitomi quá lời” vẫn cứ tiếp tục một cách vô tư.

Chỗ này tuyệt lắm. Chỗ kia giỏi lắm. Hitomi nhà mình nói thế nào cũng tuyệt lắm. Câu chuyện có thể kéo dài mãi.

Suy nghĩ bố mẹ ghét mình của Hitomi đã biến thành cơn gió lạc giữa chốn nào không biết. Ngược lại, giờ em ấy còn trở thành tâm điểm chú ý. Được khen lấy khen để trước mặt người khác như thế này khiến khuôn mặt của em đỏ bừng như sắp nổ tung.

Cảm giác xấu hổ cứ kéo dài, rồi cuối cùng em cũng phải chấp nhận.

Em thủ thỉ trong khi khuôn mặt vẫn đỏ bừng.

“Cuối cùng chỉ là do em đã nghĩ quá nhiều thôi phải không? Em quá sợ hãi, nói dối rồi cảm thấy bất an, nhưng thực tế có lẽ chỉ là do em đã không đón nhận tình cảm của cha mẹ mà thôi.”

“Đúng đấy. Ít ra thì gia đình cũng đang chờ đến lúc em mở lòng.”

Hikawa nở một nụ cười hiền hậu để tiếp lời Hitomi.

“Hitomi, anh hiểu là em đang cảm thấy không yên lòng. Anh xin lỗi vì đã không nhận ra đi đâu này sớm nhé. Có lẽ việc mọi người đột ngột xuất

hiện và nói em là thành viên trong gia đình đã khiến em khó xử. Nhưng kể cả thế thì anh vẫn sẽ coi em là một phần gia đình của anh. Đây chỉ là ý kiến của anh thôi, nhưng anh nghĩ mình chứng cho một gia đình không phải là huyết thống mà là cảm xúc muốn gắn kết của mỗi thành viên. Xét theo ý đó thì chúng ta đã là người một nhà từ lâu rồi.”

“Muốn làm một gia đình...”

“Hikawa, mình cho rằng đó là một suy nghĩ tuyệt vời đấy.”

Tôi bất giác tán thưởng những gì Hikawa vừa nói như để đáp lại lời tự thú của Hitomi. Cái cậu này là thế nào nhỉ? Tính thì “hồn nhiên như cô tiên” mà bỗng dưng lại nói được những câu khiến mọi người thức tỉnh. Tôi thấy rất tâm đắc với câu nói đó của cậu ấy.

Chưa dừng lại ở đó, hội con trai tiếp tục tạo ra những chuyện không ngờ.

“Này, tớ vừa tìm thấy cái này ở góc phòng. Nó có phải quà cho Hitomi không?”

“À, ừ. Nó là một bộ giấy viết thư và văn phòng phẩm. Sắp tròn một năm kể từ khi bố mẹ tớ nhận nuôi Hitomi nên nhà có định tặng em ấy một món quà bất ngờ.”

“Khoan đã Sota. Ông đang tự tiện làm cái gì thế hả? Cả Hikawa nữa, sao lại có thể nói về món quà bất ngờ trước mặt người được tặng như thế được?”

Tôi vội chen lời nhưng Sota chẳng thèm để ý, đã vậy còn bắt đầu xé vỏ bọc bên ngoài rồi còn mở bộ giấy viết thư ra. Ê, n...này!

“Ông làm cái gì đấy hả? Ông uống nhiều nước biển quá nên não biến thành sứa rồi à!”

“Bà nhàn rồi, Shizuku. Thử nghĩ mà xem, bộ giấy viết thư lẽ ra mới toanh nhưng lại có viết sẵn trong đó tâm tình dành cho bố mẹ của Hitomi. Đến khi bố mẹ tặng món quà đó cho Hitomi thì chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ, bà nghĩ sao?”

“Có chuyện gì xảy ra à? Ông đúng thật là...”

Tôi đến chịu với hành động của Sota. Nhưng... một bất ngờ ngược sao? Như thế cũng được đấy chứ nhỉ! Khoan đã Sota, từ khi nào ông biết nghĩ ra được mấy ý tưởng hay ho như vậy? Là do sống với tôi lâu ngày nên sự thông thái của tôi lây sang ông à? Nói gì thì nói tôi cũng phải công

nhận, đây là một ý tưởng tuyệt vời mà chẳng ngờ được là do một tên vô công r ấi nghĩ như ông nghĩ ra đấy.

“Anh Ko... Anh hai!”

“! Hì hì, gì thế Hitomi?”

Trong lúc tôi và Sota đang đắc chí thì ở kế bên, trái tim hai anh em họ đang xích lại gần nhau hơn.

“Thực ra có một thứ em muốn.”

“Thứ em muốn ư?”

“Có một bộ anime em hay thức khuya để xem. Em muốn có mấy món đồ tặng kèm bộ anime đấy.”

“Ồ, Hitomi mà cũng thức khuya à?”

“Em viết vào trong thư là muốn bố mẹ mua nó cho em chắc được đấy.”

“Có ổn không? Em sẽ bị lộ là một đứa trẻ hư hay thức khuya đấy.”

“Ôn mà. Em không thể nào ngoan mãi như thế được đâu.”

Những nụ cười tươi đang nở rộ giữa căn phòng chỉ toàn bóng tối, tạo nên sợi dây gắn kết tinh thần của hai anh em.

Tôi cũng nghe thấy tiếng cười hiên từ, ấm áp của đôi vợ chồng phía bên kia cánh cửa, trong khi ở phía bên này, trái tim hai đứa con của họ đã trở nên gần gũi với nhau hơn. Thật là một cảnh tượng đến tôi còn không bao giờ nghĩ tới trong mơ. Gì thế này? Thật là ngưỡng mộ quá! Từ giờ trở đi chắc tôi sẽ không còn gì phải lo lắng cho gia đình này nữa.

“Em nên viết thế nào đây?”

“Em cứ viết những gì em muốn đi. Chúng ta là một gia đình mà.”

Hai anh em họ viết những tâm tư của mình lên trang giấy. Tôi không biết nội dung của nó là gì nhưng tôi có cảm giác mình có thể hiểu được mà không cần phải xem. Tôi không thể nhìn thấy bức thư kết nối cảm xúc của “hai người tàng hình”, nhưng nhất định những tình cảm được gửi gắm vào trang giấy là thứ vô cùng ấm áp.

Gia đình bốn người cùng đoàn tụ và hạnh phúc dưới một mái nhà. Thời gian tiếp tục trôi đi trong một buổi tối đẹp đẽ, ở nơi của những trái tim đang xích lại gần nhau.

Nếu kết thúc tại đây thì đó sẽ chỉ là một câu chuyện về tình cảm gia đình đẹp đẽ.

Thế nhưng không ngờ vẫn còn một phần kế tiếp đầy xúc động phía sau nữa.

(Hả?)

Chuyện đó xảy ra sau khi bức thư và món quà đã được gói lại và chúng tôi đang chuẩn bị trở về bệnh viện.

Bắt đầu từ việc tôi nhận ra một điếu từ cuộc trò chuyện bên kia cánh cửa.

“Hikawa, bố cậu hình như phải uống nhiều thuốc nhỉ? Chú ấy bị sao à?”

“À, đúng thế. Mấy năm trước bố tớ phát hiện ra mình có một khối u nên mới phải như vậy.”

““O?””

Cả tôi và Hitomi cùng buột miệng sau khi nghe lời nói thản nhiên đó của Hikawa.

Cậu ta có vẻ đã nhận ra biểu cảm của hai chúng tôi nên vội bổ sung.

“A, nhưng mà không phải bố tớ sắp gấn đất xa trời hay gì đâu. Cuộc phẫu thuật thành công rồi mà. Chỉ là giờ bố cũng nhiều tuổi rồi nên có lẽ cũng không còn được lâu nữa.”

“O, a... thế à...”

Sự thật chấn động được tiết lộ một cách quá đối chọi vánh. Tôi không biết mình nên đáp lại như thế nào cho phải.

Có lẽ Hitomi cũng không biết gì về chuyện này. Mặt em đang bắt đầu tái xanh và lộ vẻ hoang mang. Hikawa thấy vậy chỉ mỉm cười và trấn an em gái yêu quý của mình.

“Bây giờ bố tớ trông có vẻ đi ền ậm nhưng thực ra trước đây ông ấy là người giàu nhiệt huyết lắm. Bố đã gánh các công ty suốt bao nhiêu năm nên cũng đã từng trải qua nhiều chuyện vất vả. Nhưng đến một ngày bố thấy trong người không khỏe, đi khám bệnh thì mới biết mình có khối u. Bố tớ ngỡ ngàng lắm. Sau đó thì nào là phải nằm viện rồi phẫu thuật, cuộc sống sinh hoạt bỗng chốc bị đảo lộn hết cả lên. Song đó mới là khởi đầu

thời. Kể từ đó, bố tớ bắt đầu có một câu cửa miệng rằng ‘Bố muốn giúp đỡ ai đó trong quãng đời còn lại’.”

“Muốn giúp đỡ ai đó... sao?”

Hitomi thì thầm nhắc lại và Hikawa mỉm cười gật đầu.

“Tớ và mẹ đã chăm sóc bố trong suốt thời gian ông ấy nằm viện. Chuyện đó với hai mẹ con tớ không hề phiền phức một chút nào. Bố đã luôn vất vả vì công việc rồi nên tớ thấy rất vui khi được giúp đỡ bố, với cả gia đình còn có thêm cơ hội để chậm rãi nói chuyện cùng nhau nữa. Trong thời gian được tớ và mẹ chăm nom, có vẻ bố đã nhận ra một điều rằng “Trong con người có một cơ chế giúp đỡ người khác để trở nên hạnh phúc”. Hay thật đấy. Đúng là một câu nói sến sẩm mà.”

Hikawa cười khúc khích rồi kể tiếp với biểu cảm vui mừng.

“Kể từ đây bố tớ chỉ còn nghĩ đến một điều, đó giao toàn bộ công việc cho cấp dưới, còn bản thân thì ngày qua ngày đi giúp đỡ mọi người. Đầu tiên là trả ơn những người đã từng giúp đỡ mình, rồi đến làm tình nguyện viên tại những vùng bị thiên tai. Bố cũng lôi cả tớ cùng đi đến nhiều nơi lắm. Đến một ngày, bố đề cập đến chuyện nhận con nuôi với mẹ và tớ. Ông nói có rất nhiều trẻ em vừa bị bệnh bẩm sinh vừa không có gia đình, vậy nên bố đã quyết định ngay lập tức rằng sẽ nhận nuôi một đứa trẻ đang phải chịu tình cảnh đó. Vì bố cũng đang có bệnh nên thời gian làm thủ tục tìm trẻ nhận nuôi cũng tốn thời gian. Thế là sau một thời gian dài đánh giá thì đứa trẻ bố gặp được chính là em, Hitomi đó.”

“Là em...”

Hikawa cất giọng từ tốn, kể tiếp về tấm lòng nhân hậu của người cha đáng kính.

“Từng có khoảnh khắc tính mạng mình bị đe dọa nên bố tớ mới nhận thấy rằng bản thân muốn giúp đỡ những người gặp hoạn nạn, ông cũng đã hiểu được niềm hạnh phúc khi làm được những việc tốt như vậy. Với bố, những chuyện bố làm giúp Hitomi không hề phiền toái gì hết. Ngược lại, cho việc này mà bố mới có thể trở nên hạnh phúc. Ông ấy đã nói rằng hạnh phúc bắt đầu từ việc hành động theo trái tim mình. Tớ rất tự hào khi có một người bố như vậy.”

Hitomi lắng nghe lời anh trai và im lặng, trên khuôn mặt là sự ngạc nhiên và bối rối. Trong tim em như có một ngọn lửa đang rực cháy lên. Có

lẽ nó sẽ không bao giờ bị dập tắt mà sẽ bùng lên rực rỡ hơn nữa và tỏa ra những làn hơi ấm áp đủ để chiến thắng được cả bệnh tật. Tôi có linh cảm như vậy.

Nhưng vẫn có một điều khiến tôi bận tâm.

“Hikawa, cậu không thấy buồn sao? Bố cậu sắp phải ra đi rồi đấy.”

“Có chứ, tất nhiên là tớ thấy buồn và đau xót lắm.”

Hikawa với một nụ cười buồn bã càng khẳng định lại sự lo lắng của tôi.

Những thứ cậu ấy cho tôi thấy lại không phải là sự yếu đuối.

“Chính vì thế mà tớ đã quyết định rồi. Tớ sẽ trở nên thật giỏi giang để có thể tiễn bố ra đi bằng một nụ cười. Giờ tớ vẫn còn non nớt lắm, nhưng tớ sẽ học và trưởng thành dần, đương nhiên là cũng sẽ cố gắng thân thiết với Hitomi hơn nữa. Như thế thì bố có thể ra đi mà không còn phải bận tâm gì cả. Thực ra bố tớ có vẻ khá lo lắng cho tương lai của công ty sau khi ông ấy mất. Vì thế nên tớ mới muốn trở thành giám đốc. Có ơn thì phải trả. Cho đi và nhận lại càng nhiều thì sẽ càng trở thành một giám đốc giỏi. Bố đã luôn nói như thế, vậy nên tớ sẽ đền đáp lại công ơn nuôi nấng tớ của bố mẹ bằng cách trở thành giám đốc công ty. Tớ muốn người kế nghiệp bố không phải ai khác mà là tớ. Với tớ, đó chính là hành động xuất phát từ trái tim.”

“Vậy à.”

Tôi tránh nhìn vào nụ cười tươi của cậu.

Cậu ấy đã sẵn sàng để nói lời chia tay với người thân yêu của mình. Hơn thế nữa, cậu còn đang cố gắng đáp lại sự kỳ vọng của bố mẹ. Ban đầu tôi đã nghĩ cuộc đời cậu ta thật nhàn hạ khi nghe cậu nói sẽ kế nghiệp bố để trở thành giám đốc. Nhưng tôi đã lầm. Cậu đã biết ngay từ đầu rằng đến khi mất đi mới hối hận là quá muộn, vậy nên những hành động của cậu chứa đầy sự quyết tâm và ý chí mạnh mẽ.

Đám con trai thật là giỏi. Nhìn qua như trẻ con nhưng thực ra trong con người họ luôn tỏa ra một vầng sáng chói lóa. Ánh sáng ấy như khiến cái bóng của tôi càng in dấu đậm hơn. Rốt cuộc tôi đã làm được gì cho bố mẹ mình? Đến bao giờ tôi mới có thể đáp lại được sự kỳ vọng của bà đây? Hikawa, cậu giỏi hơn tôi rất rất nhiều đấy.

“Mình xin lỗi.”

“Hả, vì sao cơ?”

“Mình đã chẳng hiểu gì về cậu.”

“Vậy sao? Hi hi, nhưng mà tớ thì lại hiểu rất rõ Hojo đấy. Ngay từ lần đầu gặp mặt, tớ đã có linh cảm cậu nhất định có thể giúp được tớ.”

Tôi chẳng làm gì cả.

Tôi chỉ hành động theo những gì Sota nói, vậy mà Hikawa vẫn khen tôi.

“Hojo, thật may vì cậu là phù thủy. Cảm ơn cậu đã giúp tớ nhé.”

“...”

Nụ cười của Hikawa tỏa sáng trong bóng tối. Hitomi bên cạnh cũng cúi đầu cảm ơn tôi. Trong khi đó, tôi lại chẳng thể nói được gì.

Chỉ còn mình tôi bị bỏ lại giữa màn đêm thăm thẳm.

Đây là những gì diễn ra sau đó.

Trước khi phép thuật tàng hình hết hiệu lực, chúng tôi rời khỏi nhà của hai anh em và trở về bệnh viện theo như cách đã đến. Tôi lo không biết Hitomi có cảm thấy mệt mỏi hay không, nhưng sau khi về đến giường bệnh, tinh thần của em có vẻ rất tốt và đã sớm đi ngủ. “Anh hai ngủ ngon nhé”. Trong lời em nói với anh trai chắt chứa một tình yêu thương vô vàn.

Phép thuật hết hiệu lực sau khi chúng tôi rời khỏi bệnh viện. Sau khi hiện hình trở lại Hikawa đã nói với chúng tôi “Hẹn gặp lại. Khi nào rảnh hai cậu đến chơi với anh em tớ nhé” rồi rời đi. Chỉ còn lại tôi và Sota. Tôi chẳng cảm thấy mệt mỏi hay buồn ngủ mặc dù đã nửa đêm nên quyết định đi lang thang quanh khu phố.

Khi nhận ra thì chúng tôi đang ngẩng trên đỉnh một ngọn đồi nhỏ phía ngoài dãy phố, nơi gần với bầu trời nhất, từ đó có thể nhìn thấy toàn cảnh khu dân cư và con sông biểu tượng của thành phố. Bầu trời phía đông sáng dần, báo hiệu bình minh của một ngày mới đang lên.

“Shi-zu-ku. Sao trông bà có vẻ không vui thế? Lần này bà thắng lớn mà.”

“Không có chuyện đó đâu.”

Cuối cùng Sota cũng bắt chuyện.

Đêm và ngày đang hòa vào nhau tạo nên một bầu trời xám xám. Những đám mây mỏng để lọt một vài tia nắng chiều sáng đỉnh ngọn đồi này. Tôi không nghe thấy âm thanh nào khác trong một thế giới vẫn còn im lìm

ngoài tiếng xe cộ đang vọng lại từ phía cây cầu bắc qua sông. Những tiếng tim đập mà từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ nghe thấy nay bỗng trở nên thật rõ trong tai.

“Không có chuyện đó ư? Chính nhờ bà hiểu nỗi phiền muộn của Hitomi nên mới có thể đứng giữa gắn kết các thành viên trong gia đình Hikawa đấy.”

“Chỉ là tình cờ thôi. Do em ấy và tôi vô tình giống nhau nên tôi mới có thể thấu hiểu nội tâm con bé.”

Chỉ vì em giống tôi hồi bé nên tôi mới hiểu được em. Tôi thấy thất vọng về bản thân vì đã mang mặc cảm của mình trút lên đầu bố mẹ và không làm theo những kỳ vọng họ dành cho tôi. Từ thất vọng đến sợ hãi rất đơn giản, tôi sợ rằng không biết mình có khiến cha mẹ cảm thấy ghét bỏ đứa con này hay không.

“Đôi khi tôi vẫn nghĩ thật ra có phải tôi...”

Tôi nhìn thẳng về phía trước, cảm thấy hốc mắt nóng ran. Tôi bắt đầu nói tiếp với Sota những lời dang dở của ngày hôm đó...

Cái ngày chúng tôi trú mưa. Không biết cậu ấy có còn nhớ không.

“Tôi không nên là ‘tôi’ liệu có tốt hơn chẳng? Không phải là tôi như hiện tại mà là một đứa con ngoan ngoãn thì có làm cho bố mẹ tôi thấy hạnh phúc hơn không? Không phải tôi mà là một người có trái tim nhân hậu làm phù thủy thì bà có thấy vui hơn không? Tôi đã nghĩ như vậy đấy.”

Sota không nói gì cả. Sự bao dung của cậu luôn luôn chiều theo những mong muốn của tôi.

Cậu ấy lúc nào cũng biết tôi muốn gì.

“Ở Tokyo, tôi bị bắt nạt ở lớp nên không dám đến trường nữa. Tôi chẳng biết làm gì ngoài khóc lóc nên được gửi về nhà bà. Cả bố và mẹ đều không cáu giận với tôi. Kể cả khi tôi không đi học và cũng không muốn quay về Tokyo, họ vẫn không tức giận. Dù vậy nhưng tôi biết nhất định họ cảm thấy rất thất vọng về tôi. Sau khi bà mất, tôi trở về Tokyo, nhưng tôi vẫn không đến trường và suốt ngày khó chịu, nhõng nhẽo. Cuối cùng, tôi giận cá chém thớt lên bố mẹ. Tôi đổ lỗi việc mình bị bắt nạt là do hai người chỉ chú ý mũi vào công việc mà không quan tâm đến tôi. Nhưng bố mẹ vẫn không nổi giận với tôi, họ chỉ xin lỗi tôi với một khuôn mặt ủ rũ. Mỗi lần nhìn thấy gương mặt ấy là tim tôi lại quặn thắt, đau khổ, dằn vặt vì bản

thân không thể trở thành đứa con mà bố mẹ mong muốn. Tôi vô cùng căm ghét bản thân mình vì đã khiến bố phải làm một vẻ mặt như vậy. Bản thân tôi đâu hề muốn như thế, nhưng tôi không biết mình phải làm gì. Tôi không muốn nhìn mặt bố và mẹ nữa. Mỗi khi sự dửng dưng, bao dung của bố mẹ chạm đến là tôi lại ước giá như tôi không phải là tôi mà là một đứa trẻ khác thì đã tốt biết bao.”

Hốc mắt tôi nóng ran. Họng đau như khát cháy.

Toàn thân tôi run rẩy. Muốn khóc nhưng nước mắt lại không rơi nổi.

Mãi mà tôi không thấy một giọt nào. Có lẽ từ rất rất lâu rồi, chúng đã biến đi nơi nào không hay.

“Tôi không có niềm tin vào bản thân. Tôi không thể ưa nổi bản thân mình. Tôi xem thường đám con trai là đồ trẻ con, nhưng các ông mới là người tài giỏi và đáng ngưỡng mộ. Lần mình dùng sức mạnh của ma đạo cụ để trở về nhà bà, ông đã sửa sang lại ngôi miếu thờ Địa tạng. Đó là nơi chúng ta đã từng trú mưa. Một kỷ niệm quan trọng đến vậy mà tôi còn không nhận ra hay đoái hoài gì đến nó. Không chỉ mỗi vậy. Chiếc vòng cổ của ông tôi đã cất thật kỹ trong ngăn bàn, nhưng thực ra đã tôi đánh mất nó một lần. Tôi nhận ra việc này hồi học cấp ba, thế nhưng lại chẳng cảm thấy gì cả. Tôi đã quên nó ngay và chẳng thèm nhớ lại. Lúc ông xuất hiện trở lại và đang đeo sợi dây ấy, tôi như cảm thấy con người xấu xí của mình đang bị bôi xấu vậy. Một vật kỷ niệm vô cùng quan trọng giữa tôi với ông, vậy mà tôi...”

Tôi có quá nhiều điểm đáng ghét. Ông biết không, con mèo đen, người bạn duy nhất của tôi ấy, lúc nhìn thấy nó bị đám bạn học chọc ghẹo, tôi đã không dám đến giúp đỡ nó. Nó cứ giương mắt nhìn tôi, trong khi tôi thì sợ hãi và giả bộ như không nhìn thấy nó. Cứ thế, tôi còn chẳng nói lời chia tay với nó mà đã rời khỏi Tokyo. Cả việc bị bắt nạt trường tôi cũng trút lên đầu bố mẹ một cách cay độc, tàn nhẫn. Phí sinh hoạt của tôi là do gia đình chu cấp toàn bộ, thế mà giờ tôi vẫn chưa thể nở nụ cười trước mặt họ. Tôi không phải một con người tốt đẹp để có thể hiện thực hóa niềm hạnh phúc cho ai đó. Thế nhưng vẫn có những người làm được vậy một cách vô cùng tự nhiên như Hikawa. Điều đó khiến tôi uất hận bản thân lắm. Mỗi khi nghĩ đến sức mạnh của phù thủy là để giúp đỡ mọi người, tôi lại oán hờn bản thân rằng tại sao tôi lại phải kể tục một việc như vậy. Nếu không phải là tôi thì nhất định mọi người đều đã được hạnh phúc rồi. Tôi biết mình chẳng

tự làm được gì hết, thế mà tôi vẫn cứ mãi thui thủi một mình mà không chịu thay đổi bản thân. Tôi sợ mình sẽ mãi mãi thế này. Dù tôi thừa biết rằng đến khi mất đi mới thấy hối hận là đã quá muộn. Tôi... không thể trở thành một người tốt bụng được.”

Tôi thổ lộ tất cả những đau khổ, tủi nhục đã lắng đọng trong tim mình suốt mười năm qua với Sota.

Bình minh tờ mờ sáng như báo hiệu cho giấc mơ sắp sửa kết thúc. Tôi ngẩng đầu nhìn ngắm nhìn khung cảnh đó, bản thân tôi vẫn là tôi, không thể trở thành một con người khác. Bố, mẹ, con xin lỗi. Vì con mà bố mẹ đã phải chịu nhiều bất hạnh. Sự ân hận, nỗi thất vọng đang xoáy cuộn trong tim tôi.

Người cứu vớt tôi vào lúc đó chỉ có mình cậu.

Cậu như một mặt trời tỏa sáng, sưởi ấm cho thế gian đã bao bọc, an ủi tôi.

“Shizuku, ân hận là thứ chỉ người tốt bụng mới có.”

“Sota.”

Cậu ghé đến, chạm má vào tóc tôi, thì thầm những lời thật ấm áp.

Làn da mềm mại đang làm tan chảy lớp băng lạnh giá.

“Shizuku không đơn độc và cũng không vô dụng như bà nghĩ đâu. Mọi người đều nói rằng thật may người giúp họ là Shizuku. Tôi không quen ai biết quan tâm đến người khác như bà cả. Còn chiếc vòng cổ này, tôi rất vui vì bà cảm thấy hối lỗi. Người không tốt bụng thì sẽ chẳng biết hối lỗi là gì đâu.”

Gò má đang chạm vào tóc tôi lần đầu đến trán. Đôi môi của cậu cũng đã kịp đuổi theo. Chỉ vậy thôi mà đã khiến tôi cảm thấy mình như được tiếp thêm sức mạnh có thể làm được tất cả. Tôi nhận ra rằng có đôi khi trái tim chiến thắng được cả phép thuật. Tôi không nghĩ trái tim mình lại được cứu rỗi nhiều đến mức này.

Bỗng Sota kể cho tôi một bí mật.

“Thật ra, thi thoảng tôi cảm thấy sợ rằng không biết sau này tôi sẽ ra sao.”

“Hả?”

Gương mặt đang quay về phía tôi không biết từ lúc nào đã hiện lên một khoảng bóng tối.

Lần đầu tiên tôi mới biết về nỗi sợ của cậu.

“Xem ra đúng là ký ức của tôi có mối liên hệ với ma đạo cụ. Tôi vừa nhớ ra một điều là trong suốt mười năm qua tôi luôn cảm thấy cô đơn, xung quanh tôi tối tăm chẳng có gì hết, như thể tôi đã chết và đang ở thế giới hư vô. Tôi đã nhớ ra vì sao mình cảm thấy sợ hãi như vậy đấy.”

Những gì cậu vừa bộc bạch với tôi khiến tôi cảm thấy sự tồn tại của cậu không phải là một điều bình thường.

Hiện thực không thể tránh khỏi giờ đang ập đến với tôi.

“Chuyện tôi không có ký ức, chuyện trong suốt mười năm qua tôi đã sống trong bóng tối, chuyện tất cả mọi người đều quên tôi. Mỗi một ký ức trở về khiến tôi lại càng không hiểu thân phận thực sự của mình là gì nữa. Rốt cuộc tôi đang ở đâu? Thật ra tôi là ai? Tôi có thật là tôi hay không? Tôi không thể tìm ra bất kỳ một câu trả lời cho câu hỏi nào.”

“...”

Một “con người” khác của cậu mà tôi đã từng nhìn thấy vào buổi tối hôm nọ xuất hiện trở lại. Một Sota nhút nhát, nhiều phiền muộn mà tôi chưa từng quen. Một trái tim khác đã được cất giấu bên trong từ rất lâu. Đôi mắt run run của cậu khiến tôi thấy mình thực sự muốn khóc. Tôi có cảm giác như cậu ấy đang sắp đi đến một nơi nào đó mà tôi không thể đuổi tới được.

Sota đang cho tôi ánh sáng.

Thứ ánh sáng chói lóa đến mức xóa nhòa cả những giọt lệ rơi.

“Tôi đã luôn cảm thấy sợ hãi đến không biết phải làm gì. Mỗi một ký ức trở lại là tôi lại thấy bản thân mình trở nên vô hình. Từ bé tôi đã luôn sợ bóng tối. Nó khiến tôi cảm thấy mình như sắp bị nuốt chửng và không thể quay trở về được nữa. Một khi tất cả ký ức trở về, liệu tôi có còn là tôi nữa hay không? Đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa thể gạt bỏ nỗi sợ hãi đó ra khỏi tâm trí mình. Chính vì thế mà tôi cũng nhận ra một điều, đó là Shizuku, chỉ cần có bà ở bên thì tôi có thể tươi cười vui vẻ ở bất cứ nơi nào đi chăng nữa.”

Tay tôi được bao bọc trong bàn tay đang nắm chặt của cậu ấy. Sota đang nhìn tôi.

Trên khuôn mặt đó chẳng có nụ cười nào. Nhưng, mặt cậu đang đỏ ửng lên. Sau mười năm, đây là lần đầu tiên tôi được chứng kiến cảnh tượng này.

Đến khi tôi hiểu ra ý nghĩa trong lời cậu nói thì bỗng có cái gì đập mạnh vào tâm trí tôi. Cậu ấy đã không còn là một cậu nhóc con như ngày xưa nữa.

“Ngay từ lần đầu tiên gặp tôi đã nghĩ bà thật dễ thương rồi. Lúc ấy tôi cảm thấy rất hạnh phúc. Con gái hóa ra dễ thương đến thế này sao? Mới chỉ nhìn thôi đã thấy hạnh phúc rồi, mỗi khi được chạm nhẹ vào nước da mềm mại lại càng thấy sung sướng hơn nữa. Sau đó chẳng mấy chốc tôi cũng biết được Shizuku không chỉ có ngoại hình là đẹp. Có một lần, trong lúc đang chơi thì bọn mình tìm được một con chim nhỏ vừa chết do bị thương đúng không. Shizuku đã không ngại bị dính máu mà ôm nó lên và khóc. Tôi biết suy nghĩ của mình vô tâm, nhưng tôi thấy giọt lệ đó đẹp đẽ hơn tất cả mọi thứ trên đời. Không những thế, lúc tôi làm mộ cho chim, Shizuku còn khen tôi là Sota thật tốt bụng, Sota thật vĩ đại, cảm ơn Sota nhé. Chỉ là một chuyện nhỏ nhặt nhưng tôi của hồi còn trẻ con đó đã thấy rất tự hào và sung sướng. Trước đó, lúc nào tôi cũng chỉ có một mình, nhưng từ khi gặp Shizuku thì cả thế giới bỗng trở nên thật nhiều màu sắc. Thế nên từ đó trở đi tôi đã quyết định sẽ luôn là một Sota thật ngầu trước mặt Shizuku.”

Khuôn mặt của cậu ngày càng đỏ hơn. Chẳng cần đến gương cũng biết mặt tôi cũng đang giống vậy.

Tiếng trống ngực đang át đi toàn bộ những âm thanh khác của thế giới.

“Tôi không nghĩ Shizuku là người vô dụng đâu. Shizuku tốt bụng và mạnh mẽ hơn bất kỳ ai. Lần này cũng thế, Shizuku đã chiến đấu để giúp đỡ người khác. Ngay từ khi sinh ra bà đã có trái tim như vậy rồi. Hồi bé tôi đã được trái tim của Shizuku cứu rồi. Lần nào nhìn Shizuku tôi cũng đều thấy bà dễ thương hết. Lúc bà nương tựa vào tôi cũng quá ư là dễ thương. Mỗi lần được Shizuku chạm vào là tim tôi lại đập thật mạnh. Lúc bà thay đồ ngay trước mặt tôi vì bị ướt mưa, tôi đã không thể nào rời mắt khỏi tấm lưng của bà. Tôi muốn mình là ‘số một’ của Shizuku. Nếu chết tôi cũng không muốn Shizuku nhìn thấy tôi khó coi dù chỉ một giây một phút. Chính vì thế nên tôi luôn tỏ ra mạnh mẽ khi ở bên Shizuku. Thực tế tôi không hề như vậy đâu. Tất cả vẻ ngoài của tôi chỉ là diễn kịch, thực ra ở sâu bên trong con người tôi là một đứa con trai nhút nhát và lúc nào cũng

sợ hãi. Nhưng tôi tuyệt đối không thể để Shizuku nhìn thấy tôi như thế. Bởi tôi muốn Shizuku luôn nghĩ về tôi không chỉ với tư cách là một người bạn thân h ồi nhỏ.”

“... Sota.”

Tôi thì th ần và với tay về phía cậu. Tay nắm tay, rồi cậu ôm lấy cả người tôi.

Trái tim đóng băng đang dần tan chảy. Sức nóng lan tỏa khắp toàn thân. Bàn tay đang nắm bị đẩy xuống mặt đất. Cơ thể không thể động đậy. Nỗi sợ hãi dâng lên trong tim, song lại được hơi ấm nhẹ nhàng bao bọc. Tôi chẳng còn nghĩ được gì nữa. Tôi chỉ đơn giản muốn trở thành của cậu ấy mà thôi.

Cuối cùng thì một giọt lệ cũng lăn xuống.

Một giọt niệm ước nhỏ nhoi đã có từ thời ấu thơ.

Thứ mà tôi hằng mong mỏi. Một giọt ấm nóng nuốt cạn toàn bộ những cơn mưa rào đã trút liên tục trong cõi lòng. Sota nâng niu giọt ký ức sáng lấp lánh đó trong tay. Những đầu ngón tay đang nóng như bị lửa thiêu. Bàn tay ấm ướt của cậu chạm vào má tôi. Hai đôi môi khẽ chạm vào nhau. Đây không phải thủy cung, cũng chẳng có con rùa nào hết và tôi biết mình đã không còn là trẻ con nữa. Tôi ôm lấy ánh sáng sinh mệnh của tôi vào lòng.

Bình minh màu xám đang dần trải rộng phía sau cậu. Dải mây trời cố vươn mình xuống thật sát nơi tôi.

Có lẽ tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên được kỷ niệm buồn đó.

“Shizuku, nhìn này.”

Tôi có cảm giác như một khoảng thời gian dài miên man vừa trôi qua.

Sota lấy từ trong túi ra một chú hạc giấy màu đỏ.

“Tôi có nghe Hitomi kể về một truyền thuyết ở Nga rằng nếu chạm được vào một con chim phượng hoàng thì điều ước sẽ thành sự thật. Con này tặng Shizuku, nó là lời cổ vũ của tôi đó. Cần lấy đi.”

“Truyền thuyết hay quá. Cảm ơn ông nhé.”

Tôi cần lấy con chim phượng hoàng màu đỏ, cảm thấy dường như bên trong nó có một sinh mệnh ấm áp kỳ lạ.

Tựa như hơi thở của sự sống có thể bay lên bất cứ lúc nào. Tôi thì trong lòng sẽ không bao giờ quên truyền thuyết này.

“Shizuku.”

“Gì thế?”

“Hôm nọ mẹ của Shizuku có gửi tin nhắn đến đúng không?”

“... Ừ.”

“Bà bảo với mẹ là chúng ta đang thực hiện sứ mệnh phù thủy đi.”

“Nhưng mà...”

“Không sao đâu. Mẹ Shizuku sẽ rất vui đấy.”

“Liệu có vui thật không?”

“Chắc chắn rồi. Mẹ Shizuku cũng đã kế thừa dòng máu của bà Nagisa mà. Nhất định mẹ sẽ vui lắm đấy.”

“Đúng thế nhỉ. Đúng là thế nhỉ.”

Tôi thì thậm chí như để tự nhủ với mình rồi gật gật, sau đó dựa đầu vào ngực Sota. Hai bàn tay nắm lấy nhau thật tự nhiên. Thứ mình chứng cho một gia đình là cảm xúc mong muốn được là một gia đình của các thành viên. Chúng tôi vốn đã là bạn thanh mai trúc mã từ rất lâu, đến bây giờ mối quan hệ ấy đã tiến thêm một bước, trở thành một thứ tình cảm còn đẹp đẽ hơn nữa. Cuối cùng tôi cũng nhận ra, thì ra bên cạnh mình luôn tồn tại điều tuyệt vời đến vậy.

(...)

Những suy nghĩ mới mẻ đó cũng kéo theo cả sự bối rối. Cứ thế này liệu có được không?

Được cậu ấy ở bên và giúp sức mãi như thế này liệu có ổn không?

“Sota.”

“Sao vậy, Shizuku?”

“Không, không có gì.”

Bà đã nói rồi, chỉ cần người lớn hỏi xin nhẹ nhàng là em bé sẽ đưa cho chúng ta bất cứ món đồ chơi nào của chúng. Ai sinh ra trên đời này cũng đều có một trái tim. Và Sota đã trao cho tôi tất cả trái tim của cậu ấy.

Tôi có thể làm được gì cho cậu đây? Trong khi bản thân tôi thật yếu đuối thế này.

Tôi có thể làm gì để giúp cậu ấy xóa đi những nỗi lo và sự sợ hãi đây?

Thực sự tôi... có thể cứ mãi như thế này được không?

“Màn đêm đã qua rồi. Khoảnh khắc nhìn thấy bình minh có cảm giác như thế giới sắp bắt đầu khởi động lại ấy nhỉ.”

“Ừ. Giống như một ngày đặc biệt sắp đến ấy.”

Bình minh với những tia nắng non nớt xé ngang bầu trời mây mỏng. Nó thật giống với khung cảnh của một ký ức xa xôi mà tôi đã từng thấy. Là lần tôi trú mưa cùng Sota và gửi tấm lòng mình vào trái tim cậu. Khi ấy, vòm trời màu xám sau cơn mưa thật giống với bầu trời lúc bình minh. Giống cả trái tim nhỏ bé của tôi nữa. Một khoảng thời gian kỳ lạ khi tôi chờ đợi ban ngày đến để hạ gục màn đêm.

Tôi đã đọc được điếu này trong một cuốn sách xưa nào đó rằng con người là một “vật thể” lưu trữ ký ức.

Tôi và những ký ức đã tạo ra cùng cậu sẽ đi về đâu? Cậu với ký ức khi ở bên tôi rồi sẽ đi đến nơi đâu? Nếu sống với sự mạch bảo của con tim, con người rồi sẽ đặt chân đến nơi nào?

Tôi nghĩ về mặt trời xa xăm đang chiếu sáng nằm khuất sau những tầng mây, bàn tay vẫn nắm lấy tay cậu.

Chương 4

Pháp sư thế hệ Satori

Đây là một câu chuyện có từ rất xưa.

Về một phù thủy sống sâu trong rừng. Từ khi sinh ra cô ấy đã có một sức mạnh thần kỳ.

Trước những kỳ tích không tưởng mà cô ấy tạo nên, người đời ai ai cũng tán dương cô.

Cô gái với tấm lòng nhân hậu đã có được tất cả mọi thứ có thể gọi là hạnh phúc trên thế gian này.

Một ngày nọ, cô phù thủy ấy tạo ra sáu ma đạo cụ.

Những ma đạo cụ thần bí ẩn chứa sức mạnh có thể làm nên kỳ tích.

Cô đã tạo ra chúng với mong ước các thế hệ sau của mình sẽ biến thế giới trở nên tốt đẹp hơn.

Cậu thiếu niên là đệ tử của phù thủy thấy vậy liền nói.

Xin Người hãy cho con trợ giúp các thế hệ phù thủy của Người thực hiện sứ mệnh đó.

Phù thủy gật đầu.

Thế thì ta sẽ biến con thành một linh hồn trường sinh bất tử để con giúp đỡ các phù thủy nhé.

Cậu thiếu niên cười sung sướng và giờ nắm tay lên.

Ở bên cạnh phù thủy từ khi họ còn thơ bé, cùng cười, cùng khóc, dõi theo người đó suốt cả cuộc đời.

Và khi phù thủy tiếp theo được sinh ra, cậu lại một lần nữa giúp đỡ, mãi mãi ở bên họ. Cậu thiếu niên vô cùng vui sướng, bởi cậu sẽ được trở thành một phần của câu chuyện do các phù thủy thêu dệt nên.

Phù thủy thấy cậu thiếu niên như vậy cũng rất mừng.

Cô đã nghĩ nếu là đứa trẻ có trái tim mạnh mẽ này thì nhất định sẽ dẫn dắt được các phù thủy tương lai của mình đến với hạnh phúc.

“Hãy cùng các thế hệ sau của ta chăm sóc thế giới này nhé!”

Cậu thiếu niên sau khi nhận được sứ mệnh li ền mau chóng chuẩn bị.

Cậu không ngừng tu luyện để có thể trở thành một linh hồn và thực hiện những chuyển hành trình để có thể trở thành một “hoa tiêu” tốt.

Dọc đường đi, cậu cứu giúp những đứa trẻ không may mắn, chăm lo cho những người già ốm đau, giúp đỡ cả đám chó mèo bị lũ trộm ở khu ổ chuột hành hạ.

Cậu mong ước. Thế giới này sẽ trở nên tươi đẹp hơn.

Cậu cầu nguyện. Thế giới này sẽ trở thành một nơi tốt đẹp hơn.

Ba năm trôi qua, chuyển tu luyện cuối cùng cũng kết thúc, cậu trở về với phù thủy...

Để trở thành một linh hồn sống mãi mãi...

...

Một ký ức ở cuối phương trời xa xăm. Thỉnh thoảng câu chuyện trong cuốn sách tranh tôi đọc h ồi bé lại hiện về trong giấc mơ.

Sau khi tỉnh dậy, tất cả lại rơi vào quên lãng như bọt biển, để r ồi trong thế giới của những giấc mơ tôi lại gặp lại, r ồi lại lãng quên.

Có lẽ tôi đã biết. Về thế giới nơi cậu xuất phát, và thế giới tiếp theo cậu sẽ đặt chân đến.

Có lẽ tôi đã biết sự thật đó.

Khoảng thời gian cuối tháng Tám hay tạo cho con người ta cảm giác rằng đó đã là cuối hè, nhưng thực tế thì ngày ba mươi một tháng Tám chẳng qua chỉ đánh dấu kết thúc kỳ nghỉ hè. Sang tháng Chín, những tưởng thời tiết sẽ mát mẻ, thế nhưng không phải như vậy mà ngược lại, hi vọng đó bị phản bội một cách phũ phàng khiến cho sức nóng của cơn giận càng làm mọi thứ trở nên t ối tệ hơn, đến nỗi tôi muốn hét toáng lên “Sang tháng Chín r ồi mà sao còn nóng hơn cả tháng Tám vậy hả!!!”. Hôm nay cũng là một ngày đầu tháng Chín nóng kinh hồn như mọi khi.

Kỳ học mới lại bắt đầu, giờ cũng đến lúc phải nghĩ về hướng đi sự nghiệp sau này, hơn nữa vẫn còn ba món ma đạo cụ, chắc sẽ sắp có nhiệm vụ phải đối mặt phía trước. Lúc này, trái tim của tôi và Sota đã gắn kết với nhau, cả hai đã tiến thêm một bước từ mối quan hệ bạn thanh mai trúc mã. Vậy hiện tại chúng tôi sống cùng nhau như thế nào? Câu trả lời là...

Chẳng có thay đổi gì hết, vẫn là những ngày điên điên đó đó như trước thôi.

“A a a, khoan đã khoan đã Shizuku! Không phải, chuyện này có một lý do vô cùng sâu xa...”

“Chẳng có lý do lý trấu gì hết! Ông làm cái quỷ gì mà ra nông nổi này hả!?”

“Tại tôi chỉ muốn thực hiện nốt một lèo vài mục tiêu trước khi mùa hạ kết thúc, thế nên tôi đã lên sự kiện ‘Remix Đập Dưa Hấu vs Ăn Đá Bào & Kem with Trà Ô Long featuring Mỳ Nagashi-Somen’ song cuối cùng mới thành ra thế này.”

“Sao ông dám tổ chức cái sự kiện dở người như thế trong phòng hả!”

Tôi nhìn căn phòng tung tóe nào là mỳ somen rã đá bào khắp mọi nơi và quất tháo. Người ta mới chỉ đi tắm một chút để bớt mồ hôi thôi mà đã bày ra cả một bãi chiến trường thế này. Đúng là cái đồ quỷ sứ phá phách 24/24 giờ mà!

“Tôi đâu có muốn làm thành như thế này đâu, ban đầu chỉ định giúp Shizuku giải nhiệt sau khi tắm xong thôi. Nhưng tôi mới chỉ ngó trộm chút xíu thì bỗng dưng bị tạt nước nên mới cuống hết cả lên, thế rã lỡ hất tung mọi thứ thôi mà.”

“Ngay từ đầu ông làm trò này trong phòng đã là sai rồi. Với cả ông định thản nhiên nhìn trộm cái gì đấy hả?”

Tôi đến quỳ vì cái hiện thực trước mắt. Trời đã nóng thì chớ, vậy mà giờ tức giận thế này lại càng thấy nóng hơn. Thật phí công người ta đi tắm. Đúng là phiền phức.

Nào thì nói về ngày hôm nay.

Buổi sáng thứ Bảy, dự báo thời tiết trên tivi nói nào là bão rã áp thấp khiến cảm giác mùa thu đang tới hiện hữu rõ hơn. Cuộc sống vô lo vô nghĩ của tôi vẫn đều đều trôi qua mà chẳng khác gì trước đây.

Những khoảnh khắc ấm lòng hay đại loại thế chẳng biết đã biến đi đâu mất tiêu.

Chúng tôi không tán tỉnh nhau, và đương nhiên cũng chẳng gọi nhau “So cứng ♥” với “bé Shi ♥”, nghe sồn ọc gáy như mấy cặp đôi yêu nhau nhưng nào bị bay hơi. Chúng tôi vẫn đối xử với nhau như một đôi bạn thân bình thường, hết như từ trước đến giờ. Chuyện hôm nọ chẳng làm thay đổi cái gì cả, bản thân tôi cũng chẳng có ý định làm gì hết, mọi thứ chỉ đơn giản về đúng với vị trí ban đầu của nó. Cuối cùng thì giữa hai chúng tôi, đây vẫn là mối quan hệ tự nhiên nhất.

Song, dù tôi có nói thế.

“Này Shizuku ời!”

“Có chuyện gì hả? Tiễn tiêu vặt hôm qua tôi đưa rỗi mà.”

“Không phải chuyện đấy. Tối nay có lễ hội pháo hoa ở thị trấn bên cạnh đấy. Hay chúng ta đi đi.”

“Lễ hội pháo hoa à?”

Nếu là ngày trước thì tôi đã từ chối không chớp mắt, rỗi còn bật chế độ “Thế hệ Satori” lên mức tối đa để cản nhắc, nào là không thích đám đông rỗi là xem pháo hoa qua tivi 4K còn đẹp hơn. Nhưng bây giờ, chẳng hiểu tại sao tôi lại bắt đầu cảm thấy đó là một chuyện vui vẻ.

“Cũng chẳng bận việc gì khác nhỉ. Thế thì đi thôi.”

“Có thể chứ! Đã quyết thế rỗi thì mau đi thuê yukata thôi. Nhất định Shizuku mặc vào trông sẽ rất hợp đấy.”

“Có thật không? Tôi chưa mặc yukata bao giờ cả.”

“Không vấn đề gì đâu. Bởi vì Shizuku... thôi, tôi không nên nói tiếp nữa.”

“Ông bảo ai ngực bé hả?”

“Ớ ớ, tôi có nói gì đâu!”

Vân vân. Mặc dù tôi có bực đầu Sota một phát nhưng trong lòng thì đã thấy háo hức mong chờ được cùng cậu đi chơi lễ hội. Bản thân tôi cũng đang tự hỏi mình không biết như thế nghĩa là sao đây.

“Đâu nào đâu nào. Thế tôi nên mặc gì bây giờ nhỉ? Đây chắc là lần đầu tiên tôi được đi xem bắn pháo hoa đó!”

“...”

Song, giữa những ngày êm đềm đó...

Vẫn có những lúc bỗng dưng tôi cảm thấy bối rối.

“Shizuku nghĩ thế nào? Tôi mặc yukata hở ngực cho đám con gái phải xông xáo có được không?”

“Được chứ. Chỉ có điều là chẳng có cô gái nào thích bộ ngực phẳng lì của ông đâu.”

Tôi vừa mãi nghĩ vừa trả lời qua loa.

Ngày hôm ấy, sau khi trái tim tôi và Sota đã được gắn kết với nhau, bình minh tới kéo theo một cảm giác sốt ruột đến tận xương tủy trong tâm trí tôi. Tôi đã suy nghĩ suốt từ đó đến giờ.

Sota đã ở bên và giúp đỡ tôi. Dù trong lòng luôn sợ hãi về vận mệnh của mình nhưng cậu vẫn bên cạnh xoa dịu trái tim tôi. Mỗi khi nghĩ về điều đó là tôi lại thấy tim mình phấp phồng. Cứ thế như thế này liệu có được không?

Từ hôm đó đến giờ chúng tôi chưa tìm thêm người cần được giúp đỡ. Cũng chẳng có lý do gì đặc biệt đâu, có lẽ vì chúng tôi muốn tận hưởng những ngày yên bình một cách thoải mái cùng nhau thôi. Song cũng chính vì thế mà tôi cảm thấy sợ. Thực sự có ổn không đây? Mình có nên làm gì đó để giúp cậu bớt lo sợ hơn không? Tôi đã nghĩ như vậy đấy.

Nhất định cậu ấy cũng đã nhìn thấu nỗi lòng của tôi rồi.

“Này, Shizuku.”

“Sao thế?”

“Có khi mình đừng đi xem pháo hoa nữa.”

“O? Có chuyện gì sao?”

“Nếu chỉ là tiếng pháo hoa thì từ phòng mình cũng nghe được rồi.”

“Nhưng mà...”

“Không sao đâu. Hôm nay chúng ta ở một mình với nhau đi.”

“... Ừ.”

Mỗi lần về mặt trở nên u ám là cậu lại cởi bỏ chiếc mặt nạ thiếu niên nghịch ngợm và trở thành một con người xa lạ với tôi.

Đêm hôm đó, chúng tôi tắt điện, cùng nằm trên giường và lắng tai nghe tiếng pháo hoa ngoài kia. Âm thanh vang vọng từ xa xôi xen lẫn tiếng thở nhẹ khiến trống ngực tôi đập rộn ràng. Tôi ước giá như có thể truyền được

tâm tư của mình qua đầu ngón đang mơn dọc theo xương sống của cậu. Mỗi lần chạm được tới nhịp đập của trái tim nhút nhát đang được bao bọc dưới lớp da kia là tôi lại muốn khóc. Chỉ riêng lúc được cậu ôm trong vòng tay, tôi mới có thể quên đi nỗi cô đơn.

“Hôm nay đi bắt côn trùng thôi nào! Lúc về phải làm một chảo ve sầu chiên thơm lừng mới được!”

“Đừng có nói mấy chuyện luyên thuyên như thế chứ. Ông đi mà ăn một mình đi.”

Hôm sau là Chủ nhật, tôi theo Sota đi bắt côn trùng. Hôm sau nữa, tôi cùng cậu quây tưng bừng và tận hưởng mùa hạ như bù cho cả phần của mười năm trước. Nào là đi dạo quanh nhà, nào là lên tàu điện đến một con phố xa lạ, nào là nghịch nước ở dòng sông biểu tượng của thành phố. Chúng tôi chơi, chơi mãi. Màn đêm buông xuống, tôi nhìn chằm chằm Sota, cậu nhận ra và dang đôi môi ấm áp của mình đến, chạm nhẹ vào trái tim tôi.

“Sota, đừng bao giờ rời xa tôi nhé.”

“Ừ, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ rời xa Shizuku đâu.”

Thật hạnh phúc. Hạnh phúc đến mức ước gì khoảnh khắc này cứ kéo dài đến vô tận. Ước gì thế giới sẽ mãi mãi là ban đêm, và ngàn sao sẽ mãi lấp lánh trên bầu trời kia.

Thế nhưng, những ngày tháng chỉ có hai người chúng tôi bỗng kết thúc theo một cách tôi không thể ngờ tới. Và nó cũng dẫn tới một sự kiện sẽ thay đổi rất lớn vận mệnh của chúng tôi.

Vào một ngày giữa tháng Chín, khi cái nóng mùa hạ vẫn chưa chịu buông tha, con bé bỗng đột ngột xuất hiện.

“Cháu chào bà. Cháu là Kozue, là cháu ngoại của bà đến từ tương lai. Từ nay mong bà giúp đỡ cháu nhé!”

“Hả!?”

Buổi trưa một ngày Chủ nhật, thời tiết chẳng hơn gì so với những ngày khác, tôi và Sota không có việc gì làm đang nằm lăn lóc trong nhà thì bỗng

dung có tiếng chuông, tôi ra xem thì có một cô bé đang đứng trước cửa. Thế rồi con bé nói những lời vừa nãy với tôi.

“Bà ngạc nhiên ghê quá. Hi hi, cháu có làm bà giật mình không?”

“Ồ, a, khoan! Khoan đi...”

“Gì thế gì thế? Có chuyện gì thế?”

Sota nhận ra có chuyện không ổn liền chạy ra những điếu đó chỉ càng gây thêm rắc rối.

“Em chào anh. Em là Kozue, cháu ngoại của bà Shizuku. Rất mong được anh giúp đỡ ạ.”

“Há!? Cháu!? Shizuku có cháu á!?”

“Làm sao mà có được hả Sota. Đây là do...”

“Không phải con rơi mà tận ‘cháu rơi’... Trong khi bà đã có tôi ở đây!?”

“Đã bảo không phải rồi mà! Đây là...”

“Không lẽ anh là bạn trai của bà ạ? Thế có nghĩa anh là ông của em ư!?”

“Khoan đã! Nói thế thì cũng không...”

“Đúng! Anh là người đàn ông của Shizuku, nhưng anh là ông của em ấy hả? Thế tức là chẳng lẽ em là từ buổi tối hôm nọ...”

“Tối hôm nọ!? Trời ơi! Bà ngoại đúng là thâm sâu bí hiểm mà!”

“K...không phải, chuyện đó là...”

“Thật hả trời... Đêm hôm đó là một đêm nóng nực, nhưng không ngờ nó lại nhảy cóc qua đời con mà cho ra tận đời cháu như thế này!”

“Ông giữ im lặng cho tôi một tí đi, cái đầu óc đầu tiên thôi này!!”

Sự việc kỳ quái diễn ra quá nhanh đến nỗi tôi không chen nổi một lời đính chính nào. Mặc kệ, trước tiên cứ hét lên rồi lôi con bé vào trong phòng đã, sau đó thực hiện trọn vẹn một bài tập phối hợp hít thở điếu hòa serotonin, đếm số nguyên tố và nhắm tên các trạm dừng của tuyến Yamanote. Đợi khi tâm trạng đã bình ổn lại, tôi mới hỏi con bé với giọng nghiêm trọng “Em là ai?”

Cách con bé trả lời tôi như thế nói lên rằng nó đã lường trước được chuyện này.

Thật khó tin, nhưng con bé ngay lập tức chứng minh được bản thân mình là cháu ngoại của tôi.

“Ban nãy cháu có giới thiệu rồi. Cháu là Kozue, là cháu của bà Shizuku đến từ tương lai. Bà nhìn cái này xem liệu có tin được cháu không?”

“Oa, thiệt đấy hả? Cái này là...”

Thứ con bé lôi ra từ chiếc cặp đeo sau lưng là ma đạo cụ giúp trở về quá khứ [Đồng hồ cát Amelur Shibu]. Tôi nhìn xung quanh và xác nhận chiếc đồng hồ cát của tôi vẫn đang nằm trong phòng. Không thể có chuyện tởn tại cùng lúc hai ma đạo cụ giống y như nhau được. Vậy tức là...

(Đùa đấy à... Đây đúng thật là cháu ngoại của mình đến từ tương lai sao?)

Trước ánh mắt bàng hoàng của tôi, Kozue mỉm cười thật tươi.

Tóc của con bé đen nhánh. Mái tóc đỏ toát lên ánh sáng trông thật giống mái tóc của tôi. Cả gương mặt thanh tú cũng làm tôi cảm thấy giống bản thân mình hồi bé. Nhìn nét ngây thơ trên mặt thì xem ra con bé mới chỉ học cấp một, chỉ có điều tôi không thích con bé ở cái chiều cao và cái phần nở nang ở chỗ đó. Song nói thế nào thì việc con bé có chiếc đồng hồ cát khiến tôi chẳng còn cách nào khác ngoài công nhận nó là cháu của tôi.

Những cuộc trò chuyện sau đó còn khiến tôi bất ngờ hơn nữa.

“Chị hiểu rồi. Chị sẽ tin em là cháu của chị. Nhưng chị có câu hỏi quan trọng hơn.”

“Vâng, bà hỏi cháu cái gì cũng được.”

“Trước tiên đừng gọi chị là ‘bà’ nữa được không?”

“Tại sao ạ? Bà là bà của cháu mà.”

“Thì đúng bà là bà thật, nhưng giờ chị không phải là ‘bà’!”

Dù tôi có gào thét thanh nhưng Kozue vẫn ngơ ngác nhìn tôi. Thôi được rồi, chị hiểu rồi, gọi là bà cũng được. Chị sẽ châm chước cho em. Đổi lại thì giờ mau trả lời một câu hỏi khác cho chị nào.

“Thế Kozue, tại sao em lại trở về thời đại này?”

“Bà hỏi cháu trúng phóc rồi đấy! Tất cả là tại mẹ cháu hết, mẹ cháu tệ lắm.”

“Tệ ư?”

“Vâng. Hôm nọ trên trường có bài kiểm tra, nhưng cháu thấy không khỏe nên kết quả không được tốt. Thế mà mẹ mắng cháu kinh lắm. Cháu với mẹ cãi nhau rồi cháu bị nói ‘Mẹ không muốn nhìn mặt con nữa’. Thế nên cháu mới bỏ nhà đi. Hi hi!”

“Hi gì mà hi. Thật đúng là...”

Đầu tôi đang quay cuồng.

Bỏ nhà ra đi... Bỏ nhà ra đi ? Lý do dùng ma đạo cụ là để bỏ nhà ra đi sao? Ngoài thờ dài ra thì tôi biết phải làm gì bây giờ?

Trong khi đó, Sota đang cười lẩn lóc như thể trúng số độc đắc “Ha ha ha! Đúng là cháu của Shizuku có khác, cách chống đối đúng là có một không hai!”. Vì để tránh phiền phức nên tôi làm ngơ cậu ta rồi tiếp tục tra hỏi Kozue.

“Chuyện bỏ nhà ra đi tạm thời cho qua, nhưng không có nghĩa là chị bỏ hẳn đâu nhé. Thế vì sao em lại trở về quá khứ vậy?”

“Thì bởi cháu mới chỉ là học sinh lớp năm thôi mà. Có bỏ nhà đi lang thang ngoài phố thì cũng sẽ bị dẫn về ngay thôi. Nhưng nếu bỏ về năm mười năm về trước thì bố mẹ sẽ không thể đuổi theo cháu được, phải không bà? He he he!”

“He cái gì mà he hả! Thế vì sao em chọn thời đại này?”

“Vì có bà ở đây chứ sao! Cháu mới chỉ nhìn qua ảnh thôi nhưng bà đúng là mỹ nhân. Cháu đã rất muốn được gặp bà hồi còn trẻ đấy. Hay!”

“K... khoan đã, em làm gì đấy hả?”

Việc tôi có cho phép hay không chẳng có ý nghĩa gì hết. Kozue vừa ôm chầm lấy tôi vừa giải thích lý do con bé đến đây.

Muốn đến thời đại mà không có mẹ (*tức là ‘con gái’ của tôi ấy hả?*); đi đến thời điểm mà theo như “tôi” trong tương lai kể lại là “Với tư cách là phù thủy thì với bà đó là lúc mọi thứ tươi sáng nhất”; muốn được gặp tôi và nói chuyện thật nhiều về phù thủy. Kozue đã kể ra những lý do như vậy đó.

“Bà đã dùng hết tất cả các ma đạo cụ chưa ạ? Bà đã bay bằng chổi chưa?”

“Chị chưa bay mà chổi thì cũng lỗi thời rồi. Thời đại bây giờ là phải dùng Roomba.”

“Roomba tức là con rô-bốt hút bụi ấy à? Không phải cái đấy cũng lỗi thời rồi hay sao à?”

“Ờ...ở thời này thì nó là tối tân nhất!”

Chênh lệch thế hệ tận năm mươi năm đã giáng cho tôi một đòn đau điếng. Một lần nữa tôi phải chấp nhận sự thực rằng cô bé này đến từ tương lai.

Tôi còn chưa kịp hồi phục thì Kozue đã tiếp tục tấn công tôi bằng một tràng hỏi rất như súng liên thanh.

“[Sách tiên tri Sibyl] dùng để làm gì hả bà? Nó có cho bà biết lời tiên tri nào không?”

“Ở thời đại này có gì thịnh hành thế bà? Điện thoại thông minh phải không à? Oa, thì ra ngày xưa trông nó như thế này.”

“Mà anh này có phải là ông ngoại không bà? Bà sẽ kết hôn với anh ấy à?”

“Khoan đã khoan đã Kozue. Em hỏi từng câu một có được không?”

Tôi không chịu đựng được nữa. Sota còn đổ thêm dầu vào lửa bằng cách trả lời “Ha ha ha, đúng thế đấy, anh và Shizuku đã thềnon hẹn biển sẽ mãi mãi ở bên nhau rồi” khiến cho mọi thứ càng trở nên chóng mặt hơn. Không được không được! Tôi cảm thấy như mình đang bị con bé này quay vòng vòng. Giờ tôi phải nghiêm mặt đối phó với nó mới được.

“Bà ơi, thực ra cháu có chuyện muốn xin lời khuyên của bà...”

“Kozue. Chị có chuyện cần nói với em.”

“Gì thế hả bà?”

Lạnh lùng và nghiêm nghị, tôi nhìn thẳng vào con bé và thẳng thừng nói:

“Kozue, em hãy mau trở về tương lai đi.”

“Dạ?”

Khoảnh khắc đó, nụ cười mừng rỡ của con bé phụt tắt.

Dù khuôn mặt đó khiến tôi cảm thấy mình có lỗi nhưng tôi vẫn phải nghiêm khắc nói.

“Chị đã hiểu hoàn cảnh của em. Em với mẹ không hòa thuận với nhau phải không. Chị cũng đã trải qua chuyện tương tự nên rất hiểu tâm trạng của em. Nhưng như vậy không có nghĩa là chị sẽ chiều theo ý em. Mà việc

em dùng ma đạo cụ cho bản thân là chị không thể chấp nhận được. Một người bà mà không nghiêm khắc với cháu thì sẽ dễ mềm lòng trước lời nài nỉ của cháu lắm, chị thì không thể như thế được. Em hãy trở về tương lai đi. Nghe lời chị, nhé!”

“Bà...”

Một tiếng thì thần nhỏ ngán lên bằng giọng nói bàng hoàng của em khiến tim tôi đau nhói, nhưng tôi không bỏ thái độ nghiêm khắc của mình.

Đành vậy thôi. Chuyện mà con bé đang làm chỉ đơn giản là một sự bướng bỉnh. Bản thân tôi cũng không hòa thuận với bố mẹ, nhưng không vì thế mà tôi bỏ nhà ra đi theo một cách đáng sợ như thế này. Bỏ đi bằng cách trở về quá khứ là như thế nào vậy hả? Thật sự chẳng biết con bé học từ ai nữa. Nhớ có chuyện gì xảy ra ở thế giới quá khứ thì biết làm thế nào đây? Đúng là dù có làm gì ở quá khứ thì cũng không ảnh hưởng đến tương lai, nhưng đó chỉ nói về bản chất của sự việc, còn với bản thân phù thủy thì tôi không biết có bị tác động gì không. Giả sử nếu phù thủy chết ở quá khứ thì sẽ ra sao?

Dù thế nào thì chỉ riêng việc đáng trách mà Kozue đã làm cũng đủ để tôi không thể tiếp nhận con bé rồi, ngay từ đầu mặc dù tôi là “bà ngoại” của con bé những bản thân tôi hiện giờ cũng mới chỉ là một sinh viên trẻ đẹp chưa từng sinh nở lần nào. Trong tình trạng như thế thì làm sao tôi có thể chấp nhận mình có một đứa cháu, mà giờ tôi mới nhận ra, ủa, thế tức là tương lai tôi đã kết hôn rồi ư? Tôi có cháu tức là đồng nghĩa với đi đầu đó phải không!?

“... Không. Cháu không muốn về”

“O?”

Trong lúc tôi vừa có một “phát hiện của thế kỷ” và nhảy múa ăn mừng trong đầu thì ngay lập tức...

Kozue cắn răng chịu đựng và cất giọng run run.

“Cháu không về đâu. Tuyệt đối không. Mẹ đã bảo không muốn nhìn mặt cháu nữa mà.”

“Ừm, Kozue. Đó có lẽ là do mẹ nóng giận quá nên mất kiểm soát chứ nhất định trong lòng...”

“Không phải do nóng giận nên mất kiểm soát mà mẹ nói thế thật lòng đấy bà. Ngay cả cháu còn không muốn nhìn mặt mẹ.”

“Làm sao cháu biết được mẹ nói thật lòng hay không chú? Đừng giận dỗi như thế...”

“Cháu biết chứ. Dù sao thì cháu cũng chỉ là đứa con sinh ra từ một đám cưới chạy bầu mà thôi.”

“Sao em lại biết cái từ đấy? Chỉ là em đang tưởng tượng ra thôi.”

“Nhất định là như thế. Cả bà cũng đang sống cùng con trai mà. Cái dòng họ này toàn người thiếu hơi đàn ông thôi!”

“E... ..em đang nói cái gì thế hả!”

Một cú phản đòn bất ngờ khiến tôi phải giật mình và trở nên rối loạn. Tôi vội vàng lấp bắp đáp lại những hình như làm vậy chỉ khiến tôi trông đáng nghi hơn. Trong khi đó Sota lại còn nói thêm “Ha ha ha! Dù sao thì Shizuku cũng là một cô gái có sức mê hoặc đến mức có biệt danh là ‘phù thủy bóng đêm’ mà” khiến sự hiểu nhầm ngày càng trầm trọng hơn nữa đến rỗi cuối cùng, tôi bị Kozue mắng “Quả nhiên là thế mà. Bà là đồ dễ dãi!”. Không phải thế! Đúng là chị đang sống cùng một cậu con trai nhưng mà chị chỉ có nằm cùng giường với gã vô công rỗi nghề này mà thôi. Nằm cùng giường cũng nhưng không có nghĩa là bọn chị có mối quan hệ mờ ám gì hết mà chỉ là quan hệ đấm đập lẫn nhau trong lúc ngủ mơ thôi, nói tóm lại đây không phải lý do để em có quyền được ở lại đây!

(Trời ạ! rốt cuộc cái tình huống này là như thế nào vậy hả?)

Tình hình là như thế. Sau đó tôi vẫn cố thuyết phục Kozue trở về tương lai, nhưng cái tính ngang ngạnh này chẳng biết giống ai nữa. Kozue lấy một quyển nhật ký màu hồng từ trong cặp ra rồi vừa lẩm bẩm vừa viết “Tối nào bà cũng chơi bời” rồi con bé lại vội lên tiếng.

“Cháu không về đâu. Bà có mắng cháu bướng bỉnh thì cháu cũng không về”

Rồi b ả thêm một câu:

“Cháu mặc kệ bà! Blè!”

“Em dám lè lưởi với chị hả!? Đã thế chị cũng lè lưởi với em!”

“Thôi nào, cả hai bình tĩnh lại đi. Bây giờ thì để xây mối thân tình thì cả hai hãy vào kỳ lưng cho...”

“Ông/Anh trật tự đi!”

Cứ thế, tôi bị cuốn vào một trận đại chiến nhằm nhí hết sức. Thế mới nói bọn trẻ thời nay (!?) đúng là, chẳng biết đi đâu chút nào cả.

Sau đó, hết chuyện này đến chuyện khác xảy ra, đến khi hoàng hôn buông xuống nhưng Kozue vẫn ngoan cố không chịu trở về nên kết cục là tôi phải cho con bé ở lại nhà tôi. Trời ạ... rốt cuộc thì tôi phải làm sao đây?

“Sao lại thế? Tại sao cháu lại được chọn là phù thủy cơ chứ?”

“Là do huyết thống nên biết làm sao được. Mà sao tự dưng em lại hỏi câu này nhỉ?”

Nửa đêm, sau khi đuổi Sota ra ngủ ngoài sô-pha, tôi cùng đưa cháu đang nằm lăn ra giường thì Kozue nói một câu nghe như đang cần nhân.

“Cháu đâu có muốn trở thành phù thủy đâu. Thế mà cháu lại được chọn làm phù thủy rồi gặp phải rắc rối này.”

“Đó là do em tự làm tự chịu. Ngày mai nhất định chị sẽ bắt em phải trở về trường lại.”

“Không đâu. Cháu tuyệt đối không về đâu.”

Không biết là do Kozue bơ tôi hay mệt vì “chiến đấu quá sức” mà sau khi nói lời đó xong em liền chìm vào giấc ngủ.

Tôi vừa nghe tiếng thở của em lờn vào tiếng thở vắng vắng từ nơi Sota đang nằm vừa suy nghĩ miên man.

(Như thế này có ổn không? Mình chỉ thấy mỗi dị cảm không lành phía trước thôi.)

Buổi đêm tăm tối, nơi lo lắng chùng chất lo lắng. Đêm đó mãi mà tôi không thể ngủ được.

Thực ra, nếu nói tôi không hiểu tâm trạng của một đứa trẻ bỏ nhà đi thì không đúng. Bản thân tôi hồi bé cũng đã không biết bao lần làm những chuyện như vậy.

Nỗi nhục nhã, tủi hổ mỗi khi bị bắt nạt. Sự tức giận với bố mẹ vì cả ngày chỉ biết đi làm mà không quan tâm đến con cái.

Mỗi lần nhận được sự bao bọc dịu dàng của họ là nỗi mặc cảm không thể trở thành đứa con lý tưởng lại dâng lên và ám ảnh tôi.

Dường như tôi không biết phải tỏ ra biểu cảm gì khi đối diện với bố mẹ. Có lẽ những cuộc cãi vã giữa cha mẹ và con cái thời đại nào cũng như

vậy.

Nghĩ đến đây, đi đâu tôi nhớ ra quả nhiên vẫn là những ký ức về bà.

Tôi vẫn còn nhớ rõ lúc đó.

“Shizuku, cháu có muốn học phép thuật mạnh nhất không?”

“Phép thuật mạnh nhất?”

Hôm đó là một ngày nắng nóng kinh hồn, bà rủ tôi ra vườn chơi thì tôi mới biết “Thì ra nhà mình có vườn” và tưởng tượng ra một cánh đồng rộng mênh mông mà các vùng thôn quê hay có. Thế rồi tại một bãi đất bỏ hoang ở sâu trong núi, tôi chứng kiến bà tôi tuyên bố “Sota, làm một khu vườn ở đây đi. Cày cuốc cật lực lên đấy nhé!” và một lần nữa xác nhận “À, thì ra bà vẫn là bà”.

Sota một tay cầm cây cuốc, tư thế mệt lử đứng dưới ánh nắng “Cháu không làm được đâu, chết mất thôi...”, nhưng bà cứ nói mà chẳng thèm nhìn cậu.

“Người ta có câu ‘Con trai ba ngày không gặp thì nên rửa mắt mà nhìn’ đấy.”

“Làm gì có câu đó! Tuyệt đối không. Nhưng mà cháu hiểu ý bà.”

Hình như ý câu đó là con trai chỉ trong ba ngày cũng lớn rất nhanh nên khi gặp phải nhìn cho thật kỹ.

“Con gái cũng giống vậy. Ai cũng đều thay đổi theo thời gian. Nhưng đi đâu tối kỵ nhất đó là không chịu rèn luyện thân thể và tinh thần. Nếu không làm gì hết thì chỉ tổ hư người. Phải vật lộn, vùng vẫy chân tay thì mới nên người được. Đó chính là đi đâu mà Shizuku đang làm bây giờ đấy.”

“Thật... vậy à?”

Tôi chỉ có thể đáp lại sự dạy bảo “dịu dàng” đó bằng một câu trả lời lơ ngơ hết sức. Thế nhưng bà vẫn luôn tin tưởng tôi.

Cuối cùng, bây giờ tôi cũng có thể hiểu được tấm lòng của bà.

“Những lúc thế này tuyệt đối không được bỏ chạy. Nó giống như một quá trình tu luyện để học được phép thuật mạnh nhất. Cháu cứ tu luyện ở ngọn núi này rồi một ngày cho bố mẹ cháu thấy mình đã trở nên mạnh mẽ đến mức nào. Cuộc sống của cháu sau này sẽ còn phải gặp không ít chuyện khổ cực, buồn bã và nhiều đi đâu khác nữa. Để vượt qua tất cả những khó khăn đó, cháu phải ghi nhớ một đi đâu rằng luôn vun đắp cho mình một nụ

cười. Sau khi có được một nụ cười như thế, tất cả mọi người nhìn vào đó sẽ trở nên hạnh phúc. Những người có được niềm hạnh phúc sẽ giúp đỡ người khác, rồi người đó sẽ lại đi giúp đỡ những người khác nữa. Nụ cười của Shizuku có sức mạnh như vậy, đó cũng chính là phép thuật mạnh nhất của con người đấy.”

“Phép thuật mạnh nhất...”

Tôi nhắc lại lời bà song vẫn chưa thể tin tưởng cho lắm. Đó là bởi tôi không nghĩ bản thân mình có khả năng như bà nói. Sự mặc cảm khiến tôi phải trốn chạy hiện thực sẽ không thể biến đi một cách dễ dàng như vậy được.

Có lẽ chính vì thế, bà tôi mới nói với tôi rằng.

“Cháu chưa cần phải là một người như vậy ngay bây giờ. Mất bao lâu cũng không sao, chỉ cần cháu luôn nghĩ rằng có ngày mình sẽ trở nên như vậy là được. Đừng từ bỏ con người mà cháu muốn trở thành. Có thể vật lộn và vùng vẫy trong gian khó cũng chính là điểm mạnh của cháu đấy, Shizuku.”

Chính những lúc đau khổ thì phải cười lên. Lúc sắp thua cuộc thì hãy hát lên và cứ dồn hết cả trái tim mình vào tiếng hát ấy.

Nụ cười đó rồi sẽ làm cả thế giới này trở nên hạnh phúc.

Bà nói vậy và nhẹ nhàng xoa đầu tôi. Trái tim tôi như được cứu rỗi một phần nào đó. Không từ bỏ con người lý tưởng của bản thân. Câu nói này đã trở thành điểm tựa tinh thần sau này của tôi.

Vài tuần sau buổi “rèn luyện thân thể” đó thì thiên tai ập tới. Tôi không nhớ rõ những lời cuối cùng giữa hai bà cháu tôi.

Tôi hét lên với bà rằng sẽ chạy đi kêu cứu và bà đáp lại “Cảm ơn Shizuku nhé”. Sau đó bà chắc chắn còn nói thêm điều gì đó... nhưng tôi không thể nhớ nổi. Những gì còn lại trong tâm trí tôi chỉ là cơ thể lạnh lẽo của bà sau khi bị dòng nước lũ cuốn đi. Trong khoảnh khắc cuối cùng bà nhìn tôi, liệu trên gương mặt tôi đã có được nụ cười có thể khiến người khác hạnh phúc hay chưa? Tôi tin chắc rằng tuyệt đối chưa.

Đến bây giờ mà tôi còn chưa trưởng thành thì có thể làm được gì đây? Tôi phải làm gì với đứa cháu bỏ nhà đi của mình đây? Người luôn nở nụ cười và giúp đỡ người khác phải là Sota mới đúng. Còn tôi ở bên cạnh đang làm cái gì vậy? Tôi, tôi thật...

Giấc mơ đau đến thắt lòng cuối cùng cũng kết thúc.

Ngày hôm sau, cuộc sống ba người bắt đầu.

Hậu duệ phù thủy, tên con trai đang được “bao dưỡng” không rõ danh tính và cô bé nghịch ngợm nhất quyết không chịu trở về tương lai. Một cuộc sống tràn đầy hỗn loạn như vậy đương nhiên không thể có một chuyện gì bình yên được.

“Bà ơi, cháu bắt được một bé gián ở bếp này. Hóa ra ở thời đại này cũng có gián nhỉ.”

“Á á á! Em cầm cái gì bằng tay không thế kia hả, mau vứt nó đi!”

Có ngày tôi đến phải hét lên thất kinh vì Kozue. “Bà ơi, cháu muốn mua quần áo nên bà dẫn cháu ra siêu thị đi. Cháu cần mua đồ mặc trong nhà, đồ mặc bình thường và đồ đi chơi, mỗi loại năm bộ ạ.”

“Ô, thế thì mua cho cả tôi nữa đi Shizuku. Tôi thì chỉ cần mỗi loại bốn bộ là đủ.”

“Ông tự đi kiếm túi ni-lông mà mặc!”

Một ngày khác, vì Sota mà tôi phải giận dữ gằn rú.

“Bà ơi, cho cháu một cái áo ngực thừa của bà đi. Cháu nghĩ là sẽ vừa đấy.”

“Ồ, ‘vừa’ cơ à! Mà này Shizuku, Cơm tối nay có món gì?”

“Nếu ông có gì muốn nói thì nói thẳng ra đi!”

“Ớ ớ, như vậy mà bà cũng nổi giận được à!?”

Lại một ngày khác, vì tức giận chuyện gì đó mà tôi đập cho Sota một trận. Nói tóm lại là những ngày vật vã cứ tiếp diễn như thế.

Trong thời gian đó, tôi đã biết được đôi đi đầu về Kozue.

“Bà ơi bà ơi, cho đến nay bà đã có bao nhiêu bạn trai rồi?”

“Chẳng có ai hết. Với Thế hệ Satori thì tự thân là chân...”

“Không có một ai sao!? Bà ngần này tuổi rồi cơ mà?”

“T...thì sao nào. Có phải càng nhiều thì càng chứng minh mình giỏi đâu.”

“Thế mà giờ cháu đã có bạn trai thứ ba rồi đấy.”

“Thứ ba!? Mới ngần này tuổi mà đã có những ba bạn trai!?”

“Bình thường mà bà. Con trai chỉ cần thơm nhẹ một phát vào má là xong. Hay là bà thử làm với anh Sota đi?”

“E... e...em nói cái gì vậy, thật là thô tục quá đi mất. Với cả một mỹ nhân như chị mà thơm ai đó thì đám đàn ông sẽ ghen tị rồi bắt đầu chém giết lẫn nhau mà...”

“Bà đang nói gì vậy...”

Về ngoài trong sáng của con bé chỉ là lớp vỏ bọc đánh lừa thiên hạ.

Đứa cháu xảo quyệt xứng với danh xưng phù thủy cứ thế khoác lên mình bộ mặt dễ thương và muốn làm gì thì làm. Chẳng có vẻ gì là con bé sẽ trở về tương lai hết, và những ngày tôi bị nó quay như chong chóng cứ thế trôi qua. Được khoảng một tuần, tôi phải nằm đo ván cũng chẳng có gì lạ hết.

Ngày tôi mệt nhất trong số những ngày vật vã đó ắt hẳn phải là hôm đi thủy cung.

“Tuyệt quá! Thì ra năm mươi năm trước thủy cung trông như thế này! Ha ha ha, khác hẳn thủy cung ở tương lai đấy!”

“Kozue, đừng hét to như thế. Trông em giống người kỳ quặc lắm đấy.”

“Đây là lần đầu tiên tôi đến thủy cung đấy. Toàn rùa là rùa nhỉ.”

Đó là một thủy cung cách vài trạm dừng sau khi chúng tôi phải đi trên chuyến tàu điện rung lắc.

Thực ra đây cũng không phải một nơi hoành tráng, chỉ là một thủy cung đơn giản đến xuềnh xoàng do thành phố quản lý với mức vé vào cửa bình dân giá ba ngàn yên. Mặc dù rộng nhưng lại rất ít người đến tham quan, ngoài ra, vì trường đại học liên kết với thủy cung này đang thực hiện nghiên cứu về rùa nên gần như chỉ toàn thấy rùa ở đây. Không hiểu sao Kozue lại muốn đến nơi này. Con bé là người cùng rùa chẳng?

“Đã cất công về quá khứ rồi nên cháu muốn xem năm mươi năm trước có gì khác. Đây là lần thứ hai cháu cùng bà đến đây đấy.”

“Thế à. Với chị thì đây là lần đầu tiên.”

Kozue dắt theo Sota chạy lon ton hết chỗ này đến chỗ kia. Nhìn con bé vui như vậy mới đúng với lứa tuổi của nó. Trong lúc đó, mặc dù biết hơi muộn nhưng tôi có một thắc mắc trong đầu.

(Làm thế nào mà Kozue trở về quá khứ được nhỉ?)

Đương nhiên tôi biết con bé đã sử dụng [Đồng hồ cát Amelu Shibu].

Đó là món ma đạo cụ cho phép trở về quá khứ chỉ một lần duy nhất và có thể ở lại bao lâu tùy thích. Chừng nào vị phù thủy đã sử dụng đồng hồ cát còn chưa lật nó lại thì sẽ chưa phải quay về thời “hiện tại” của họ, vậy nên Kozue vẫn đang ở lại thời đại này. Điều tôi thắc mắc là làm cách nào mà em kích hoạt được chiếc đồng hồ ấy.

Sức mạnh của ma đạo cụ chỉ có thể được sử dụng cho người khác ngoài phù thủy. Hơn nữa, để kích hoạt được nó thì em cần phải viết mục đích sử dụng vào sách tiên tri và phải vượt qua thử thách hiện ra trong đó.

Thử thách thì chắc không có vấn đề. Tôi không biết nội dung thử thách hiện lên trong sách tiên tri là gì nhưng Chỉ cần quyết tâm là sẽ vượt qua được thôi. Vấn đề là tôi không hiểu làm sao mà con bé có thể bỏ qua quy tắc sử dụng cho người khác.

Khi tôi bắt đầu chú tâm suy nghĩ đến chuyện đó thì cũng là lúc tôi phải để ý thêm nhiều chuyện khác.

Thử thách của sách tiên tri có phải ở thời đại nào cũng giống nhau hay không? Nếu vậy, ở thời đại không có karaoke thì phải làm thế nào? Thậm chí cách sử dụng của [Sách tiên tri Sibyl] đến giờ tôi vẫn chưa nắm rõ nên không biết phải dùng nó như thế nào.

“Bà ơi, chơi trò này đi. Anh Sota cũng bảo là sẽ chơi cùng bà cháu mình đấy.”

“Hả?”

Bỗng dưng, tiếng gọi của Kozue cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, con bé đang cầm trên tay giấy và bút. Cái gì vậy? Là bảng khảo sát có rút thăm trúng thưởng để lưu niệm cho một trăm người may mắn à? Chị chưa từng thấy ai trúng thưởng cái này cả nên chẳng có hứng lắm...

“Bà nói gì vậy? Đây là thư trong chai đó, tức là cho thư vào trong chai rồi thả trôi ra biển ấy bà.”

“Chị biết, nhưng thế thì sao?”

Sota lên tiếng giải đáp thắc mắc cho tôi.

“Trường đại học liên kết với thủy cung bảo là sẽ gửi thư qua chai giúp chúng ta như một phần của cuộc điều tra hải dương của họ. Gửi thư cho một ai đó phía bên kia đại dương chẳng phải rất lãng mạn hay sao?”

Tôi nghe câu nói xong chỉ nghĩ đến một vấn đề là rác thải trên biển, có phải như thế nghĩa là tôi không có ước mơ không nhỉ? Nếu là do trường đại học thực hiện thì chắc họ cũng đã có phương án xử lý rác rồi nhỉ.

“Bà cũng viết đi. Viết địa chỉ liên lạc và đi đâu muốn nói vào giấy...”

“Thôi, chị không làm đâu.”

“Ồ? Tại saooooo?”

Đối diện với một Kozue đang kêu lên eo éo như còi cấp cứu, tôi bắt đầu thuyết giảng về chân lý cuộc đời của tôi.

Xin lỗi em nhưng chị không có chút hứng thú nào với mấy thứ như này. Gửi thư tới phía bên kia đại dương sao? Ừ, nghe thì đúng là lãng mạn thật đấy nhưng thực tế thì sao? Liệu nó có tới được tay một quý ông thanh lịch nào đó không? Chắc không đâu nhỉ. Thực tế là một nơi chẳng bao giờ tồn tại ước mơ. Mấy cái chai đó cuối cùng đầu sẽ bị cá voi hay cá voi sát thủ nuốt chửng cùng đám tôm tép mà thôi. Em có muốn đọc một bức thư lẫn trong đồng xác tôm cá trong một cái bao tử khổng lồ không? Chị thì tuyệt đối không đâu. Với cả nếu chẳng may nó bị hải tặc vớt lên thì em định làm thế nào hả? Hải tặc thời nay có học thức lắm đấy nhé. Vì thế nên chị nhất quyết từ chối viết thông tin cá nhân vào thứ như thế này.

“... Hóa ra bà là một người hận đời à?”

“Hận đời là thế nào hả? Chị chỉ làm đi đâu đương nhiên vì nghĩ đến an toàn...”

“Anh Sota ơi, liệu có phải bà là người đáng thương không?”

“Ừm, nếu một người luôn ca tụng chủ nghĩa sống độc thân mà vẫn để lại trong lịch sử tìm kiếm từ khóa [Độ tuổi trung bình kết hôn lần đầu] thì đúng là đáng thương thật.”

“Ông im đi!!!”

Tôi cho kẻ xâm phạm quyền riêng tư của người khác một cú đấm rồi quay ngoắt đi, song Kozue ở bên cạnh vẫn ồn ào nói “Bà làm cùng cháu đi mà” nên kết cục là tôi vẫn phải viết thư. Thật đúng là một con bé bướng bỉnh mà.

Nhưng đến đây tôi lại phải thấy hơi cảm phục trước đề xuất của Sota.

“Anh Sota, anh định viết gì thế?”

He he he, anh định sẽ viết [Kế hoạch tác chiến gửi đến con người lý tưởng của bản thân].”

“‘Gửi đến con người lý tưởng của bản thân’? Nghĩa là gì thế ạ?”

Thấy Kozue tỏ ra vô cùng hứng thú nên Sota bắt đầu kể.

“Nếu chỉ viết một lá thư bình thường thì chán lắm. Thế nên anh sẽ viết về con người lý tưởng của bản thân anh, ví dụ như nếu anh muốn thành một họa sĩ thì anh sẽ viết ‘Người nhận được lá thư này xin hãy gửi lại cho danh họa tên Sota ở Nhật Bản’. Làm vậy thì khi anh trở thành họa sĩ thực sự, bản thân anh trong tương lai khi đã thực hiện được ước mơ sẽ nhận được lá thư từ chính mình của ngày xưa. Tuy xác suất xảy ra điều đó gần bằng với kỳ tích nhưng có ước mơ cũng là một điều thú vị lắm, đúng không?”

“Ý ý, hay quá! Anh Sota nghĩ ra ý tưởng thật tuyệt vời!”

Thì ra một đôi mắt sáng bừng trông sẽ như thế này. Mắt của Kozue sau khi nghe kể xong liền sáng lên như thể vừa được nghe một tuyệt tác văn học. “Em cũng làm. Nhất định phải làm. Trước đó để em viết lại vào nhật ký đã”, con bé vừa nói vừa viết ngay vào quyển nhật ký của mình. Thiệt tình, bên ngoài tuy đã lớn nhường này rồi nhưng quả thực con bé vẫn chỉ là trẻ con. Mà phải công nhận rằng ý tưởng vừa rồi rất hay. Được đấy Sota, không ngờ ông lại có thể nghĩ ra được sáng kiến như vậy đấy.

“Thế ông định viết về cái gì?”

Vì cảm phục nên tôi cất giọng nhẹ nhàng thử hỏi cậu.

Những câu trả lời tôi nhận được lại là những suy nghĩ tận sâu thẳm trong lòng cậu.

“Ừm... Chắc thay vì viết về con người lý tưởng thì tôi sẽ viết điều ước của tôi. Tôi sẽ gửi cho một Sota vẫn còn đang cười đùa vui vẻ bên cạnh Shizuku.”

“Ờ...”

Sota bất ngờ bật bạch với tôi mong ước luôn giấu kín trong tim mình.

Cậu thổ lộ tiếp như thể muốn gửi nó đến một thế giới xa xăm nào đó.

“Tôi không biết bản thân mình là ai, nhưng những ngày tháng ở bên cạnh Shizuku rất vui vẻ. Chính vì thế mà tôi rất sợ, sợ khi tôi tìm ra danh tính thật của mình thì có thể tôi sẽ không còn là tôi nữa. Ngay cả bây giờ,

mỗi khi nhớ lại một đi đâu gì là tôi lại cảm thấy bản thân mình hiện tại giống như một lời nói dối. Vì thế nên tôi mới viết ra đi đâu ước như thế này, rằng dù có chuyện gì xảy ra thì tôi cũng sẽ ở bên và tươi cười cùng Shizuku. Nếu ước như vậy thì... nói thế nào nhỉ, trái tim tôi sẽ trở nên nhẹ nhõm hơn. Tôi muốn hướng đến tương lai lý tưởng đó nên mới gửi lá thư này. Đây là đi đâu ước của tôi, nó cũng giống như một sự quyết tâm vậy.”

“Vậy à... Tôi nghĩ làm như vậy được đó. Ý tưởng rất hay.”

Tôi chỉ có thể nói như vậy. Ngực tôi bỗng thắt lại.

Sota thật mạnh mẽ. Nhất định cậu ấy đang cảm thấy rất lo lắng, vậy mà vẫn không muốn để tôi thấy một “con người” của cậu đang run sợ hay mất tinh thần. Tôi có cảm tác kể từ ngày ấy, thi thoảng Sota nói ra những lời thế này thư để chuẩn bị tinh thần. Trong khi đó tôi vẫn chưa biết nên đáp lại tình cảm của cậu như thế nào. Đi đâu đó khơi lên tự cô đơn và cảm giác buồn bã trong lòng tôi.

Cuối cùng, một nguyện ước nhỏ cũng buột thoát ra khỏi miệng tôi.

“Thủy cung.”

“Hả?”

“Rùa.”

“Hửm?”

“Trứng trứng.”

“Sao thế Shizuku?”

“... Không có gì.”

Tôi lảng tránh ánh mắt mình khỏi khuôn mặt đang băn khoăn của Sota.

Tôi biết. Tôi không thể bắt cậu ấy phải nhận ra chỉ bằng mấy từ này.

Nhưng tôi cũng chẳng có dũng khí để tự làm chuyện đó.

“Thật sự không có gì đâu.”

“Vậy à. Thế thì chúng ta mau viết thôi nào.”

Tôi thở dài, từ bỏ mong ước của mình và nhấc bút lên. Đúng khoảnh khắc đó...

“!”

“Ha ha ha! Làm gì có vị trứng trứng đâu.”

“Cái gì... Trời ạ!”

Hành động bất ngờ đó khiến tôi chỉ biết vừa đỏ bừng mặt vừa nổi giận.

“Tự dưng ông làm cái gì vậy hả?”

“Thì không phải là tôi nên làm vậy sao?”

“Cái đó không phải... như thế.”

Tôi lắp bắp khiến câu chữ lộn xộn hết cả lên. Điệu hòa đang bật mà mồ hôi cứ chảy từng dòng. Nếu Kozue nhìn thấy thì phải làm sao?

Thế nên bắt cậu ấy phải xin lỗi là điều hợp lý.

“Sota.”

“Sao thế?”

“Xin lỗi đi.”

“Thiệt tình, chịu Shizuku rồi nhỉ.”

Cậu nhẹ nhàng chạm vào môi tôi khi Kozue đang mãi viết thư mà không nhận ra.

Bể nước khổng lồ phía trước có một chú rùa biển lớn đang từ từ quạt nước. Nó đang làm đung đưa vô định cái thế giới chìm trong ánh sáng xanh dương. Bên trong thủy cung u tối, thế giới đó trông thật huyền ảo khiến tôi có cảm giác như đó là thế giới của riêng chúng tôi vậy.

Tôi gửi gắm trái tim mình vào thế giới xanh dương đó. Vũ trụ nhỏ ấy như có thể âm thầm hút lấy tất cả mọi thứ của tôi bất cứ lúc nào.

“Cậu bé” ấy rốt cuộc đã đi đâu? Bên trong bể nước khổng lồ bị đóng kín đó, cậu đã đi được đến đâu? Còn tôi, trong một tương lai không xa, tôi đang ở nơi nào?

“Sota, một lần nữa nhé.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

Bên trong “chiếc lồng” màu xanh của tuyệt vọng, trái tim tôi tiếp tục đuổi theo sự mê hoặc.

Khoảng thời gian tĩnh lặng bất thường trôi qua chỉ trong nháy mắt.

Kozue đã viết xong thư.

“Tiếp đến chúng ta đi xem chim cánh cụt đi. Nhìn rùa mãi chán rồi.”

“Tôi đói rồi. Xem cá xong tôi thấy thèm món cơm hải sản sống^[19] ghê.”

“Không biết rùa có ngon không nhỉ? Cua^[20] ngon nên có khi rùa cũng được đấy.”

Cuộc trò chuyện lộn xộn của chúng tôi khiến bầu không khí xấu hổ nhưng cũng đầy lãng mạn ban này biến mất hoàn toàn. Chinh phục thủy cung xong, tôi tiếp tục bị con bé lôi đi khắp các quán ăn uống và siêu thị trong thành phố.

“Tôi mệt quá... Con bé này rốt cuộc hiểu động đến mức nào cơ chứ.”

“He he, Shizuku phải vất vả rồi.”

Hơn năm giờ chiều, bầu trời hoàng hôn đang ánh lên rực rỡ. Trên chuyến tàu trở về đang chạy lách cách ảm đạm, tôi vừa ngắm mặt trời chìm dần về phía dòng sông vừa than phiền về Kozue nhân lúc con bé đang ngủ say. Quả nhiên cả Sota cũng đang mệt rũ rượi.

“Nhưng một gia đình là như thế này mà. Shizuku ngày xưa cũng giống hệt Kozue đấy.”

“Giống chỗ nào cơ chứ. Tôi đâu có như thế này.”

“Lại chả giống. Lúc con bé tự xưng mình cũng là mỹ nhân là y xì đúc luôn đấy.”

Tôi nín bật trước lời nói của Sota. Cảm giác giống như chuyện quá khứ của tôi đang bị lôi ra để chống lại chính tôi vậy.

“Chắc vì lý do ấy mà tôi thấy con bé yêu quý Shizuku lắm.”

“Có lẽ thế, nhưng mà tôi đúng là không thể quên được. Nếu chỉ có mình tôi với em ấy thì chắc sẽ cãi nhau mất.”

Lời vừa rồi tôi nói khá là thật lòng. Không chỉ cách nhìn nhận vấn đề của con bé không hợp với tôi mà cả việc con bé đang lo lắng nhiều thứ và cái tính bướng bỉnh nữa. Nó không khỏi làm tôi bực bội.

Hơn nữa, thứ mà tôi thắc mắc nhất bây giờ cũng chưa được làm rõ.

“Ngay từ đầu con bé muốn làm gì không biết. Nó bảo là bỏ nhà đi, nhưng mà nó định ở lại thời đại này đến bao giờ chứ?”

“Tôi cũng chịu. Con bé có bảo là muốn nói chuyện thật nhiều về phù thủy. Có khi bà với nó nói chưa đủ chẳng?”

“Nhưng con bé ngay hôm đầu tiên đã kêu là ‘Tại sao cháu lại được chọn là phù thủy chứ?’. Rồi còn nói ‘Cháu đâu có muốn trở thành phù thủy’ nữa.”

“Thật á? Mà khoan, không biết ý của con bé là gì.”

Tôi hiểu cảm xúc của con bé khi nó có suy nghĩ như vậy. Bản thân tôi vì nhận thức rõ sự vô dụng của mình nên cũng toàn nghĩ giá mà phù thủy là người khác thì đã tốt hơn. Nhưng đó chỉ là câu chuyện của riêng tôi. Còn con bé rốt cuộc là sao đây?

Là nó ghét cảm giác khi bị ép phải làm phù thủy chẳng? Nhưng nếu thế thì sẽ mâu thuẫn với việc con bé nói muốn trò chuyện về phù thủy cùng tôi. Hay đó chỉ là viện cớ? Tôi chẳng hiểu gì hết.

“He he he, Shizuku này.”

Có lẽ vì không muốn nhìn tôi phiên muộn nên Sota bày cho tôi một ý tưởng.

“Giờ có suy nghĩ cũng chẳng tìm ra câu trả lời đâu. Nếu không hiểu thì thử đi hỏi ‘người trong nghề’ xem sao?”

“Người trong nghề?”

“Nghề đồ dành cháu ấy. Nếu lấy danh nghĩa đề dùng cho Kozue thì ma đạo cụ chắc hẳn vẫn sẽ hoạt động đấy.”

“Ý ông là...”

Sora gật đầu.

“Dùng đồng hồ cát đi gặp bà Nagisa đi. Bao nhiêu lâu nay Shizuku vẫn luôn cảm thấy áy náy còn gì.”

“...”

Tôi không thể đáp lại những lời đó. Có khi Sota đã luôn tìm cơ hội để nói ra điều này cũng nên.

Chiếc đồng hồ cát có thể giúp tôi về quá khứ một lần. Thành thực mà nói, từ trước đến giờ tôi đã nghĩ về việc này rất nhiều lần vì đây là cách duy nhất giúp tôi có thể gặp lại bà. Vậy nhưng tôi...

“Không được. Riêng chuyện đó thì tôi không thể.”

“Tại sao? Tôi thì lại nghĩ chẳng còn thời điểm nào thích hợp hơn lúc này đâu.”

Quả đúng thời điểm này là thích hợp nhất.

Giả sử lúc trước có ai đó khẩn khiết nhờ tôi giúp đỡ để trở về quá khứ thì tôi sẽ mất cơ hội gặp lại bà mãi mãi. Nhưng kể cả vậy thì tôi cũng không có đủ dũng khí để hạ quyết tâm.

Bà đã nói rồi. Tôi phải rèn luyện tại ngọn núi này, vun đắp cho mình một nụ cười và mang hạnh phúc đến cho mọi người. Tôi không thể nghĩ bản thân mình hiện tại có thể thực hiện được đi đâu đó. Tôi biết phải làm sao nếu đi gặp bà bằng cái bộ dạng chưa trưởng thành này đây? Hơn nữa, liệu tôi có thể chịu được việc giấu giếm sự thật về cái chết thương tâm của bà hay không? Tôi có thể khẳng định một cách tự tin rằng tôi không tài nào làm nổi.

Đồng hồ cát không có sức mạnh thay đổi tương lai. Bà đã dạy rằng dù có cố làm như vậy thì những thế lực không thể chống lại cũng sẽ hoạt động để giữ cho dòng thời gian không bị dịch chuyển. Nếu vậy thì tôi không được kể cho và về thời khắc bà ra đi. Nếu nói ra thì sẽ chỉ khiến người và yêu quý phải sợ hãi mà thôi.

Những cảm xúc tệ hại ấy cứ dồn nén trong lòng như vậy thì liệu tôi có thể cười được không? Còn một đi đâu nữa. Thời điểm tôi dùng chiếc đồng hồ cát thì đó cũng là lúc tôi thực sự phải nói lời vĩnh biệt bà. Sự thật này khiến tôi luôn cảm thấy đắn đo trong lòng.

Đêm hôm đó.

Chúng tôi về nhà, sau khi tắm rửa xong, Sota và Kozue chìm vào giấc ngủ say.

Trong một góc phòng riêng, giữa buổi đêm tối om, tôi bật một ngọn đèn bé xíu, mở sách tiên tri ra rồi tự vấn.

Hay tôi cứ thử viết vào sách tiên tri nhỉ? Nếu điều kiện không được chấp nhận thì cũng tốt.

Trên tàu điện, Sota đã nói với tôi. Nếu là trước đây thì chắc tôi đã không phản ứng lại.

Những quả nhiên đến hôm nay tôi đã không thể chịu đựng nổi nữa. Chuyện của Sota, chuyện của tôi, chuyện của sau này. Những đi đâu muốn nói với bà ngày càng lấp kín lòng tôi.

(Trước tiên cứ thì viết đã. Nếu điều kiện không được chấp nhận thì mình cũng chẳng cần phải đắn đo nữa.)

Tôi tự nhủ như vậy và viết vào sách tiên tri rằng tôi muốn dùng đồng hồ cát.

Nhưng sau khi viết xong, một sự việc ngoài sức tưởng tượng đã xảy ra.

“O?”

Rốt cuộc là như thế nào vậy? Tôi đang nghi ngờ đôi mắt của chính mình.

Sách tiên tri đang hoạt động. Thử thách cần thực hiện để sử dụng ma đạo cụ đã hiện lên như những lần trước đây.

Chỉ có đi ầu, nội dung lần này khác hoàn toàn.

[Hãy khóc cho một người quan trọng.]

“T...tức là thế nào vậy?”

Đây là thử thách khó khăn nhất mà tôi từng gặp. Ngay khi nhìn thấy nó, có một cái gì đó trong tôi đã sụp đổ. Không hiểu vì sao nhưng tôi cảm thấy giống như các ma đạo cụ vốn luôn ở bên tôi nay bỗng nhiên quay lưng lại và bỏ rơi tôi vậy.

“Thử thách này... mình phải làm gì đây?”

Trong đêm tối sâu thẳm, nỗi sợ hãi về một tương lai không thể biết trước bao trọn lấy trái tim tôi.

Sau hôm, những ngày không có gì thay đổi vẫn tiếp tục.

“Bà ơi, cùng chơi game với cháu đi. Cả anh Sota nữa.”

“Được, chiến thôi! Anh sẽ cho em thấy kỹ năng lái lụa thần sầu của anh.”

“Tôi không chơi đâu. Sota cũng đừng có chi ầu Kozue nữa đi.”

Một ngày nọ, chúng tôi trò chuyện với nhau như vậy.

“Cháu muốn thử đến trường đại học của bà.”

“Tôi cũng muốn. Bà đang học những môn gì đấy?”

“Họ không dạy mấy thứ mà hai người có thể hiểu được đâu.”

Vào một ngày khác, chúng tôi lại trò chuyện với nhau như thế. Khoảng thời gian trông có vẻ yên bình tiếp tục trôi qua, nhưng rõ ràng lòng tôi đang cảm thấy sốt ruột.

Mục đích của Kozue là gì tôi chưa biết, con bé cũng chẳng có vẻ gì là sẽ trở về tương lai, tôi cũng chưa biết mình có thể làm được gì cho Sota. Hơn hết, việc tôi lỡ viết vào sách tiên tri xong lại bỏ dở khiến tôi thấy rất khó xử. Cảm giác giống như các ma đạo cụ vốn là những người bạn đồng

hành nay lại đang chế nhạo tôi “Cô thì làm sao có thể thực hiện được thử thách này”. Điều đó khiến tôi sợ hãi và nhụt chí hẳn.

“Anh Sota ơi, đi dạo với em đi anh. Em muốn ngắm một vòng thế giới trong quá khứ.”

“Ồ được đấy. Đi thôi nào. Nhớ bám sau đội trưởng Sota nhé!”

“Cháu đi bà nhé. Cháu sẽ về trước bữa tối ạ.”

“A...”

Cảm giác sốt ruột đang biến thành nỗi bức bối, thậm chí, đến một thời điểm nào đó nó còn biến thành sự tức giận.

Tôi cảm thấy mỗi khi Kozue nói ra điều gì đó là em lại đang cố gián đoạn khoảng thời gian của tôi và Sota. Bên cạnh Sota vốn là vị trí dành cho tôi nhưng việc con bé luôn xen vào giữa khiến tôi không khỏi khó chịu.

Kết cục, dù là người có lỗi vì đã không làm gì cả nhưng tôi lại bỏ lỡ chuyện đó để đổ lỗi cho người khác. Chỉ vì có Kozue mà tôi mới không thể làm nũng với Sota. Chỉ vì Sota đề xuất ra ý tưởng nọ mà tôi mới phải lo âu phiền muộn. Thật sự tôi không thể hiểu nổi tại sao trái tim con người lại mềm yếu đến thế này. Tôi cảm thấy cuộc sống hưởng thụ trước đây như đã tan biến thành sương khói hết cả.

Thời điểm sự cố xảy ra là vào một ngày Chủ nhật rất đổi bình thường.

Một ngày mưa gió bập bùng cuối tháng Chín. Vì Sota gợi ý đi xem phim nên từ sáng sớm chúng tôi đã sửa soạn ra ngoài, nhưng cuối cùng tàu điện bị dừng hoạt động khiến kế hoạch bị hủy bỏ đột ngột. Việc có một cơn siêu bão đang tiến gần không phải lỗi của ai hết, ấy vậy mà tôi vẫn thấy bức dọc khó chịu.

Cảm xúc ấu trĩ đã dẫn tới hành động không thể cứu vãn được.

“Bà ơi, nếu đã vậy thì chúng ta ra bờ sông đi.”

“Cái gì? Sông?”

Lời nói đó của Kozue đã thay đổi vận mệnh của chúng tôi.

“Ơ thủy cung cũng có rùa nhưng hình như ở sông cũng có đấy. Chúng ta đi bắt một con về làm cảnh đi.”

“Em nghĩ cái gì mà lại đòi ra sông vậy?”

Con bé nói ra mong muốn mà chẳng có suy nghĩ gì khiến tôi thờ dãi và nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hôm nay là một ngày mây giông phủ kín từ sáng sớm. Trời mưa không nhiều nhưng gió thổi rất mạnh. Những âm thanh vù vù rền rĩ cùng với tiếng lạch cạch từ những căn nhà. Thỉnh thoảng còn có cả tiếng sấm đánh ghật thót tim. Đó mới chỉ là màn dạo đầu, một khi cơn bão tiến đến gần bờ thì nhất định sẽ xảy ra một trận giông lốc dữ dội. Đã có khu vực phát lệnh sơ tán. Giữa lúc nguy hiểm thế này mà còn đòi ra sông là sao? Con bé đang nghĩ cái gì vậy?

“Không được. Hôm nay ngoan ngoãn ở nhà đi.”

“O!? Tại sao chứ? Ở nhà chán lắm.”

“Chán hay không không phải vấn đề. Giờ ra sông rất nguy hiểm.”

“Không sao đâu bà. Nếu cháu thấy nguy hiểm thì sẽ quay về ngay. Nhỉ, anh Sota?”

“O? A, ừm...”

Bình thường nếu chỉ thế này thì tôi cũng chẳng quan tâm. Nhưng sau đó nghĩ lại, vì mấy ngày gần đây thời tiết xấu không phơi phóng được gì, rồi cả bài tập đang dồn đống nữa nên có lẽ tâm trạng tôi rất khó chịu. Đã vậy mà còn thêm cả con bé không biết đi đâu này.

Cuối cùng thì tôi không thể kiểm soát nổi mình nữa.

“Này, anh Sota. Cùng đi với em đi mà. Nếu có anh Sota thì bà không phải lo gì đâu.”

“Ừm, Kozue. Đúng là thời tiết như thế này thì nên...”

“Sao thế hả anh? Chỉ cần có con trai bên cạnh là ổn thôi mà.”

“Không, có anh ở đây thì cũng...”

“Gì thế hả cái đờn hất như cây này! Đàn ông trai tráng gì mà chẳng nhờ vả được gì cả.”

“Ha ha ha! Nghiêm khắc ghê quá nhỉ!”

“Cứ đi cùng em đi. Để bà ở nhà...”

“Thôi ngay đi!”

“!?”

Nín lặng. Ngay sau tiếng quát của tôi, cả căn phòng trở nên không một tiếng động.

Tiếng gió lùa vào từ bên ngoài thổi qua căn phòng chỉ còn duy nhất âm thanh bản tin bão về từ tivi. Cả tòa nhà cũng đang vang lên những tiếng

cột kẹt. Những âm thanh đang xoáy cuộn vào nhau, ấy vậy mà chỉ riêng lúc này đây, dường như mọi thứ lại đang bị bao trùm lên bởi một sự im lặng đáng sợ.

Nếu tôi chỉ dừng ở lại đây thì đã tốt. Nhưng tôi lại tiếp tục quất mắng trước sự ngỡ ngàng của Kozue.

“Em thôi ngay đi. Lúc nào cũng chỉ toàn bướng bỉnh thôi. Giữa lúc giông bão thế này mà vẫn còn đòi ra sông là như thế nào hả? Nếu không biết gì thì cứ trật tự nghe lời chị đi. Đừng có làm phiền chị thêm nữa!”

“Shi...Shizuku!”

Bầu không khí lạnh như băng đang căng cứng lại như những chiếc gai đâm vào dây thần kinh của tôi.

Kozue nhìn tôi bằng khuôn mặt tái mét. Tôi thừa biết tôi bức dọc của mình là do tôi tự gán vào bản thân. Đó là lỗi của tôi, còn Kozue mới đang là một học sinh tiểu học.

Vậy mà tôi vẫn không chịu chấp nhận mà tiếp tục trút sự bất mãn đã tích tụ bấy lâu nay lên đầu con bé.

“Không chỉ mỗi vậy đâu. Kể từ khi em đến đây chị đã không còn được ở một mình với Sota nữa. Có thể em không biết nhưng bọn chị bận lắm. Bọn chị đang làm một việc vô cùng quan trọng. Ấy vậy mà em chỉ toàn phá đám bọn chị thôi. Đừng có cướp thời gian ở bên Sota của chị nữa đi!”

Sau đó tôi vẫn tiếp tục quất tháo.

Rằng tôi đã bức bối, đã phải chịu đựng khổ sở đến nhường nào. Tất cả những bất mãn từ trước đến giờ tôi đều trút hết xuống đầu con bé bằng tất cả sức lực. Vừa hét tôi vừa thấy bản thân mình thật trẻ con đến mức muốn bật khóc.

Thật là thảm hại. Rốt cuộc cũng chỉ là một cơn ghen tuông vớ vẩn.

Tôi chỉ đang ăn vạ vì một đứa học sinh tiểu học đã chiếm hết thời gian của tôi với người con trai của mình. Thật sự khó coi. Thậm chí tôi còn không muốn chấp nhận bản thân mình lại là một kẻ ấu trĩ đến mức này.

Đương nhiên, Kozue công kích lại bản thể xấu xí đó của tôi.

“Gì vậy... Bà coi trọng anh Sota hơn cháu ư?”

“Kozue, chuyện này là...”

Sota cố ngăn mọi chuyện nhưng Kozue không dừng lại.

Con bé siết nắm tay, nghiêng răng thật chặt, toàn thân run lên cùng lúc khi cổ họng ép ra tiếng.

Nước mắt d òn lại trên khóe mắt khi con bé xả ra hết sự bất mãn của mình.

“Tại sao lại thế? Tại sao chẳng có ai cần đến cháu hả? Nếu bà không muốn cháu có mặt ở đây đến thế thì cháu ra đi là được chứ gì. Mặc kệ bà. Cháu ghét bà. Bà là đồ trẻ con. Cháu nghe anh Sota kể r ồi. Ngày trước bà với anh ấy hứa với nhau là ai thắng một trăm trận trước thì sẽ được đổi phương thực hiện cho mình một đi ều ước chứ gì? Đúng là quê mùa. Trò đấy thì có gì vui cơ chứ! Nghe thật ngu ngốc!”

“Cái gì?”

Đầu tôi nóng bừng lên. Tôi chẳng còn nhớ chuyện gì xảy ra sau đó.

Tôi không thể chịu đựng nổi việc ký ức vô giá khi ở cạnh cậu ấy bị xúc phạm như vậy.

“Chính vì thế nên bà mới không có bạn bè đấy. Có phải h ồi nhỏ, ở trường bà bị bắt nạt đúng không? Nếu là cháu thì cháu cũng sẽ bắt nạt bà. Ở lớp cháu cũng đang bắt nạt một đứa. Nó kém cỏi và bị mọi người bỏ, vậy mà vẫn ngoan cố đến trường, thế nên cháu mới khiến nó không còn dám đến trường nữa. Thế có hay không? Cháu chẳng làm gì sai hết. Kẻ yếu mới là người sai. Cháu là kẻ mạnh nên làm gì cũng...”

“Im đi!”

“Shizuku!”

Tôi không thể kiềm chế nổi cơn tức giận nên đã tát mạnh một phát vào má Kozue.

Nó phỉ nhổ mối quan hệ của tôi với Sota. Nó chế nhạo nỗi đau khổ của tôi h ồi nhỏ.

Tôi không thể dừng bản thân lại được nữa.

“Em trở thành phù thủy là một sai lầm. Đúng là chị nên chấm dứt cái sứ mệnh đó ở đời chị mà. Em không phải là cháu của chị hay gì hết. Mau biến đi cho khuất mắt chị!”

“...! Ừ...”

Không thể ngăn lại dòng nước mắt được nữa, cảm xúc của Kozue tuôn ra cùng tiếng thút thít, thế r ồi con bé chạy vào trong gió bão. Những giọt lệ

rơi xuống sàn để lại dấu tích rõ mồn một như đang trách cứ tôi. Nó khiến tôi cảm thấy vết tích này sẽ vĩnh viễn không bao giờ biến mất.

“Shizuku quá lời rồi đấy. Nó chỉ là trẻ con thôi mà.”

“Nhưng...”

Người tôi thương mến đang trách móc tôi.

Sota nói đúng. Tôi hiểu tất cả. Tôi hiểu, thế nhưng...

Chỉ riêng lúc này thôi, tôi muốn cậu ấy là đồng minh của tôi. Ký ức vô giá của chúng tôi đã bị vấy bùn nên tôi muốn cậu nổi giận cùng tôi. Tôi muốn cậu an ủi tôi. Ấy vậy mà Sota lại trách móc tôi.

Sota lúc này khác xa với những gì tôi mong đợi. Mà ngay từ đầu vì lỗi của Sota mà chuyện mới ra nông nổi này. Tôi đang đổ hết mọi trách nhiệm của mình lên đầu cậu ấy.

(Tại sao chứ? Tại sao Sota lại không hiểu cho mình cơ chứ?)

Bỗng nhiên tôi thật xấu hổ với bộ trang phục mặc đi chơi trên người mình. Tôi cảm thấy cái cách bản thân đang ăn mặc điệu đà vì ban sáng hào hứng đi chơi này thật là lỗ bịch.

Tôi đối đầu với cả Sota.

“Ông đừng có mà ra vẻ ta đây. Ai đã bỏ rơi tôi trong suốt mười năm hả?”

“Shizuku, chuyện đó là...”

“Lúc bà tôi mất ông đang làm cái quái gì ở đâu thế hả?”

Đó là một câu tôi không được phép nói ra. Thế nhưng cái hiện thực không tuân theo ý mình này khiến tôi tuyệt vọng. Tâm trí tôi đang muốn trách móc cậu ấy nên mới buột miệng ra câu nói này. Khuôn mặt buồn bã hiện lên trước mắt tôi khiến tôi vội quay đi. Đã quá muộn. Tôi lỡ miệng mất rồi. Thật đáng hận. Cái sự ấu trĩ của bản thân tôi thật đáng hận. Thế nhưng tôi không thể kiềm chế nổi nữa. Tại sao tôi lại bướng bỉnh thế này? Tại sao một kẻ như tôi lại là phù thủy?

“Đủ rồi... Tôi không muốn biết gì hết!”

Tôi rên rỉ rồi vùng chạy ra khỏi nhà. Những cơn gió rít đang trách móc tôi. Mưa dầm làm quần áo tôi ướt đầm, toàn thân đen đúa vì bùn đất.

Chẳng có tiếng gọi nào cất lên từ phía sau.

Không biết mình đã chạy được bao xa rồi nhỉ. Tôi lao ra khỏi nhà mà chẳng mang theo ô, ví hay điện thoại. Tôi cứ thế chạy dưới bầu trời tối đen, gió đang gào thét, mưa đang mắng chửi. Cơn giận dữ dâng lên như để che lấp đi nỗi buồn tủi. Tôi tập trung, bắt bản thân không được khóc song cũng chẳng giữ được bao lâu.

Đôi chân mệt mỏi nên phải dừng lại. Cơn mưa ngày một nặng hạt đang đập vào người tôi. Mỗi một giọt nước lại lấy đi một phần ánh sáng trong lòng. Mái tóc ướt nhoẹt đang dính bết vào mặt thật khó chịu. Một chiếc xe phóng ngang qua. Không biết tôi trong bộ trang phục đã từng đẹp đẽ và khuôn mặt trang điểm giờ trông thảm hại đến mức nào. Tôi cảm thấy căm ghét tất cả mọi thứ.

Hồi bé tôi cũng đã từng gặp chuyện này. Lúc đó không phải tôi bỏ nhà đi mà là bị lạc đường trong núi. Nhưng Sota đã đến đón tôi... Đúng rồi. Hôm đó là lần duy nhất mà cuộc tỉ thí xem ai thắng đủ một trăm ván trước giữa chúng tôi về tới đích. Tôi thắng trước và Sota đã lắng nghe mong ước của tôi. Thế nhưng vào lúc này đây...

“...”

Sota không đến. Mưa không dứt. Đương nhiên giờ tôi không thể trở về phòng trọ của mình, nhưng cũng chẳng có chỗ nào dành cho tôi.

Chỉ còn một nơi duy nhất tôi có thể đến được.

“Hi hi hi hi.”

“Sao cậu trông vui vẻ thế hả.”

“Hi hi hi. Tại mình thấy như thế này giống như chúng ta là bạn bè ấy.”

“Mình về đây.”

“Aaa khoan đã khoan đã. Đừng đi mà. Thôi mà, mình pha trà rồi đây.”

Người chấp nhận cho tôi trú tạm là cô bạn sinh viên cùng khóa mà tôi đã làm quen được trong hè này, Miura Sana. Sau khi để tôi ngồi xuống giường thì cô ấy chuyển sang ngồi đối diện, miệng cười hí hửng trông chẳng có vẻ gì là hối lỗi hết. Tôi đến phải buột một tiếng thở dài.

Nếu hỏi vì sao tôi ở đây thì câu trả lời vô cùng đơn giản.

Khi không còn chốn để trở về thì chỉ còn cách nương tựa người quen, nhưng mà tôi không có bạn nên người có thể đến nhờ vả chỉ có duy nhất

cô ấy.

Bằng cách nào đó tôi đã nhớ ra được địa chỉ phòng trọ của Miura mà cô ấy đã kể cho tôi trước đây. Tôi khẩn cầu cô ấy “Đừng hỏi gì mà cứ cho mình vào đi”, thế là cô ấy niền nở đưa tôi vào phòng, sau đó còn chỉ chỗ cho tôi thay rửa và cho mượn đồ để mặc khiến lòng tôi dâng lên một cảm giác yêu mến chưa từng có, giờ tôi mới nhận ra tình bạn là một điều tuyệt vời biết bao. Nhưng ngay lập tức, Miura tỏ ra vô cùng sung sướng trước tình huống tiếp nhận một người bạn đang khổ sở chẳng khác gì trong mấy bộ phim truyền hình này, sau đó còn nói với tôi “Tiếp theo Hojo sẽ tâm sự với mình một câu chuyện vô cùng nghiêm túc, rồi đến lượt mình nhẹ nhàng an ủi động viên Hojo nhỉ!” khiến tôi lại một lần nữa xác nhận rằng tình bạn đúng là thứ vô vãn. Cái cô này thật chẳng biết lúc nào cần phải nghiêm túc gì cả. Thế nhưng tôi vẫn phải cảm ơn Miura vì đã giúp tôi có thể lỏng tinh thần. Hơn nữa nhờ cô ấy mà tôi đã hiểu ra được bản thân mình đang ở tình thế khốn khổ đến mức nào.

Tôi nhấp một ngụm hồng trà, sau đó bỗng buột miệng nói ra những cảm xúc mà bình thường tôi luôn giấu kín đằng sau một bức tường tinh thần để tuyệt đối không bao giờ bộc lộ hay cho người khác nhìn thấy nó.

“Thực ra mình đã có một cuộc vã nho nhỏ.”

“Cái vã ư? Với Sota à?”

“Ừ. Với Sota và cháu gái của mình.”

“Cái gì!? Cháu!? Hojo và Sota có cháu rồi à!?”

“A, không, không phải.”

(Chết rồi!)

Thật là một sai lầm nghiêm trọng. Tôi bị cái gì thế này, sao tôi lại có thể làm lộ ra sự tẽn tại của Kozue được cơ chứ!

Đã thế cái đầu óc rối loạn của tôi còn vẫn tiếp tục nói thêm mấy điều thừa thãi.

“Không, không phải như thế, chỉ là trẻ con thôi. Bọn mình chỉ đang chăm lo cho một đứa trẻ.”

“Trẻ con á!? Là con của Sota và Hojo sao!?”

“Không phải! Không phải con của mình và Sota!”

“Hojo sinh con của một người đàn ông khác sao???”

“Không phải như thế! Con bé đó không phải con của mình...”

“Hojo đang nuôi con của một người phụ nữ khác với Sota sao!?”

“Không phải...”

“Hojo, như thế không được. Mình chỉ ‘ngửi thấy mùi bất hạnh’ xung quanh cậu mà thôi.”

“Đã bảo là không phải rồi mà! Để yên cho mình kể trọn vẹn một lần đi nào!” Tôi trở nên nóng ruột và vì thấy phiền phức quá nên đem kể hết toàn bộ câu chuyện cho Miura nghe.

Chuyện sức mạnh của phù thủy được lưu truyền cách một thế hệ. Chuyện cháu gái tôi cũng là phù thủy. Chuyện đứa cháu đó đã dùng ma đạo cụ để du hành ngược thời gian. Chuyện vì nó mà chúng tôi nảy sinh cãi vã. Chỉ có chuyện Sota không có ký ức về quá khứ là tôi không đề cập đến, còn lại tất cả tôi đều kể cho Miura nghe. Chẳng nào cô ấy cũng đã biết về sự tồn tại của phù thủy nên tôi nghĩ sẽ không có vấn đề gì. Cách suy nghĩ đó liệu có khiến tôi và cô ấy trở thành bạn bè thật sự không nhỉ? Nhưng dù sao thì việc kể ra cho cô ấy nghe cũng là một quyết định đúng đắn.

“Thì ra là thế. Vì thế nên Hojo mới nói lời làm tổn thương cậu ấy rồi chạy ra khỏi nhà phải không?”

“Ừ. Nếu một người như mình không phải là phù thủy thì chuyện này đã không xảy ra rồi.”

Tôi cúi gầm mặt xuống. Miura thấy vậy chỉ trầm ngâm “Ừm...” một tiếng. Đó nhất định không phải là lời chê trách hay mắng nhiếc mà là một lời nói giàu tình thương và chứa đầy sự bao dung.

“Hojo.”

“Gì thế?”

“Kể cả nếu Hojo nghĩ như vậy thì mình vẫn thấy thật tốt vì Hojo là phù thủy đấy.”

Trong lúc tôi đang im thin thít thì Miura nói tiếp.

“Cậu biết rồi đấy, mình không hề có bạn bè và còn chẳng có mặt chọn đàn ông, thế nên mình thường xuyên cảm thấy bản thân mình là đồ vô dụng. Nhưng vẫn có một điều khiến mình tự hào, đó là việc đêm hôm đó mình đã quyết định tâm sự với Hojo. Có thể mọi việc mình đã làm đều là

một sự nhục nhã, nhưng chỉ riêng đi đầu này thôi cũng có thể bù đắp cho tất cả những đi đầu tệ hại ấy. Cậu có biết vì sao không?”

Miura nhìn tôi đang nín lặng vì không biết câu trả lời và nói ra những câu từ cứu rỗi lấy tôi.

“Câu trả lời rất đơn giản. Vì mình đã gặp được một người tuyệt vời tên là Hojo. Cậu có thể rất hay cần nhẫn, dễ nóng giận và còn rất lập dị, nhưng cậu đã giúp đỡ mình. Cậu đã tức giận và chiến đấu mạnh mẽ để bảo vệ mình đến như vậy. Khoảnh khắc đó khiến mình cảm thấy thích toàn bộ con người có tên Hojo. Bởi vì làm gì có ai có thể tác giận thay cho người khác ghê gớm như vậy được nữa. Con người đúng là kỳ lạ nhỉ. Chỉ cần mình thích một điểm nào đó là có thể thích hết những điểm còn lại. Chính cậu là người đã dạy cho mình đi đầu đó. Hojo thực sự chính là pháp sư của mình. Mình tuyệt đối không thể nghĩ có ai khác phù hợp với công việc này hơn cậu đâu.”

Đó chỉ đơn giản là những lời động viên của một người bạn. Một trái tim dịu dàng đang cố giúp tôi lấy lại sự tự tin, làm nảy lên một tia hi vọng le lói trong tôi.

Chỉ cần thích một điểm nào đó là có thể thích tất cả những điểm còn lại, có khi đúng là như vậy thật. Ban đầu tôi đã xem thường tính cách thẳng thắn quá mức của Miura, nhưng giờ thì chính nó lại đang cứu rỗi tôi. Chuyện ngày hôm đó chỉ là do ngẫu nhiên, nhưng thật sự tôi rất vui vì đã giúp được cô ấy, bởi vì tôi đang cảm thấy quý mến Miura vô cùng mà.

Song, cũng chính vì thế,

“Xin lỗi. Kể cả vậy thì mình vẫn không thể cảm thấy tự tin vào bản thân.”

“Hojo.”

Giọng nói thiết tha của Miura ngân lên.

Đúng là tôi đã giúp Miura. Song đó quả nhiên chỉ là một sự ngẫu nhiên. Là kết quả của việc tôi để mặc cho cảm xúc của mình đi đầu khiến hành động cùng với sự may mắn nên mới dẫn đến “kết quả tốt đẹp” đó. Cả khi giúp Hikawa cũng vậy. Tôi chỉ toàn để cho những cảm xúc nhất thời của mình tự ý hành động và mọi thứ đã diễn ra suôn sẻ một cách ngẫu nhiên. Mà vốn ngay từ đầu tôi đâu phải người tốt bụng như gia đình của cậu ấy đâu.

Chính vì tôi chỉ biết để mặc cho cảm xúc của bản thân cụ tung tụt tác nên mới dẫn đến sự việc tồi tệ của ngày hôm nay. Tôi hoàn toàn hiểu bản thân mình là người như thế nào, vậy mà vẫn chẳng có dũng khí để thay đổi cái gì đó. Một kẻ như vậy mà lại làm phù thủy thì đối với tôi, đó là một điều không thể chấp nhận được.

“Hi hi. Quả nhiên một mình mình thì chỉ làm đến được đây thôi nhì. Đúng như lời Sota nói.”

“O?”

Nhưng mà...

Miura vẫn dùng giọng nói hiền dụ để an ủi nỗi thất vọng ê chề của tôi.

“Hojo này, thực ra mình đã biết là cậu sẽ đến đây rồi. Mình đã được báo trước rằng cậu đang cảm thấy nghi ngờ tư cách phù thủy của bản thân và việc của mình là cứ nói tất cả suy nghĩ trong tim mình cho cậu nghe.”

“O? Là ai nói cho cậu vậy?”

Tôi cần gì phải hỏi khi thừa biết chỉ có duy nhất một người có thể làm điều này.

“Trước lúc Hojo đến, Sota đã gọi điện cho mình. Cậu ấy bảo là cậu sẽ dầm mưa đến nên hãy cho cậu trú lại. Rồi cậu không uống được cà phê nên hãy pha hòng trà. Xin lỗi vì mình không kể cho Hojo nhé. Nhờ vậy nên mình mới có thể chuẩn bị tốt như thế này đấy. A, nhưng mà mình không được nghe kể chi tiết nên lúc Hojo nhắc đến cháu gái là mình thực sự rất bất ngờ đó.”

“R..ra là thế a.”

Tôi nhìn vào cốc nước trước mặt và hiểu ra. Đúng là như thế. Tôi chắc chắn chưa từng nói cho cô ấy rằng tôi không uống được cà phê, vậy mà cô ấy đã mang hòng trà ra cho tôi như thế đó là điều đương nhiên, có cả quần áo vừa vặn với tôi nữa. Ngay từ đầu cô ấy đã biết hết, về cả vị trí cũng như nỗi muộn phiền của tôi.

(Thật không thể thắng nổi cậu mà.)

Một tiếng thở dài kỳ lạ vang lên.

Tôi chỉ biết mỉm cười đầu hàng trước cậu bạn thanh mai trúc mã quá thấu hiểu tôi này. Điều đó đã thổi bay làn khói đen kịt vẫn luôn âm ỉ bốc

lên trong lòng tôi. Một hành động nho nhỏ như vậy cũng khiến tôi cảm thấy được cứu rỗi.

“Hojo. Cậu thử gọi điện cho Sota đi.”

“Cho Sota ư...”

Miura như đã nhìn thấu tâm can tôi và giờ điện thoại ra. Trên màn hình là số điện thoại của tôi, tôi nhìn nó nhưng trong lòng còn lưỡng lự. Tôi vẫn chưa thể nào gạt bỏ được nỗi sợ hãi. Thế nhưng Miura thì vẫn nhẹ nhàng thuyết phục tôi.

“Sota đã nói cho mình rồi. Hojo rất là cứng đầu nên sẽ không thể tự vực dậy nếu mình chỉ nói vài lời động viên, nhưng Sota thì có thể. Hãy thử tin tưởng cậu ấy đi. Cậu ấy là bạn thân từ nhỏ của Hojo mà.”

“Bạn thân từ nhỏ.”

Chỉ một từ đó là đủ để khiến tôi cảm thấy như có phép thuật hiện ra. Xem ra tôi đã cảm thấy cô đơn lắm lắm.

Tôi nghe theo lời Miura và gọi điện cho cậu ấy.

(Sota.)

Như để đáp lại lời cầu nguyện của tôi, cậu ấy nhắc máy chỉ sau một tiếng chuông.

“Cô gái Thế hệ Satori - chủ nhân của chiếc điện thoại này hiện đang bỏ nhà đi vì lên cơn phát cuồng. Xin hãy để lại lời nhắn sau khi có âm thanh kỳ lạ “Gừ rừ ừ ừ vang lên...”

Bụp. Tút, TUT.

Thấy tôi cúp máy Miura liền tỏ ra bất ngờ, nhưng ngay lập tức...

Tiếng chuông báo có cuộc gọi đến vang lên. Ngay khi tôi nhắc máy thì một giọng nói thân thương vang lên.

“Này sao tự dừng lại ngắt cuộc gọi thế hả Shizuku.”

“Ông vẫn còn hỏi được à! Chuyện đang như thế này mà ông vẫn còn chọc ghẹo tôi được cơ đấy!”

“Ha ha ha. Bà thấy hay không? Trò vừa rồi được đấy chứ? Ha ha ha!”

Tôi quát cho tên ngốc thế kỷ ở đầu kia điện thoại một trận, ấy vậy mà tiếng cười nắc nẻ vẫn cứ vang vào tai tôi. Trời ạ! thiệt tình, cái gì thế này? Tôi đã chuẩn bị tinh thần để gọi điện rồi thế mà lại thành thế này là sao? Cả Sota và Miura, hai người đúng là cái đồ...

“Sota.”

“Gì thế hả Shizuku?”

Tôi thì thầm gọi tên cậu ấy.

Tôi siết nắm tay, nghiến chặt răng rồi lại thả lỏng và nói.

Nói với người bạn thân từ nhỏ không thể nào thiếu được.

“Tôi xin lỗi vì đã làm tổn thương ông. Tôi đã nói vững lời không thể cứu vãn nổi.”

“Ha ha ha! Tưởng gì chứ chuyện đó hả. Chẳng phải giờ đang cứu vãn nó hay sao?”

Tôi lại được tấm lòng bao dung vô bờ bến của cậu bao bọc lấy.

Cả trái tim tôi đã được cứu rồi bởi vầng hào quang chói lóa như mặt trời của cậu.

Dù không nhìn thấy nhau nhưng cậu vẫn luôn biết được suy nghĩ của tôi. Chính vì thế mà tôi mới không thể ngừng làm bạn với cậu được. Ở bên cạnh tôi luôn có một con người tốt bụng như vậy đấy.

“Cảm ơn nhé. Tôi thích điểm đó của Sota lắm.”

“Ừ. Tôi cũng thích cái tính phiên phức của Shizuku lắm.”

“Phiên phức là thế nào? Mỹ nhân như tôi phiên phức chỗ nào hả?”

“Là chỗ đó đó. Nhưng mà bà vẫn dễ thương lắm.”

“Đúng là đờngốc mà.”

Cơ thể tôi nóng bừng lên vì được cậu ấy khen dễ thương. Là do chúng tôi đang gọi điện thoại hay sao mà những điếu vốn bình thường chẳng bao giờ dám nói ra nay lại được thốt lên một cách dễ dàng. Cảm giác nói được với cậu rằng tôi thích cậu thật là dễ chịu. Chúng tôi quên hẳn cuộc cãi nhau vừa nãy và tiếp tục nói cho nhau nghe những tâm tư của bản thân.

“Hồi bé cũng đã từng có chuyện như thế này xảy ra nhỉ.”

“Hả? Có à?”

“Có mà. Tôi bị lạc trong núi, trong lúc đang hoảng loạn không biết phải làm gì thì ông đã đến cứu tôi.”

“Ừm, có chuyện như thế xảy ra à?”

“Ông không nhớ sao? Đó là hôm mà đã cuộc tỉ thí một trăm trận của chúng ta ngã ngũ đấy.”

“Xin lỗi. Tôi chẳng có ấn tượng nào hết.”

“Trời ạ! Nhưng mà với tôi thì nó là một ngày tôi không thể nào quên được đấy. Bởi hôm đó ông đã đến vào đúng lúc tôi đang cảm thấy cô đơn. Có thể ông không nhớ, nhưng ở đó chúng ta đã hứa với nhau. Rằng lúc nào đó tôi sẽ...”

Sau đó chúng tôi vẫn tiếp tục nói chuyện. Những câu chuyện ngày xưa được nhắc đến một cách rất tự nhiên.

Đã có chuyện này. Đã có chuyện nọ.

Giờ nghĩ lại thì đây là lần đầu tiên tôi gọi điện cho Sota. Cảm giác phần khởi khiến tôi trở nên thành thật với lòng mình. “Tôi muốn ở bên Sota”, “Tôi muốn hôn Sota”, “Tôi muốn ôm Sota thật nhiều”. Những câu nói sến sẩm cứ thế vô tư thoát ra khỏi miệng tôi. Dù biết sau này nhớ ra thế nào cũng hối hận nhưng giờ tôi không thể dừng lại được.

Thế là sau một hồi nói chuyện, Sota nghiêm túc nói với tôi.

“Shizuku, đối với tôi Shizuku rất quan trọng. Thế nên tôi đã quyết định r ồi.”

“Quyết định gì?”

“Ừ. Tôi có chuyện muốn nói với Shizuku. Thật ra tôi đã nhớ ra thêm một ký ức nữa.”

Vẻ nghiêm túc trong giọng nói ấy khiến tôi thấy hơi run sợ.

Cậu tiếp tục nói:

“Nói là nhớ ra nhưng thực ra cũng chỉ mơ hồ thôi. Đó là ký ức khi tôi còn ở bên ‘Phù thủy khởi nguyên’. Tôi nghĩ đây là chuyện nhất định có liên quan tới Shizuku. Mà kể cả không liên quan đi chăng nữa thì Shizuku vẫn là người quan trọng nhất đối với tôi. Thế nên tôi muốn kể cho Shizuku nghe.”

“Sota.”

Tôi im lặng và ngẫm nghĩ về những lời của cậu.

Không biết cậu đã nhớ ra đi đâu gì. Phù thủy khởi nguyên. Không hiểu đó là gì nhỉ?

Nói thật là tôi không biết mình nên tiếp nhận chuyện này như thế nào. Tôi có cảm giác đây là một việc vô cùng hệ trọng. Nhưng tôi không được

chạy trốn khỏi nỗi cô đơn, sợ hãi đang gặm nhấm trái tim cậu thêm nữa. Vậy nên, giờ tôi cảm thấy mình đã có thể đáp lại được dũng khí của cậu.

“Ừ. Tôi cũng muốn giúp Sota. Sau khi tôi làm lành với Kozue xong, chúng ta lại nói về chuyện này nhé.”

“Ừ. Tất nhiên rồi.”

Cuộc gọi kết thúc tại đây.

Cuộc trò chuyện với Sota làm tâm trạng tôi trở nên phức tạp, vừa hạnh phúc vừa căng thẳng, bối rối. Nhưng giờ không phải lúc như vậy. Tôi phải đáp lại mong đợi của cậu. Tôi nghĩ vậy rồi trả lại điện thoại cho Miura và nói “Cảm ơn cậu nhiều lắm. Giờ mình đi tìm Kozue đây. Cho mình mượn một chiếc ô được không? Mình xin lỗi vì nhờ vả cậu nhiều quá.”

“A, k...không sao đâu. Mà mình cũng sẽ đi cùng Hojo. Hojo cần điện thoại mà phải không.”

“Cảm ơn cậu. Thật làm phiền cậu quá.”

“Khô..., k...không vấn đề gì đâu.”

“Cậu sao thế? Sao mặt đỏ bừng vậy?”

“Cái này... tại vì...”

Hành vi của Miura trông rất kỳ lạ. Đến khi mặt đỏ đến tận mang tai mới nói với tôi “Sau khi tìm được cháu của Hojo thì để mình trông hộ đêm nay cho...”. Lúc ấy tôi mới chợt nhớ ra toàn bộ nội dung cuộc gọi vừa nãy cậu ấy đã nghe hết và vội vàng hét lên với khuôn mặt nóng bừng “Cậu hiểu nhầm cái gì đấy hả! Không phải như thế đâu!”. Cái cô này thật là, làm sao lại ngờ ngác đến như vậy được cơ chứ.

Nhưng tôi có hét nhiều đến mấy thì hiểu nhầm vẫn bị hiểu nhầm. Mặc dù tôi muốn dành cả tiếng đồng hồ để giải thích cho Miura hiểu những giờ không phải lúc thích hợp. Tôi đành bảo “Giờ cứ đi tìm con bé trước đã” và đi về phía cửa.

Đến lúc này tôi mới nhớ ra.

Sự thực vô cùng nghiêm trọng.

“A! Bên ngoài đang gió bão kinh khủng lắm. Thế này không dùng được ô đâu!”

Miura nhìn thấy cảnh tượng dữ dội bên ngoài cửa sổ và lên tiếng. Đúng lúc tôi nghĩ có vẻ đơn siêu bão đã đến gần thì ngay lập tức.

“Á á á!”

Một âm thanh r ãn trời.

Tiếng sấm đột nhiên giáng xuống mặt đất, căn phòng trở nên tối đen. Bị mất điện r ãi.

“Hả, t... tiếng gì thế?”

Và r ãi như để kích động thêm nỗi lo của chúng tôi, một âm thanh lạ lùng vang vọng đến.

Ầm ần ần. Một tiếng động đáng sợ, cảm giác giống như cả mặt đất đang rung chuyển. Âm thanh chẳng lành đó khiến nhịp tim hai đứa tăng mạnh, toàn thân trở nên bất động đến mức không thể cử động nổi dù chỉ một thớ thịt.

Sau một lúc đứng như trời tr ãng giữa căn phòng tối mịt.

Cùng lúc với ánh điện sáng trở lại thì tiếng chuông cảnh báo khẩn cấp của điện thoại kêu to inh ỏi. Song ngay cả âm thanh đó cũng bị tiếng mưa bão kinh hoàng bên ngoài lấn át. Cánh cửa sổ đang g ãng mình trước gió bão, cơ thể tôi cảm thấy ớn lạnh đến tận xương tủy. Miura vội vã bật tivi lên thì bản tin thiên tai khẩn cấp hiện lên.

Một cảnh tượng không thể tin nổi đập vào mắt tôi.

[Xin mọi người hãy tìm chỗ lánh nạn ngay lập tức! Đê ven sông đã bị vỡ! Dân cư sống tại khu vực này xin hãy...]

“Không thể nào. Đây là... đây chẳng phải là con sông ngay gần đây sao?”

Sau đó chúng tôi mới được biết chuyện gì đang xảy ra.

Cơn siêu bão đang áp sát bờ một cách nhanh chóng đã gặp phải một tầng khí áp thấp, dẫn đến lượng mưa tăng vọt lên với tốc độ khó tin. Vì thế dòng sông vốn đã được cho là cần phải cải tạo từ trước nay đã gây ngập lụt. Mặc dù chiều rộng của sông lên đến cả trăm mét nhưng mực nước vẫn dâng cao đến mức nuốt chửng cả cây cầu và đang nhận chìm toàn bộ khu dân cư ở vùng hạ lưu.

“Khoan đã, nếu vậy thì...”

Tôi chợt nhớ ra Kozue muốn đi đến chỗ đó.

Con bé nói muốn ra sông tìm rùa...

[Đê đã bị vỡ vì trời mưa to! Dân cư sống tại khu vực này tuyệt đối không được lại gần bờ sông mà xin hãy đi lánh nạn ngay lập tức!]

Cảnh tượng nước đang tràn ra khỏi lòng sông trong tivi khiến tôi mặt cắt không còn giọt máu. Mặt nước đó đục ngầu biến thành một dòng lũ và chảy cuộn trào với tốc độ không thể theo kịp. Cây cầu vốn ở một vị trí cao nay cũng đã bị phá nát một phần, xe cộ bị cuốn trôi như những món đồ chơi. Khung cảnh ngày thường bị phá vỡ khiến tôi sợ hãi. Nỗi tuyệt vọng của ngày xưa đang ập về.

Hiện thực tàn khốc đang nhe hàm răng với chiếc nanh nhọn hoắt của mình ra.

“Khoan đã! Nguy hiểm lắm!”

Tôi bỏ ngoài tai lời can ngăn của Miura để xông ra ngoài. Mặc kệ mưa giông đập tới tấp vào người, tôi vừa chạy đi tìm Kozue khắp nơi vừa sắp xếp lại mọi chuyện trong đầu.

Kozue bỏ đi vào tầm mười giờ sáng. Giờ đã là mười hai giờ, vậy là gần hai tiếng đã trôi qua. Con bé nói muốn ra sông. Theo như bản tin thì lũ đang dâng lên ở con sông đó và đổ về khu dân cư dưới hạ lưu. Nếu con bé đang ở khu vực đó thì...

Chiếc đồng hồ cát mà con bé mang từ tương lai về vẫn đang để trong phòng. Chỉ có phù thủy đã sử dụng nó mới có thể lật ngược lại để trở về tương lai. Tức là lúc này con bé không có cách nào để trở về tương lai.

“Không... Làm ơn, hãy để đây là một cơn ác mộng đi mà.”

Tôi lẩm bẩm như để trấn an bản thân. Song thế giới trước mắt vẫn đang biến dạng thành một thứ gì đó khác hẳn, như thể toàn bộ những sự việc thường nhật mới diễn ra khi nãy mà nay đã bị xóa bỏ hoàn toàn. Tất cả chỉ khiến cảm giác sốt ruột của tôi ngày một dâng cao.

Một tia chớp xé dọc bầu trời đen kịt gieo rắc nỗi sợ hãi. Trận mưa lớn làm tầm nhìn nhòe đi và chỉ toàn một màu xám đặc, mọi thứ trước mắt như trở nên vô hình. Gió la hét không ngừng giữa không gian rộng lớn mù mịt, chỉ đứng thôi cũng cảm thấy chóng chên không vững như sắp bị cuốn bay đi mất. Tiếng loa thúc giục mọi người sơ tán bị cơn giông át đi, âm thanh còi báo động vang ầm ỉ khắp bầu trời, tất cả đều thúc giục trống ngực tôi đập điên loạn hơn. Không thể nào ngờ được trận giông tố lại đột ngột trở nên nghiêm trọng đến mức này. Làm ơn đừng có chuyện gì xảy ra. Tôi chỉ

có thể cầu mong như vậy, nhưng hiện thực đã đập tan hi vọng mong manh đó của tôi.

Nơi tôi đặt chân đến là một công viên nhỏ được xây giữa lưng chừng con đường dốc. Từ nơi đó có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng phía dưới. Tôi bỗng thấy rừng mình, một cảm giác tuyệt vọng vượt xa trí tưởng tượng đang lan khắp tâm trí tôi.

“Cái gì thế này...”

Lời thốt ra của tôi bị trận gió ào ào cuốn đi mất.

Một trận lũ lớn khủng khiếp, thảm cảnh không thể diễn tả bằng lời đang trải rộng trước mắt tôi.

Quang cảnh này khác hoàn toàn với dòng sông yên bình mà tôi biết. Lúc này nó trở thành dòng nước đỏ đục ngầu đang dâng trào và chảy xiết dữ dội về phía hạ lưu với tốc độ tôi chưa bao giờ thấy, cuốn theo cả cây cối và đẩy chúng vào khu vực dân cư. Cảnh tượng khác xa ngày thường này khiến tôi đứng trơ người trong phút chốc, chứng kiến đi đầu khó tin vẫn liên tiếp xuất hiện.

Những chiếc xe bị lũ cuốn theo. Đường xá và cây cầu bị phá hủy. Những căn nhà bị dòng nước bùn và cây trôi vào đập phá. Đứng từ đây tôi không thể nhìn rõ nhưng có lẽ có cả người đang bị cuốn trôi. Tôi vốn tới đây chỉ để xem xét tình hình hiện tại, nhưng chính nó đã đánh gục tôi. Cảnh tượng bị thảm này đã tái hiện lại nỗi đau khổ tột cùng của tôi từ trong bóng tối ký ức mười năm trước.

Trận đại thiên tai vốn chỉ bắt nguồn từ một cơn mưa lớn.

Di thể của bà, lạnh lẽo hơn cả đất cát ngấm nước mưa...

“Không... không?”

Tinh thần tôi trở nên kích động, làm sao tôi có thể bình tĩnh được vào lúc này đây.

Tôi bỏ lại dòng sông ở phía sau và chạy đi. Giữa mưa gào gió thét, tôi vội trở về nhà mặc cho cả người ướt đầm và đau nhức. Tôi đặt cược niềm tin của mình vào khả năng con bé đã quay về, nhưng quả nhiên hiện thực không bao giờ đúng như ý muốn.

“Kozue!? Sota!?”

Tôi hét lên nhưng chẳng có tiếng đáp lại. Kozue không có trong phòng. Cả Sota cũng không, nhưng cửa không khóa. Có lẽ Sota đã nhận ra tình hình hiện tại và đoán rằng tôi sẽ quay trở về đây. Trên bàn có mẫu giấy viết “Tôi đi tìm Kozue. Shizuku ở nhà chờ đấy nhé”.

Đúng là phán đoán của Sota, cậu ấy biết nếu tôi đi tìm thì cũng chẳng có kết quả. Những hành động của cậu đã phản tác dụng. Chính vì không gặp được cậu nên tôi càng mất bình tĩnh hơn.

(Phải làm sao đây, phải làm sao đây...)

Trong lúc tôi đang hoảng loạn thì tình hình ngày càng trở nên trầm trọng.

Tiếng còi xe cấp cứu vang lên giữa bầu trời đen kịt như bị đổ mực. Tâm trí tôi bị dồn ép bởi âm thanh cảnh báo lốc xoáy hòa cùng tiếng mưa xối xả. Tôi chẳng còn nghĩ được gì nữa.

“Mình phải đi... mình phải đi!”

Tôi nhỡ nhét các ma đạo cụ vào trong cặp như để bám víu lấy một cái gì đó. Tôi nhét cả những món đồ trong cặp của Kozue với hi vọng sẽ tìm được manh mối nào đó. Phóng ra khỏi nhà, tôi thẳng thốt hét lên.

“Kozue! Em đang ở đâu!?”

Vừa hét vừa chạy. Tôi gào thét không ngừng như để xua đi những hạt mưa đang vỗ tới tấp vào mặt.

Hiện lên trong mắt chỉ có sự tàn khốc kinh hoàng của thiên tai.

Những con phố dưới thấp đầu đã chìm trong nước, cây cối ven đường đổ rạp, xe đạp bị cuốn trôi tứ tung. Tôi nhìn thấy ai đó đang vùng chạy giữa cơn mưa. Mực nước đang dâng lên rõ rệt và đã cao đến cổ chân tôi. Một lúc trước nơi đây vẫn còn là một khu phố yên bình, vậy mà giờ tất cả đã sụp đổ. Tất cả mọi thứ đều đang dồn ép tâm trí tôi.

“Tại sao... tại sao mọi thứ lại ra nông nổi này...”

Tôi lại nghĩ đến đi đầu đó một lần nữa. Thật không thể ngờ hôm nay lại trở thành một ngày tàn tệ như thế này. Như tôi đã nhắc đi nhắc lại rằng hôm nay giống hệt cái ngày định mệnh ấy.

Một cơn mưa lớn vốn tưởng rằng không có gì nghiêm trọng bỗng dưng biến thành một trận giông tố khủng khiếp khiến tôi không thể phản kháng lại và phải chứng kiến bà rời xa tôi. Tôi không thể nào ngờ được hôm đó

bà sẽ ra đi vĩnh viễn. Con người chỉ hối hận khi đã mất đi thứ mình trân trọng. Dẫu biết vậy nhưng tôi...

“...”

(...O?)

Đúng lúc này, tôi bỗng dừng chân và đột ngột tỉnh táo trở lại.

Tuy nhiên, đó lại là chút tỉnh tâm cuối cùng còn sót lại trong tôi.

(Nếu con bé chết thì sao đây?)

Giữa cơn mưa đang gào thét, tôi cứ đứng lặng người và suy nghĩ.

Sức mạnh của phù thủy sẽ kết thúc và con bé sẽ trở về tương lai chẳng? Hay cái xác lạnh lẽo của cháu gái tôi sẽ đột ngột xuất hiện trước mặt cha mẹ nó ở tương lai? Dẫu chuyện gì xảy ra thì con gái tôi cũng sẽ khóc lóc vì đau khổ phải không?

Hoặc cũng có thể thân xác của con bé sẽ ở lại thời đại này. Trường hợp đó liệu có phải nghĩa là cuộc đời của Kozue chấm dứt hay không? Chắc chắn là vậy rồi. Chết có nghĩa là như vậy mà. Con bé vẫn còn nhỏ, thế mà tôi lại nói ra những lời ác độc như vậy với nó, với cháu gái của tôi. Cuộc đời cháu tôi sẽ chấm dứt cùng với ký ức cuối cùng là những lời nói tàn tệ của tôi.

(...)

Số mệnh tàn nhẫn vẫn chưa ngừng mắng nhiếc tôi. Tôi lao đảo và ngã quỵ xuống, lúc đó chiếc cặp bị bung ra, đồ đạc bên trong rơi vãi khắp nơi. Tôi nhìn thấy một quyển nhật ký trong số đó. Là quyển nhật ký mà Kozue thỉnh thoảng lôi ra để viết. Nó bị mở bung ra và những dòng chữ trên trang giấy tình cờ đập vào mắt tôi. Tôi đọc và cảm thấy ân hận vô cùng vì tất cả mọi chuyện.

“A... a a a...!”

[Ngày một tháng Sáu. Nao, bạn mình đã mất. Bạn ấy bị một bức tường cũ nát đổ sập lên người và không còn cử động được nữa. Mình thấy buồn lắm.]

[Ngày hai tháng Sáu. Mình bị cha mẹ của Nao mắng chửi vì đã sợ hãi bỏ chạy mà không gọi xe cấp cứu. Họ nói không bao giờ muốn thấy mặt mình nữa.]

[Ngày năm tháng Sáu. Mẹ của Nao mắng mẹ mình. Cô ấy dọa nạt sẽ kiện mẹ. Mẹ có vẻ rất buồn.]

[Ngày sáu tháng Sáu. Đã lâu rồi mình mới đến trường. Mọi người đều bơ mình, mặc dù lớp mình vốn không có chuyện ai bắt nạt ai bao giờ cả. Mình thấy đau. Mình không muốn đến trường nữa.]

[Ngày chín tháng Sáu. Mỗi khi nhìn bố mẹ là mình lại thấy đau khổ trong lòng. Thật đau đớn, khổ sở khi mọi người tỏ ra tốt bụng với mình. Mình không chịu nổi nữa. Giá như lúc ấy mình gọi ngay xe cấp cứu thì mọi người đã không phải ra vẻ như vậy. Giá như mình làm đúng ngay từ đầu.]

“Không... không thể nào...”

Nỗi ân hận vì sự ngu ngốc của bản thân đang không ngừng dâng lên trong tâm trí tôi. Cuối cùng tôi cũng biết sự thật vì sao Kozue có thể dùng ma đạo cụ trong khi nó chỉ có thể dùng vì người khác.

Không phải con bé dùng cho bản thân mình. Câu chuyện về bài kiểm tra là nói dối. Bởi bố mẹ của người bạn nói rằng không bao giờ muốn nhìn mặt con bé nữa, bởi bố mẹ con bé đau buồn vì nó. Chính vì thực hiện mong muốn của họ mà con bé mới có thể dùng chiếc đồng hồ cát, đó là cách duy nhất để nó có thể biến mất. Cả sự thật về việc bắt nạt cũng đã sáng tỏ.

Chuyện con bé bắt nạt ai đó cũng là nói dối bởi nó mới chính là kẻ bị bắt nạt. Vì không muốn thừa nhận chuyện đó nên con bé mới làm vậy để giấu đi sự yếu đuối của bản thân. Vậy mà tôi lại không thể nhìn thấu được lời nói dối của một đứa trẻ con.

Tại sao tôi lại không nhận ra?

Tại sao tôi lại không cố gắng đối diện với con bé?

Trong lúc nỗi ân hận không thể gạt bỏ vẫn đang dâng lên, đoạn nhật ký tiếp theo tôi đọc được đã đánh gục tôi hoàn toàn.

[Tại sao mình lại là phù thủy? Nếu là ai đó khác thì đã có thể giúp mọi người hạnh phúc rồi.]

[Mình đi gặp bà thôi. Mình sẽ gặp bà lúc bà còn là phù thủy và nghe bà khuyên nên làm gì.]

[Bà nhất định sẽ giúp đỡ mình.]

“Khôngggg... a a a a!”

Tôi đau đớn hét lên, mặc kệ những giọt mưa xối tới tấp vào mặt đau rất.

Nỗi ân hận vì đã chà đạp niềm hi vọng của con bé không ngừng cắn xé tôi.

Tôi... tôi đã làm điếu gì thế này...

“Không. Em không được chết!!!”

Tôi vắt kiệt mọi sức lực và vùng chạy. Dù trái tim có tan nát cùng tấm thân tàn tạ nhưng tôi vẫn tiếp tục chạy và chạy.

Tôi biết. Tôi sẽ chẳng làm được gì hết.

Tôi biết dù có chạy đến mấy thì cũng chẳng cứu vãn được gì.

Nếu cứ ở đây và không làm gì thì đến một lúc nào đó tôi vẫn sẽ lại đứng dậy được. Dẫu con bé không còn nữa thì vết thương của tôi rồi sẽ lành lại theo thời gian, tôi sẽ chấp nhận sự đau buồn, và sẽ lại có thể sống những ngày tháng như trước đây. Tôi là Thế hệ Satori. Sở trường của tôi là không lay động trước vạn sự khổ đau.

Tôi biết. Tôi biết như thế. Chính vì thế nên tôi...

“Tôi không muốn trở thành người như thế!”

Tôi... Tôi...

“Tôi muốn trở thành người tốt...”

Sau đó, tôi vẫn tiếp tục chạy khắp nơi tìm kiếm Kozue. Thế nhưng tất cả đều vô ích.

Khi tôi đến khu vực dưới hạ lưu thì chứng kiến mọi thứ thật bi thảm. Mọi người không ngừng cố gắng thoát ra khỏi những ngôi nhà ngập nước. Lúc đi ngang qua họ, tôi nghe được những tiếng kêu thật đau thương. Con tôi mất tích rồi. Người già đang bị mắc kẹt lại. Ai đó đã bị lũ cuốn trôi.

Tôi thấy cả bóng dáng của lính cứu hỏa. Họ đang giải cứu những người bị mắc kẹt dưới đồng đồ nát. Giữa cơn mưa, họ đang cố hét vào bộ đàm để liên lạc với người phía bên kia. Tiếng hát vang lên một cách khốn khổ rằng chúng tôi muốn đến khu vực bị lũ ngăn cách nhưng dòng chảy quá xiết nên không thể làm gì được.

Tôi bị một anh lính cứu hỏa có lẽ chẳng lớn hơn tôi là bao chặn lại giữa chừng. Phía trước nguy hiểm lắm, anh ấy nói to. Tôi hét lại rằng tôi phải đi

tìm Kozue. Nhưng kết quả cuối cùng chỉ càng làm tôi quẫn trí.

Anh ấy hỏi tôi cha mẹ của Kozue là ai, tôi chẳng thể trả lời.

Anh ấy hỏi quan hệ của tôi và Kozue là như thế nào, tôi cũng chẳng biết nói sao.

Sau cùng, đến cả màu sắc của bộ quần áo em đang mặc tôi cũng chẳng nhớ được. Tôi muốn bật khóc. Anh lính cứu hỏa đang cảm nên đã cất lời động viên tôi. Tôi cảm thấy thật có lỗi với anh ấy. Tôi cảm thấy ân hận vì tất cả mọi thứ.

“Khoan đã! Em không mau lánh nạn là nguy hiểm lắm đấy!”

“Kozue... Kozue!”

Tôi bỏ ngoài tai lời ngăn cản của anh ấy và chạy về phía dòng sông, nơi đang phải hứng chịu thiên tai ghê gớm nhất.

Gió rít mạnh. Mưa gập ghềnh. Tôi nhìn phía trước mịt mù đến chẳng thấy được gì. Quần áo tôi sưng nước. Mặt và tóc lấm lem. Tôi nghe thấy tiếng la hét. Ai đó đang bị lũ cuốn trôi nhưng tôi không thể cứu họ. Nỗi tuyệt vọng đang bủa vây lấy cả thân thể, tâm trí tôi.

Tiếng sấm đang không ngừng vang động bầu trời. Kể từ ngày đó tôi đã trở nên sợ hãi khi nghe thấy tiếng sấm sét. Nó làm tôi nhớ lại cái chết của người tôi yêu thương nhất, khiến chân tay tôi run lẩy bẩy. Tôi cay đắng hiểu ra bản thân mình yếu đuối đến nhường nào. Tôi uất hận bản thân, nếu chỉ có một mình thì tôi vô dụng bất tài đến mức nào.

“Ư... a a...”

Cuối cùng tôi cũng khóc.

Nước mắt không ngừng trào ra. Bên lề đường, tôi quỳ gục xuống, nghe tiếng gió cười nhạo mà khóc. Nước mắt chảy không nguôi vì sự vô dụng của bản thân, vì đã đánh mất Kozue.

“A a a, a a a!”

Tiếng khóc than tuyệt vọng mãi không dứt, nhưng nó đã mang đến cho tôi một phép màu.

Phải chăng đây chỉ là ngẫu nhiên?

(Ơ...)

Tôi nhận ra, chiếc cặp sau lưng tôi đang phát sáng.

Tôi mở nó ra và tìm thấy chiếc đồng hồ cát đang sáng bừng lên. Không phải chiếc của Kozue mà là của tôi. Nó đang sáng lên như đang muốn nói gì đó.

Tại sao vậy? Tôi chẳng biết nữa. Không hiểu tại sao trong vô thức tôi đã lật ngược nó lại. Giống như được mời gọi, đến khi tôi tỉnh lại thì thế giới đã thay đổi.

Ý thức của tôi cất cánh bay về thế giới ở xa, xa rất xa.

“A!”

Nơi đó là một thế giới quá đổi bình yên, bình yên đến nỗi tôi quên hết mọi căng thẳng.

Cảnh tượng đột nhiên trải rộng trước mắt khiến tôi thốt ra một tiếng ngơ ngác.

“Gì thế này...”

Trận giông bão vừa nãy đã biến mất, trải rộng trước mắt tôi lúc này là bầu trời xanh cao vút cùng rừng cây bạt ngàn của dãy núi. Mặt đất bên dưới không phải là bê tông mà là một con đường ven ruộng lúa xanh tươi và có khiến tôi thấy tĩnh tâm một chút. Trời lặng gió, xung quanh không một bóng người, bên tai chỉ văng vẳng tiếng dế kêu. Một cảm giác kì lạ như thể tôi đang ở trong một giấc mơ vậy. Thế nhưng bầu không khí nóng ẩm đang bao lấy toàn thân tôi, bộ trang phục ướt sũng và cả tiếng mạch đập thành thịch bên thái dương, tất cả đều chỉ cho tôi thấy rằng đây chính là hiện thực.

Vậy tức là... nơi đây... không... lúc này là...

“Mình, mùa hè hồi mình chín tuổi.”

Không thể nhầm được. Chắc chắn là như thế.

Bầu không khí có vẻ mới chớm hạ, vầng mặt trời trên cao đang sấy khô bộ quần áo ướt đầm của tôi.

Lúc tôi dùng [Trượng Alhazred] đến nơi này thì có biển “Cấm vào” được dựng lên ở một số nơi. Bây giờ tôi không nhìn thấy chúng có nghĩa đây là thời điểm mà thảm kịch đó chưa xảy ra. Thứ khiến tôi tin chắc chắn điều này hơn tất cả là vì tôi nhìn thấy một chiếc mũ giáp của samurai gấp bằng giấy được đặt tại miếu thờ ven đường. Nó là thứ mà hồi nhỏ tôi

và Sota đã gấp ra. Đây nhất định là vùng quê trong thời thơ ấu của tôi, là nơi mà tôi sống h ồi nhỏ.

“...”

Tôi đang đứng một mình dưới bầu trời xanh, để cho mặt trời soi chiếu. Đôi chân đã chạy liên tục đang mệt đã rời đến tận đầu ngón chân. Tôi muốn nằm lẩn ra ngủ nhưng giờ không phải lúc để làm chuyện đó. Tôi lặng lẽ bước đi.

Là do căng thẳng, lo lắng hay là vì nỗi sợ hãi tôi đã giữ trong mình bao nhiêu năm nay? Dù cảm thấy run sợ nhưng tôi vẫn bước tiếp như thể bị ký ức dẫn dụ. Tôi bỗng cảm thấy thế giới không người này dường như chỉ là giả tạo.

Tôi đi một lúc, rồi cuối cùng cũng đến nơi.

Một mái nhà kiểu Nhật nằm giữa lưng chừng núi. Là quê hương, nơi đây ấp những kỷ niệm thân thương, da diết nhất cuộc đời tôi.

Tôi không bước vào cửa chính mà đi vòng sang bên trái, đến khu vườn sau nhà.

(A...)

Khoảnh khắc đó. Tôi không biết nên miêu tả cảm xúc trong tim mình như thế nào.

Ở đó. Cuối cùng. Tôi cũng gặp được.

Ở đây. Vẫn chưa. Cuối cùng thì...

(Bà.)

Người đang ngồi dưới hiên nhà tắm nắng là bà tôi.

Khuôn mặt thân thuộc, cặp kính thân thuộc. Người bà không khác một li một tấc nào so với trong ký ức của tôi đang ở đằng kia. Đến lúc này, nước mắt tôi gần như trào ra nhưng tôi ép chúng không được phép chảy.

Chân tôi đang run. Là bởi ngoại hình của tôi lúc này không phải là của một đứa trẻ.

Trước tiên phải giải thích trước. Phải nói mình là Shizuku đến từ tương lai.

Liệu bà có tin không đây? Chắc là có. Bà là một phù thủy mà. Nhưng bà tin rồi thì tiếp theo sẽ là gì? Mà ngay từ đầu mình tới đây để làm gì? Mình

còn chưa quyết định gì cả mà đã đến rồi. Trông mình như thế này không biết bà sẽ thất vọng đến mức nào. Bỗng tôi thấy cả người run rẩy.

Đang giữa mùa hạ mà sao lại thấy lạnh gáy như vậy?

Tôi... Tôi...

“B...bà ơi.”

Tôi buột miệng gọi bà gần như trong vô thức. Thôi chết rồi! Nghĩ vậy song tôi cũng chẳng rút lại được nữa.

Tôi lắp bắp cố nói nên lời.

“Ch... cháu xin lỗi. Chá... cháu là...”

Giọng tôi run rẩy. Đôi chân lão đảo. Não đang rên rỉ đau đớn. Tôi muốn bỏ chạy. Người bà thương yêu của tôi đang ngay phía trước, vậy mà bản thân tôi lúc này lại quá ư thảm hại. Tại sao người như tôi lại là cháu của bà được? Tiếng tim đập đang đánh vào vết thương lòng của tôi như xé toạc nó ra.

“Cháu... cháu là...”

“Welcome.”

“Cháu là... Hà?”

Thế nhưng, bà cất lên một “câu nói ma thuật” mà chỉ trong nháy mắt thôi bay nổi lo sợ của tôi.

Bà thật sự là hiện thân của những gì tinh túy nhất có ở một phù thủy.

“Welcome. My cháu. Hà hà hà!”

“... Tại sao...”

Làm sao tôi có thể kiềm chế được nữa. Một giọt nước mắt tràn ra và lăn xuống má tôi.

Là nước mắt của nỗi sợ hãi đã tích tụ trong suốt mười năm qua.

“Tại sao bà biết vậy?”

“Fufufu. Khuôn mặt quá ư là xinh đẹp này giống hệt bà h ồi còn trẻ mà. Cái h ồi bà thay đàn ông như thay áo ấy.”

“Bà... Bàààà!”

Khoảnh khắc tiếp theo, tôi ôm chầm lấy bà trong lúc mặt đang đầm đìa nước mũi nước mắt. Tôi quá mừng rỡ đến quên hết tất cả mọi thứ khác.

Nỗi sợ hãi biến mất chỉ trong chớp mắt. A, bà đang ở đây. Bà đang ở trước mặt tôi. Rồi cuộc tôi đã sợ hãi đi đâu rồi vậy? Bà ấm áp đến thế này cơ mà.

“Bà ơi, cháu đã phạm phải một sai lầm không thể chuộc lại được nữa rồi.”

Mọi thứ sau đó diễn ra trong sự vô thức của tôi. Tôi vừa khóc nghẹn ngào vừa kể cho bà nghe.

Chuyện Kozue đến từ tương lai. Chuyện tôi không thể hòa thuận với con bé. Chuyện Kozue đã bỏ chạy khỏi nhà tôi. Chuyện con bé có thể mất mạng vì thiên tai. Tôi kể hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong thời gian qua.

Tôi vừa khóc lóc đến đỏ cả mặt mũi vừa kể lẽ nên có khi câu chuyện sẽ trở nên lộn xộn và bà sẽ chẳng hiểu được. Thế nhưng bà không ngắt lời tôi mà tiếp tục lắng nghe. Tôi mừng rỡ nên cứ thế nói tiếp.

Không biết tôi đã kể được bao lâu.

Lúc tôi không ngờ tới thì một sự thật không tưởng bất ngờ được tiết lộ.

“Thế là ... hức, chiếc đồng hồ cát bỗng dừng phát sáng, cháu lật ngược nó lại và thế là cháu trở về đây.”

“Ra là thế à! Bà hiểu rồi. Thử thách của đồng hồ cát đúng là rất tinh tế phải không? Trực giác của bà quả đúng là số một nhỉ.”

Lời bà nói kèm theo giọng cười sang sảng khiến tôi nhú mào.

Ý bà là như thế nào vậy?

“Ồ, bà của tương lai ‘ngạo’ trước khi kịp nói cho cháu biết à? Thử thách của ma đạo cụ là do bà nghĩ ra đó. Phù thủy đời trước sẽ đặt ra thử thách cho phù thủy đời tiếp theo. Đây là luật của ma đạo cụ.”

“Hảaaaa!?”

Tôi chẳng hiểu gì hết rồi bất giác hét toáng lên.

Nhưng rồi tôi cũng nhận ra rằng mình có quá nhiều những thứ muốn nói về luật lệ đó.

“Thế tại sao bà lại đặt ra mấy cái điếu kiện kiểu đó vậy? Nào là idol rồi lướt ván, toàn mấy thử thách quái gở!”

“Há há há há! Có vẻ cháu đã phải cực khổ với chúng rồi nhỉ.”

Bà vẫn cười trước sự tức giận của tôi và giải thích cho tôi hiểu.

Dáng điệu đó của bà không khác một chút nào so với người bà sống trong ký ức của tôi.

“Từ ‘ma đạo cụ’ ấy, nếu tách ra thành từng chữ thì có nghĩa là ‘dụng cụ’ dùng để ‘dẫn đạo’ cho ‘ma nữ’. Vì thế nên phù thủy đời trước mới phải đặt ra những thử thách sẽ gây khó dễ cho phù thủy đời tiếp theo để cầu mong cho người đó sẽ chiến thắng điểm yếu của mình và trở nên tốt đẹp hơn. Vì Shizuku sợ đứng trước đám đông nên bà mới đặt ra thử thách như vậy đấy. Sao hả, cháu có thấy vui không?”

“Chẳng vui gì hết! Thực sự cháu đã phải vật lộn với chúng đó bà biết không!”

“Đấy là bà còn nhẹ tay rồi nhé.”

“Thế mà là nhẹ tay à!?”

“Bà vẫn còn nhiều ý tưởng khác cơ. Nào là free hug với một trăm người đàn ông này, nào là biểu diễn múa bụng tại một lễ cưới này. Sau một quá trình bốc thăm may mắn vô cùng nghiêm ngặt mới ra được kết quả như vậy đó.”

“Bốc thăm? Bà nàyyy!!!”

Sao mà tôi có thể không điên tiết lên được? Thử thách của ma đạo cụ là một việc vô cùng quan trọng, thế mà bà lại lựa chọn nó cứ như chơi xổ số vậy. Tôi chỉ còn biết tức đến xì khói trong khi bà thì vẫn tiếp tục cười ha ha.

Song ngược lại, đến lúc đầu tôi nguội xuống thì giờ đến lượt một thách thức khác trỗi lên.

“Nhưng vì sao bà lại đặt thử thách đó cho chiếc đồng hồ cát ạ? Cái đó chắc không phải do bà bốc thăm đâu nhỉ?”

“Tất nhiên rồi. Riêng với đồng hồ cát bà đã phải suy nghĩ thật cẩn thận đấy. Lý do thì cũng đơn giản thôi. Bà đã đoán rằng Shizuku sẽ dùng nó vì muốn gặp lại bà, thế nên bà mới đặt cho nó thử thách đấy. Bà muốn bà sẽ giúp đỡ được cháu lúc cháu thật sự bị dồn đến chân tường. Tất cả là vì Shizuku yêu quý của bà đó.”

“Bà...”

Bà chơi xấu. Bà đã nói vậy thì tôi còn biết làm gì ngoài im lặng. Ban này tôi còn giận bà đến vậy thế mà giờ tôi đã thấy bản thân mình tha thứ cho bà rồi. Cái tính này của bà đúng là “ăn gian” mà. “Cái gì về Shizuku bà

cũng biết hết”, bà vừa nói vừa cười. Trông bà mới thật đáng tin cậy làm sao. Tôi cảm thấy vui mừng quá đỗi khi biết mình được bà quan tâm, chỉ đường dẫn lối tận tâm đến nhường này. Có lẽ chính vì vậy nên tôi mới có thể kể hết tất cả mọi chuyện cho bà nghe.

“Có vẻ cuối cùng cháu cũng đã bình tĩnh lại rồi nhỉ. Thế thì Shizuku, giờ kể cho bà nghe thêm đã có những gì xảy ra từ trước cho đến ngày hôm nay của cháu được không?”

“Vâng. A, nhưng mà...”

Tôi cảm thấy bối rối. Bởi vì đi đâu đó đồng nghĩa với việc kể cho bà nghe về tương lai của bà.

Đồng hồ cát không thể thay đổi được tương lai. Bà sẽ biết mình sắp chết. Chuyện đó thật tàn nhẫn với người già. Liệu bà có ghét mình vì đi đâu đó không? Nếu bị bà ghét thì tôi...

“Sao vậy Shizuku? Có chuyện khó nói à?”

“...”

“Không sao đâu. Là con cháu thì không cần phải câu nệ gì hết.”

“Nhưng mà...”

“Không sao đâu. Dù thế nào thì bà cũng vẫn luôn là đồng minh của Shizuku, bất kể là chuyện gì đi chăng nữa.”

Bà như muốn nói với tôi rằng mọi lo lắng tôi giữ trong lòng từ đầu đến giờ đều không cần thiết. Sau khi nghe lời bà, tôi không thể kìm lòng được nữa. Tôi kể cho bà nghe hết tất cả đau buồn trong lòng tôi.

Chuyện bà đã chết là một lời chia tay vô cùng tàn nhẫn và buồn bã. Chuyện cả Sota cũng biến mất kể từ ngày đó. Chuyện cuộc đời tôi mãi về sau vẫn không suôn sẻ. Chuyện Sota đột ngột trở lại và giúp đỡ tôi vào thời điểm đó. Chuyện tôi dùng ma đạo cụ cùng với Sota. Chuyện tôi dần có lại sự tự tin. Nhưng rồi đến chuyện tôi không thể giúp đỡ được cho Kozue, không những thế còn khiến con bé gặp nguy hiểm đến tính mạng. Chuyện tôi căm ghét sự yếu đuối này của bản thân. Tôi kể hết tất cả cho bà nghe như vậy đó.

“Ra là vậy. Bà sắp chết rồi hả?”

Những từ đó khiến cơ thể tôi cứng đờ. Tôi run sợ không biết bà sẽ nói gì tiếp theo.

Nhưng cuối cùng tất cả chỉ là một nỗi lo thừa thãi mà thôi.

“Thật tốt quá. Giờ bà đã biết mình sẽ chết lúc nào rồi. Nhìn Shizuku buồn thương cho bà nhiều như vậy thì cũng bỏ công bà chết lắm đó, há há há!”

“Bà...”

“Được rồi, thế thì bà phải mau mau viết di chúc thôi. Bà phải viết một bài di chúc dài lê thê như luận văn ấy để cho cả dòng họ phải khốn đến một phen mới được. Há há há!”

“Trời ạ, bà đúng là...”

Nhìn bà đùa dai như vậy khiến tôi suýt bật khóc phát nữa. Rốt cuộc sao tôi lại đi lo cái chuyện vặt vãnh như vậy chứ? Làm sao có chuyện bà sẽ ghét tôi vì chuyện ấy được. Trái tim của bà mạnh mẽ đến mức khiến nước mắt tôi gần như lại tuôn ra.

Thế rồi, chủ đề câu chuyện quay về Sota.

“Ra là thế. Sota đã xuất hiện trở lại sau mười năm à.”

“Vâng. Nhưng mà cháu không thể giúp được gì cho cậu ấy cả. Bà ơi, rốt cuộc Sota là ai vậy?”

Nghe tôi hỏi như vậy, bà ngẩng mặt lên nhìn bầu trời xanh và trả lời.

“Bà cũng không biết rõ, nhưng bà đã từng được nghe kể về một thứ tồn tại giống như vậy. Có một linh hồn sẽ hiện hình trước mắt những phù thủy gặp phiền muộn như thế nó bị họ thu hút. Hồi bà vẫn còn sức mạnh phù thủy, linh hồn đó không xuất hiện trước mắt bà, nhưng đến khi lần đầu gặp Sota lúc nó còn bé thì bà đã cảm thấy đi đâu đó từ trong dòng máu của mình. Rằng nhất định đứa trẻ này chính là ‘nó’. Việc Sota biến mất trong mười năm chắc là do cháu sốc vì cái chết của bà nên mới tạm thời mất đi sức mạnh phù thủy. Nhưng khi Sota quay trở lại có nghĩa là Shizuku đã lấy lại được sức mạnh rồi đấy. Cháu có manh mối nào không?”

“Manh mối?”

Tôi chợt nhớ ra một chuyện. Ngày tôi phá tung bữa tiệc chúc mừng lễ thành hôn của anh họ, đêm hôm đó tôi đã lôi các ma đạo cụ ra và cầu nguyện rằng làm ơn hãy để Sota xuất hiện vào ngày mai. Đúng rồi. Giờ thì tôi đã hiểu. Đó là đi đâu đã khiến những bánh răng vận mệnh của tôi dịch chuyển lần nữa.

“Bà không biết vì sao linh hồn đó lại xuất hiện. Nghe Shizuku kể thì xem ra ngay cả bản thân Sota cũng không biết. Thế nhưng nhất định nó phải có ý nghĩa nào đó. Bà nghĩ để giúp hóa giải nỗi phiền muộn của Sota thì Shizuku phải tìm ra được cội nguồn nguyên do.”

“Vâng. Cháu cũng nghĩ thế.”

Tôi gật đầu và đáp. Đúng như lời bà nói, tôi phải tìm ra điểu đó. Nếu cậu ấy đang đau khổ thì tôi phải ở bên cạnh và giúp đỡ, giống như cậu đã giúp đỡ tôi vậy.

Trong lòng tôi chất chứa thật nhiều tâm tư.

Tôi có cả một núi những điểu muốn hỏi bà nhưng lại không thể nói nên lời. Bởi tôi có cảm giác tự bản thân tôi phải tìm ra câu trả lời. Vì thế nên tôi chỉ hỏi bà thêm một điểu nữa.

“Bà ơi.”

“Sao thế, Shizuku?”

Trong thế giới của ký ức xa xăm đã có từ rất xưa.

Phù thủy thời Chiêu Hòa^[21] và phù thủy thời Bình Thành cuối cùng cũng gặp được nhau.

“Cháu... nên làm gì đây?”

“Cứu giúp mọi người. Cả Sota, cháu gái của cháu và cả mọi người. Hãy dùng sức mạnh của phù thủy để cứu tất cả đi.”

Bà nhìn thẳng vào mắt tôi và nói.

Rồi bà nói tiếp một lời mà tôi mong chờ hơn tất cả.

“Bà biết con người thật sự của Shizuku. Cháu nghĩ rằng nếu chỉ có một mình thì cháu sẽ không thể làm được việc gì, thế mà đến lúc có người gặp hoạn nạn thì cháu lại chạy tới giúp đỡ họ một cách vô cùng tự nhiên. Đó không phải điểu ai cũng làm được. Người bình thường vào những lúc căng hệ trọng thì chân tay càng cứng đờ ra vì sợ. Chẳng có phù thủy nào có thể chiến đấu vì người khác mạnh mẽ được như Shizuku đâu. Đến khi Shizuku nhận ra điểu này thì cháu sẽ có thể làm được tất cả mọi thứ. Bây giờ cháu cũng đang dùng ma đạo cụ để giúp mọi người còn gì.”

“Nhưng đó toàn là cháu làm một cách vô thức mà thôi.”

“Có sao đâu. Trước khi kịp suy nghĩ thì cháu đã chiến đấu vì người khác. Đó chính là sức mạnh của Shizuku đấy.”

“Sức mạnh của cháu...”

Bà đã giúp tôi lấy lại tất cả sự tự tin. Bà đã chỉ cho tôi thấy “một Shizuku” mà tôi chưa từng biết. Quả nhiên bà chính là một phù thủy vĩ đại. Bà khác với những người bà trong sách, bà rất thú vị và phá phách, nhưng bà cũng tiếp thêm cho tôi nhiều dũng khí hơn bất kỳ ai khác. Cháu cảm ơn bà. Cảm ơn vì bà là bà của cháu.

“Nào, cháu hãy đi đi, Shizuku. Trước khi nước mắt của cháu khô hết.”

“Nhưng...”

Cuối cùng, khoảnh khắc này cũng tới.

“Không sao, bà tin mà. Cháu của Shizuku cũng là cháu của bà nên không có chuyện nó xong đời dễ thế đâu.”

“Nhưng mà...”

Tôi thấy lưỡng lự. Nếu giờ chia tay bà thì tôi thật sự không thể gặp lại bà như này được nữa. Nếu cất cánh khỏi thế giới ấm áp này thì tôi sẽ phải quay trở lại đối mặt với một đại dương tuyệt vọng mà chẳng có lấy một bờ bến nào để nương tựa.

Khi tôi lo sợ và nặng nề không chịu trở về thì bà đã an ủi, động viên tinh thần tôi.

Tôi sẽ mãi mãi không bao giờ quên khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng vô giá này.

“Cháu không phải lo đâu, bà cháu mình vẫn sẽ gặp được nhau mà. Phù thủy sau khi chết đi sẽ hóa thành ngôi sao đấy. Ánh sáng của những vì sao trong vũ trụ khi đến được Trái đất thì nó đã muộn tới hàng tỉ năm, thế nhưng dù có mất bao lâu thì nhất định nó vẫn sẽ đến được nơi cần đến. Bà cháu mình cũng sẽ giống vậy. Bà hứa. Bà nhất định sẽ đến gặp Shizuku. Mang hạnh phúc đến cho mọi người là lẽ sống của phù thủy mà.”

“Bà...”

Tôi ôm và cứ liên tục gọi bà. Tôi bám víu lấy người tôi sắp vĩnh viễn không còn được gặp lại nữa.

Tôi ôm bà thật chặt để không bao giờ quên hơi ấm và tình yêu thương của bà dành cho đứa cháu này. Sức nóng của sinh mệnh khiến trái tim tôi xốn xang.

“Hãy dùng nụ cười của mình để khiến mọi người hạnh phúc. Shizuku đừng quên lời hứa này đấy nhé.”

“Vâng... Cháu cảm ơn bà rất nhiều. Tạm biệt bà.”

Tôi ôm bà thêm một lần nữa và nói lời chia tay thế giới này. Sau đó, tôi lật ngược chiếc đồng hồ cát bằng bàn tay không ướt nước mắt.

Ánh sáng bao trùm lấy tôi. Nước mắt khiến thế giới trước mắt trở nên mờ ảo. Khuôn mặt bà được ánh sáng bao trùm lấy và dần biến mất.

Liệu sẽ đến một ngày nào đó mà tôi không còn nhớ nổi khuôn mặt bà nữa hay không? Đời người thật tàn nhẫn. Tại sao sinh mạng con người...

(Đó là...)

Trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi thế giới này biến mất trong mắt mình, tôi chợt nhận ra từ phía cửa chính có một bé gái vừa mới xuất hiện. Cô bé đang nhìn về phía tôi với vẻ mặt ngạc nhiên. Không lẽ cô bé đó... Nếu vậy thì tôi chính là... Nhận ra sự thật khiến nước mắt tôi vỡ òa lần nữa.

Ánh sáng đang bao phủ lên toàn bộ thế giới trước mắt khiến tôi không còn nhìn thấy vùng quê thân thuộc cùng gương mặt hiền hậu của bà nữa.

Giữa lúc đó, tôi... Thật giống như đèn kéo quân, những ký ức từ khi tôi sinh ra đang ùa về. Thật hoài niệm! Tôi không thể quay về quá khứ được nữa. Những ký ức mà tôi không nhớ những chắc chắn có tồn tại đang cuộn xoáy trước mắt tôi.

Ngày tôi được sinh ra, mọi người ai nấy cũng mừng rỡ tươi cười nhìn tôi òa khóc. Trong lễ nhập học trường mẫu giáo, bố dõi theo những bước chạy tập tễnh của tôi. Sinh nhật bảy tuổi, mẹ nhìn tôi âu yếm trong lúc tôi đang tươi cười thổi nến. Và còn nhiều, rất nhiều nữa. Thì ra tôi đã được mọi người yêu quý đến vậy, được nhận muôn vàn tình cảm từ những người thân yêu của tôi.

Ánh sáng tiếp tục tuôn trào, những hồi ức từ xưa hơn nữa đang hiện về.

Một thế giới thật chói lọi, chẳng còn bức màn bóng tối màu sương khói nữa. Nơi ấy chỉ có Sota... và một người nữa.

(A...)

Tại góc sâu nhất của vùng ánh sáng ký ức, cuối cùng tôi cũng tìm ra sự thật. Đúng rồi! Tôi đã nhớ ra rồi!

Phần tiếp theo của cuốn sách tranh mà tôi rất thích hồi bé, câu chuyện về phù thủy khởi nguyên.

Cậu thiếu niên đệ tử phù thủy muốn trở thành linh hồn đột ngột qua đời vì bạo bệnh. Khi phù thủy chạy đến nơi thì đã quá muộn. Bà ấy đang than khóc thì có một chú mèo đen đứng bên giường của cậu thiếu niên, nó nói với phù thủy rằng hãy để tôi thay cậu ấy trở thành linh hồn bất tử.

Phù thủy nói người không phải là con người nên không thể trở nên trường sinh bất tử. Sức mạnh của phù thủy sẽ ban cho người nhân hình, nhưng nếu ma đạo cụ mất đi sức mạnh thì người cũng sẽ biến mất. Sẽ chẳng còn ai có ký ức về người, phù thủy cũng sẽ không còn nhớ người, bản thân người cũng sẽ chẳng nhớ được gì hết. Không những thế, nếu bị biến mất thì có thể người sẽ chẳng thể trở lại thế giới này lần nữa. Dầu vậy mèo đen vẫn quả quyết.

Nó nhút nhát và bị lũ trộm cắp ở khu ổ chuột ngược đãi nhưng đã được cậu thiếu niên đệ tử của phù thủy cứu giúp. Nó muốn thực hiện ước mơ của cậu ấy. Nó muốn trở nên mạnh mẽ như người đó. Phù thủy đã bật khóc trước linh hồn rực rỡ ánh hào quang của mèo đen.

A... cuối cùng tôi cũng nhận ra.

Cậu đã luôn dõi theo tôi phải không? Ngay từ hồi tôi bị bắt nạt khi còn ở Tokyo, cậu đã luôn an ủi, động viên tôi trong vẻ ngoài của mèo đen bé nhỏ. Sau đó cậu biến thành hình người và vẫn tiếp tục công việc ấy.

Tôi đã nhớ ra rồi. Người đặt cái tên Sota cho cậu trong hình hài mèo đen chính là tôi.

Những hồi ức về tuổi thơ đang sống lại trong tôi. Tôi nhớ về những lần Sota đã dẫn tôi đi bằng khuôn mặt rạng ngời và bàn tay ấm nóng. Hình ảnh một cậu bé và một cô bé đang chạy trên đồng cỏ xanh mơn mơn dưới bầu trời xanh mùa hạ. Những ký ức vô giá đang làm trái tim tôi nóng bừng lên. Ra là thế. Người đã làm thế giới này tỏa sáng rạng ngời chính là cậu phải không?

Cậu luôn luôn ở bên cạnh tôi, luôn luôn ở sát gần tôi. Và cũng thật may mắn rằng tôi vẫn chưa để vuột mất cậu.

Tôi muốn gặp Sota để nói với cậu một điều. Rằng từ rất lâu rồi, tôi đã luôn...

Vòng xoáy của ánh sáng nuốt chửng lấy toàn bộ ý thức của tôi.

“... A!”

Cuối cùng...

Ánh sáng của ký ức đã kết thúc, sự chói lòa vốn đang bao bọc lấy tâm trí tôi nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo...

Tôi quay trở về với hiện thực bị bao trùm bởi bầu trời đen kịt và cơn giông điên cuồng.

“Xin tỉnh táo lại đi! Chúng ta phải đi lánh nạn ngay!”

“A...”

Tôi cảm thấy kỳ quái như vừa ở trong một giấc mơ giữa ban ngày. Có ai đó đang hét bên cạnh tôi, phải mất một lúc tôi mới nhận ra được tình hình xung quanh.

Tôi nhìn một vòng và nhận ra nơi đây không phải là vùng quê ngày xưa của tôi, cũng chẳng phải nhà tôi đang mà là vệ đường đối diện một cửa hàng đồ điện nhỏ nằm đâu đó trong thành phố nơi tôi sinh sống. Nếu có thứ gì đó không quen thuộc thì chắc hẳn phải là bầu trời đen đang nổi cơn vũ bão cuồng phong. Có lẽ đây là nơi tôi đã khởi động phép thuật của đồng hồ cát. Tôi có cảm giác mình trở về quá khứ trong một khoảng thời gian khá lâu, nhưng ở đây có vẻ còn chưa đến một tích tắc. Tôi đang ngồi bệt xuống đất, còn anh lính cứu hỏa có lẽ đã đuổi theo tới tận đây và đang cố gắng hết vào tai tôi. Tôi nhận ra bộ quần áo vừa được ánh nắng hong khô của mình đã lại trở nên ướt sũng, cuối cùng tôi cũng nhớ ra mình đang ở giữa một trận thiên tai. Mưa lớn và sấm sét đang làm rung động không gian như thể sắp phá tan cả thế giới. Giữa trận gió kinh hoàng đến không thể đứng dậy nổi, nổi buồm dù chậm chạp nhưng cuối cùng cũng đến lúc làm quặn thắt trái tim tôi.

(Cuối cùng cũng... hết rồi.)

Ngực tôi đau đớn như bị dao cắt. Tôi đã sử dụng đồng hồ cát, điều đó có nghĩa tôi đã thực sự không còn cơ hội được gặp bà, được đón nhận hơi

ấm, giọng nói của bà một lần nào nữa. Tôi chỉ còn cách thu mình lại thật nhỏ bé trước thế giới rộng lớn và lạnh lẽo này mà thôi.

Thế nhưng ở nơi tàn nhẫn đó, bỗng nhiên tôi được cứu rỗi bởi một người xa lạ.

“Này cô gái, cô gì ời!”

Người cất giọng gọi tôi trong lúc tôi đang rên rỉ là anh lính cứu hỏa kia.

Nhờ có anh ta nhận ra nó mà bánh xe vận mệnh bắt đầu lăn bánh lần nữa.

“Tôi xin lỗi nhưng có gì đó đang phát sáng đấy. Mà quan trọng hơn là chúng ta phải mau đi tìm chỗ trú bão đã.”

“Hả?”

Giữa tiếng gió rít gào, câu nói đó khiến tôi ngẩng mặt lên và nhận ra có thứ gì đó trong cặp đang phát ra ánh sáng xanh.

Mọi thứ tôi làm sau đó đều là trong vô thức. Tôi không nhìn về phía anh lính cứu hỏa mà vội vàng lục chiếc cặp.

Thế rồi, tôi mở [Sách tiên tri Sibyl] đang phát sáng ra và nhìn thấy dòng chữ đó.

[Điều kiện kích hoạt “Sử dụng bốn ma đạo cụ” đã hoàn thành. Mở phong ấn.]

“Hả, cái gì cơ?”

Hai người chúng tôi bất giác trở nên hoảng hốt.

“Oái!” “Á!”

Vô cùng đột ngột.

Ngay khoảnh khắc tôi vừa đọc xong thì sách tiên tri bất thành linh bay lên và các trang giấy trắng bắt đầu mở tung với tốc độ phi thường, nhanh đến mức mưa cũng bị hất ngược và gió không thể lại gần.

“C...cái gì thế này? Chuyện gì đang xảy ra vậy!?”

“Đây... không lẽ nào...”

Các trang giấy không chỉ đang mở tung, trên đó còn hiện lên một thứ gì đó màu đen... chữ sao? Là dòng chữ. Cuốn sách tiên tri vốn trắng trơn bỗng nhiên hiện ra rất nhiều dòng chữ.

Tôi không để tâm đến anh lính cứu hỏa đang hoảng loạn vì hiện tượng kỳ quái đột ngột này mà đang mãi suy nghĩ. Chẳng lẽ đây là...

“A... a a!”

Tôi hét lên. Là tiếng hát vui sướng. Vui vì ánh sao đang tuôn trào từ trong cuốn sách ra.

Phù thủy sau khi chết sẽ hóa thành ngôi sao đấy. Ánh sáng của những vì sao trong vũ trụ khi đến được Trái đất thì nó đã muộn tới hàng tỉ năm, thế nhưng dù có mất bao lâu thì nhất định nó vẫn sẽ đến được nơi cần đến.

Bà hứa. Bà nhất định sẽ đến gặp Shizuku.

“Đây... đây tức là...”

Ý nghĩa của cái tên “Sách tiên tri”. Ý nghĩa trong lời nói của bà.

Giờ tôi đã biết tất cả về những thế hệ phù thủy trước đây trong dòng họ của tôi.

[Gửi phù thủy trong tương lai. Hãy cố gắng lên. Dù có chuyện gì xảy ra cũng đừng nản chí. Tôi tin người kế tục sứ mệnh phù thủy sẽ luôn luôn là người mạnh mẽ. Từ phù thủy thời Đại Chính^[22].]

[Gửi các cháu chắt của ta. Thế gian này có lẽ sẽ luôn chứa đầy những đau buồn, khổ cực. Nhưng không sao cả. Bởi cho dù ở thời đại nào thì cũng đều sẽ có những niềm vui. Từ phù thủy thời Minh Trị^[23].]

[Gửi phù thủy của thời đại rất xa. Không biết thế giới bạn sinh ra là thế giới như thế nào nhỉ? Mình tin bạn sẽ mang tới thật nhiều hạnh phúc cho thế giới đó. Hãy cố lên nhé. Từ phù thủy thời Thiên Bảo^[24].]

Những dòng chữ được viết trong sách tiên tri là những lời nhắn nhủ của các phù thủy thế hệ trước tới các phù thủy tương lai.

Ở một trang sách là lời nhắn từ một trăm năm trước. Một trang khác là của hai trăm năm trước. Những lời nhắn lưu truyền từ rất xưa đang dần được viết đầy cuốn sách tiên tri. Đây chính là sức mạnh thật sự của [Sách tiên tri Sibyl]. Cuốn sách lưu giữ những trận chiến của các phù thủy dưới dạng chữ viết chính là món quà cuối cùng và cũng là lớn nhất dành cho thế hệ phù thủy tương lai. Sức mạnh khổng lồ và vĩ đại ấy đã cho tôi thấy được ánh sáng của niềm tin. Tôi không hề cô đơn một mình bởi có bao nhiêu phù thủy tin tưởng tôi đến nhường này cơ mà.

“A...”

Thế rồi, tôi tìm ra lời nhắn ở trang cuối cùng.

Tại trang giấy cuối của rất nhiều trang, lời nhắn từ phù thủy mà tôi yêu thương nhất trên đời.

Khoảnh khắc tôi nhìn thấy nó, mảnh ký ức cuối cùng tôi đánh mất đã quay trở về

[Từ phù thủy thời Chiêu Hòa gửi phù thủy thời Bình Thành.]

Cái ngày bà ra đi vì thảm họa.

Cuối cùng tôi cũng đã nhớ ra đoạn tiếp theo trong lần nói chuyện cuối cùng của hai bà cháu.

Cảm ơn cháu nhé, Shizuku. Vì đã đến và cho bà thấy cháu là trưởng thành và đã trở nên mạnh mẽ như thế nào.

Dù ai nói gì thì Shizuku vẫn là phù thủy mạnh nhất. Dòng máu phù thủy đã được lưu truyền đến tận ngày nay là để dành the Shizuku mà.

Cháu hãy mang hạnh phúc đến cho mọi người nhé. Giống như bà đã vô cùng hạnh phúc vì có Shizuku trong đời vậy.

“Bà. Bà ơi !”

Đây không phải là kỳ tích hay gì cả, đó chỉ là những lời nhắn từ quá khứ. Thế nhưng chúng lại truyền cho tôi sức mạnh to lớn hơn bất kỳ thứ ma đạo cụ nào.

Khi cần trái tim sẽ còn mạnh hơn cả phép thuật.

Trái tim con người mới chính là ma đạo cụ mạnh nhất.

Ánh sáng của ngàn sao đang tiếp lửa cho trái tim tôi.

Cảm ơn nhé. Hojo đúng là pháp sư của mình đấy.

Thật may vì phù thủy là cậu.

Shizuku, chỉ cần có bà ở bên thì tôi có thể cười vui vẻ ở bất cứ nơi nào đi chăng nữa.

Những người tôi yêu quý đều đã công nhận tôi. Rất nhiều phù thủy đã tiên tri về sức mạnh của tôi.

Bà đã viết trong sách rằng cháu hãy mang lại hạnh phúc cho mọi người nhé. Nếu vậy thì chỉ còn một việc duy nhất.

Tôi chỉ cần trở thành phù thủy mạnh nhất nữa thôi.

“Q...quyển sách này là như thế nào vậy... Mà giờ không phải lúc để ý chuyện này. Cô gái, chúng ta thật sự phải đi trú bão thôi! Tình hình đang thật sự tồi tệ lắm rồi đấy!”

“Hãy luôn nghe theo trái tim mình bất cứ lúc nào.”

Tôi bỗng nở một nụ cười với anh lính cứu hỏa đang la hét rồi lấy chiếc [Lông vũ Garuda] từ trong cặp ra.

Garuda, loài chim linh thiêng được lưu truyền trong thần thoại. Lông của nó được cho là có sức mạnh tạo nên kỳ tích.

Có một thứ gì đó trong tôi đang kêu gọi không ngừng. Và chiếc lông vũ tỏa sáng như để đáp lại tiếng gọi ấy.

Tôi không còn lưỡng lự gì nữa.

“Xin lỗi, anh có mang chổi không?”

“Hả? Chổi ư?”

Tôi hỏi anh lính cứu hỏa nhưng anh ta chẳng mang theo gì. Thế nên tôi vào cửa hàng điện đồ điện và gọi bác chủ tiệm đúng lúc bác đang chuẩn bị đi sơ tán.

“Xin lỗi bác nhưng cháu có thể xin một chiếc được không?”

“Hả? Cháu nói cái gì vậy? Giờ đâu phải lúc...”

“Cháu sẽ trả tiền sau ạ. Bác không cần lo đâu. Bạn cháu trong tương lai sẽ là một giám đốc công ty vô cùng triển vọng đấy.”

“Hả? Khoan đã cháu... O?”

“Cô gái! Chúng ta thật sự phải đi thôi kẻo... Hả?”

Bác chủ tiệm cùng anh lính cứu hỏa vừa đuổi kịp tôi. Cũng chẳng có gì ngạc nhiên khi hai người họ đồng loạt nín lặng trước cảnh tượng mà mình chứng kiến.

Tôi lấy nó ra khỏi thùng, gắn chiếc lông vũ vào và ném nó ra con đường trước cửa tiệm. Khoảnh khắc tiếp theo, nó - chú rô-bốt hút bụi Roomba - đang bay lơ lửng giữa không trung. Hẳn nhiên là cả hai người kia đang căng tròn mắt ra nhìn.

Tôi chẳng ngại việc mình đang mặc váy mà leo thẳng lên Roomba đang lơ lửng trên cao như thế. Hai người đàn ông lại càng tròn mắt to hơn nữa. Tôi mỉm cười với họ trong tư thế ngẩng đặt cả chân lên Roomba.

Tôi bỗng cảm thấy gió đã thổi nhẹ hơn.

“Sao... cháu lại bay được vậy?”

Bác chủ tiệm chỉ tay về phía tôi và hỏi,

“Vì cháu là một phù thủy mà.”

“P...phù thủy?”

“Vâng.”

“Phù thủy, tức là, phù thủy ấy hả?”

“Vâng, là phù thủy ấy ạ.”

“Tức là phù thủy dùng được ma thuật như trong sách ư?”

“Vâng. Chính là phù thủy dùng được ma thuật như trong sách đấy ạ.”

Bác chủ tiệm đứng ngơ ngác. Như để nối tiếp bác, đến lượt anh lính cứu hỏa hỏi tôi.

“Nhưng mà, phù thủy chỉ có trong truyện cổ tích thôi cơ mà!?”

“Đúng thế. Nhưng mà họ vẫn có thật ngoài đời. Như người anh đang nhìn thấy đây này.”

“N...nhưng mà, cứ cho là có thật thì nơi này cũng là Nhật Bản thời hiện đại cơ mà!?”

“Vâng, rất kỳ lạ phải không. Nhưng mà vẫn có thật đấy. Ở ngay đây này.”

“N...nhưng mà phù thủy là phải cưới chổi chứ!?”

“Hi hi, đúng là như thế nhỉ.”

Giữa lúc nước sôi lửa bỏng như thế này mà không hiểu sao tôi vẫn không kìm nổi tiếng cười. Tôi có cảm giác bây giờ đây tôi có thể làm được tất cả mọi thứ.

Tôi thả lỏng toàn thân, gắn kết trái tim mình với sức mạnh của [Lông vũ Garuda]. Nhờ thế mà tôi đang dần bay lên.

Mưa vẫn xối xả, sấm chớp vẫn rền vang, nhưng gió đã trở thành đồng minh của tôi.

Tôi không còn sợ hãi đi đâu nữa.

“Chổi bây giờ cũ rồi. Bởi cháu là... phù thủy Thế hệ Satori mà.”

Khoảnh khắc tiếp theo, tôi để họ lại và bay về phía bầu trời.

“Hảaaaa!?”

Từ xa phía sau tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng hát của hai người như thể đang tiếp thêm sức mạnh cho tôi.

Đúng rồi. Tôi là phù thủy. Là phù thủy duy nhất sinh ra vào thời Bình Thành.

Vậy thì tôi còn biết phải làm gì nếu không cứu thế giới đây?

“Bà đừng lo, cháu sẽ cứu cá Kozue, Sota và tất cả mọi người!”

Tôi không chần chừ gì nữa mà cứ thế phóng vút đi. Tôi lướt đi trên những ngọn gió, đánh bật những hạt mưa lạnh buốt, bỏ lại tiếng sấm gào sau lưng và bay vù vù với tốc độ không ai cản được.

“Ê, cái gì kia!?”

“Gì thế này, có người đang bay!?”

Mọi người bắt đầu hướng mắt lên nhìn tôi. Đương nhiên rồi! Ngay cả khi đang ở trong tình trạng khẩn cấp nhưng ai mà chẳng phải bất ngờ khi nhìn thấy một cô gái bay trên một chú Roomba giữa trời giông bão tại Tokyo thời hiện đại này chứ. Nhưng tôi chẳng ngại gì hết, cứ thế bay mà chẳng mảy may bận tâm.

Tôi cúi người, dồn lực vào bàn chân và dang hai tay sang ngang để giữ thăng bằng.

Trong tư thế như đang lướt ván, tôi nhìn thẳng về phía trước và bay giữa cơn bão, chẳng màng gió mưa đang tấp vào người đau rát. Có lúc tôi bay sát mặt đất, có lúc lại vươn đến cả chục mét trên không trung. Thế giới bên dưới nhìn thật xa xôi. Tôi có thể bay như thể đang chơi tàu lượn. Tất cả những việc tôi làm là để cứu giúp những người đang gặp hoạn nạn.

“Mọi người! Những ai cần giúp đỡ thì hãy hô to lên! Tôi sẽ đến cứu mọi người!”

“A...” “Cái gì thế kia!?”

Cuối cùng tôi cũng đến nơi, phía trên dòng sông đang cuộn chảy dòng nước đục và nhấn chìm cả một khu vực. Tôi nhìn xuống những anh lính cứu hỏa và người dân đang đi sơ tán rồi cất giọng to hết sức có thể.

Đương nhiên là càng có thêm nhiều người chỉ tay lên phía tôi và xôn xao. Nhưng tôi không có thời gian để giải thích cho họ. Ngay sau khi hét lên, tôi hạ thấp độ cao xuống theo góc thẳng đứng. Sát mặt nước đang cuộn

chảy dữ dội, tôi lao đến giữa làn nước bắn r ồi tóm lấy một đứa trẻ đang bám víu vào một móm đá, kéo nó lên Roomba và đưa vào bờ.

Tôi giao đứa bé cho lính cứu hỏa đang há hốc miệng và hét lên lần nữa.

“Cháu sẽ đi cứu những người đang gặp nạn. Mọi người hãy hỗ trợ cháu nhé!”

“Ơ, c...cháu là...”

“Là phù thủy! Cháu đi đây!”

Tôi lại bay đến phía trên dòng lũ cuộn xiết. Tôi có thể cảm thấy mọi người dưới mặt đất đều đang sửng sốt nhìn mình, nhưng chuyện đó sao cũng được. Giờ tôi chỉ muốn cứu càng nhiều người càng tốt.

“Ở đây! Cứu tôi với!”

“Cháu đến ngay đây!”

Trong đầu tôi chỉ còn nghĩ được chuyện cứu người gặp nạn. Trong cơn bão lũ, tôi cứ bay phía trên dòng sông đang g ầm rú dữ dội và đến các khu vực đang hứng chịu thiên tai. Người sắp chết đuối. Người bị thương. Người bị mắc kẹt một mình trong các tòa nhà. Tôi cố gắng hết sức mình để cứu mọi người. Tuy rất lo lắng cho Kozue nhưng bây giờ tôi phải cứu những ai mình nhìn thấy trước đã. Những người được tôi cứu giúp chắc đầu không biết tôi là ai hay là thứ gì đâu.

Thế là sau một lúc chiến đấu liên tục trong cơn bão.

Tâm nguyện của tôi cũng đã trọn vẹn tới được với mọi người.

“Mọi người! Hãy giúp cô phù thủy đó đi!”

“Làm theo chỉ dẫn của phù thủy, cùng cứu người gặp nạn thôi nào!”

Có phải những việc làm của tôi đã kích thích họ không?

Các chú lính cứu hỏa và mọi người đang chuẩn bị đi lánh nạn đã bỏ qua hoài nghi về phù thủy và bắt đầu hợp tác với tôi. Tôi thấy vậy nên hô thật lớn như để đáp lại sự kỳ vọng.

“Cảm ơn mọi người. Hãy đi theo cháu nào!”

““Đi thôi!””

Giữa mưa bão g ầm thét, chúng tôi đã đoàn kết lại với nhau và nỗ lực hết mình để cứu người bị nạn.

Hễ tìm thấy người đang bị cuốn trôi là tôi vớt họ lên, ai nặng quá thì có người sẽ ném dây ra theo chỉ thị của tôi. Chỉ cần phát hiện ra ai đó từ trên

cao tôi sẽ gọi người nhanh chóng di chuyển về phía đó. Hoạt động cứu trợ của chúng tôi cứ thế diễn ra không ngừng nghỉ.

Chỉ có đi đâu giữa lúc bận rộn vội vàng như thế mà vẫn có không ít người lấy điện thoại ra chụp hình tôi. Nếu là hồi trước thì không biết tôi sẽ phản ứng như thế nào nhỉ, vì không muốn trở nên nổi bật nên chắc tôi sẽ quát nạt họ. Nhưng ngày hôm nay, tôi đáp lại họ bằng cách giơ hai ngón tay lên và hô “Hãy giúp phù thủy nhé!”. Nếu muốn phát tán lên mạng thì xin mời. Tôi chỉ là một nữ sinh viên ăn mặc bình thường và thứ tôi đang cười không phải là chổi bay, nhưng đây là cách sống của phù thủy thời hiện đại. Nếu cần thì tôi sẽ trở thành idol hay bất cứ thứ gì cho mọi người xem cũng được.

Cuối cùng, chẳng biết thế nào mà bọn họ lại tỏ ra ngỡ ngàng.

“Ê, chúng ta cũng đi cứu trợ đi!”

“Ừ, đi giúp cô ấy nào!”

Thế rồi họ cũng bắt đầu tham gia cùng chúng tôi. Sau này tôi mới biết, những đoạn băng ghi hình tôi lúc đó đã trở thành chủ đề nóng hổi trên mạng xã hội xen giữa các bản tin về thiên tai sau sự kiện lần này. Mà cũng đúng thôi. Giữa một thảm họa thiên nhiên mà lại có một nữ sinh bay trên một chú rô-bốt hút bụi Roomba và giơ tay hai ngón thì không gây sốt mới là lạ. Nhưng đó không đơn thuần chỉ làm khuấy đảo cộng đồng mạng. Những người đã xem đoạn video về tôi còn chia sẻ thông tin đi khắp nơi.

Phù thủy đang bay trên trời và cứu những người gặp nạn. Có rất nhiều người đang cần cứu trợ nên chúng ta phải giúp họ. Nhờ những lời động viên như thế mà rất nhiều người đã cảm động. Chỉ có một mình thì không làm được gì cả, nhưng nếu mọi người cùng chung sức, thay vì để ý đến đi đâu kỳ lạ trước mắt mà hướng sự quan tâm về phía những sinh mạng đang cứu giúp thì sẽ tạo ra được kỳ tích hơn cả mong đợi.

Tất nhiên tôi không thể nào biết được có chuyện gì đang xảy ra nhưng tôi đã chứng kiến cảnh tượng mọi người đang cùng chung tay giúp đỡ nhau. Chính đi đâu ấy đã giúp tôi nỗ lực hết mình. Tiếng sấm rung động cũng không còn làm tôi sợ hãi được nữa. Thứ tôi đang cười và trang phục tôi đang mặc đều khác hoàn toàn so với hình mẫu mơ ước của mình ngày bé, nhưng thế này cũng vui. Tôi cảm thấy mình thật sung sức và muốn hét lên với thế giới rằng đây chính là phù thủy thời Bình Thành.

“Cô gái! Tiếp theo đi đâu?”

“Mọi người chuẩn bị đây thường đi. Chúng ta sẽ đi cứu những người còn mắc kẹt ở phía đó.”

“OK!”

Tôi hét lên rồi hợp lực cùng những người chưa từng quen biết tiếp tục chiến đấu với thiên nhiên. Thực ra cổ họng tôi đã bắt đầu đau rất. Mưa gió đang bào mòn thể lực khiến tôi có thể cảm thấy chiếc lông vũ đang dần mất đi sức mạnh. Nhưng tôi không có ý định nghỉ ngơi bởi cuối cùng tôi đã nhận ra, đây chính là sức mạnh của chính tôi.

Tôi đã vô thức chiến đấu vì Miura. Cả lần giúp Hikawa tôi cũng đã nỗ lực như thế đó là điều đương nhiên.

Đó là sức mạnh của Shizuku mà, thứ sức mạnh vốn có trong con người Shizuku có thể chiến đấu vì người khác.

Chẳng có phù thủy nào có thể chiến đấu vì người khác mạnh mẽ được như Shizuku đâu.

Những người thương yêu của tôi đã chỉ ra cho tôi sức mạnh của bản thân mình. Tôi đã có được sức mạnh để chiến đấu vì ai đó.

Vì thế nên, tôi...

“Làm sao tôi có thể khóc được!”

Gió giạt như những mũi lao, mưa trút xối xả hết như làn đạn.

Kể cả thế tôi vẫn không ngừng tiến lên phía trước. Mục tiêu của tôi là trở thành phù thủy nhanh nhất thế gian và còn hơn thế nữa mà.

Tôi sẽ không chịu thua, mới chỉ như vậy thì không thể khiến tôi phải dừng lại được. Có biết bao người đang cần sự giúp đỡ của tôi kia mà.

Một cơn gió ngược. Thế thì đã sao. Cứ hét lên đi!

(A!)

Tôi chợt nhận ra tự nhiên mình đang cất tiếng hát lúc sao chẳng hay.

Hát khi đang bay giữa bầu trời giông bão với một nụ cười tươi đầy tự tin, ánh mắt sáng ngời đang nhìn thẳng đầy quyết tâm.

“Đây là... tiếng hát ư?”

“Cô gái đó đang hát sao?”

Con người đúng là kỳ lạ. Giữa cơn giông lớn như thế này mà tại tôi vẫn nghe được giọng ai đó nói rằng họ nghe thay tiếng hát của tôi từ dưới mặt đất. Đi đâu đó càng mang tới thêm nhiều kỳ tích hơn.

“Ê, ở đây! Mau cứu tôi với!”

“Tôi tới ngay đây!”

Tiếng hát bay đi, thế là có một tiếng kêu cầu cứu truyền tới được đội cứu nạn.

Lại một lần nữa mọi người đi theo tôi và tham gia cứu người bị nạn.

“Sẽ có người đến ngay thôi.”

“Cảm ơn cô gái. Thật may là cô đã tìm thấy tôi.”

Người đó đang ngẫ bắt động vì bị thương ở chân bên cạnh một tòa nhà đã sụp đổ. Tôi mỉm cười với họ như để động viên. Chẳng mấy chốc người cứu trợ đến, mọi người đỡ người đó dậy. Còn tôi lại bay lên giữa bầu trời xám xịt và tiếp tục hát.

“Giọng hát thật hay...”

“Ừ, bài hát cũng hay!”

Thật kỳ lạ. Giọng hát từng bị chê cười bởi của tôi giờ lại đang tiếp thêm hi vọng cho mọi người ở dưới mặt đất. Giờ tôi bắt đầu nghĩ có lẽ những ngày tháng đã qua đâu là để vun đắp cho khoảnh khắc này đây.

Tôi đã bị bắt hát 100 bài karaoke. Tôi đã phải lang thang cả đêm trên con đường núi. Tôi đã bị bắt thực hiện một buổi liveshow nghèo nàn đến tận tởn. Tôi đã phải chửi bới một gã con trai đều cáng trước mặt mọi người.

Ngoài ra còn phải lướt ván và bị mọi người cười chê nữa. À, ra thế! Nhờ vậy mà giờ tôi mới có thể bay được trên bầu trời như thế này. Tôi đã có thể hát trước mặt mọi người, có thể chiến đấu cho đến tận chút sức lực cuối cùng nữa. Tất cả là nhờ tôi đã vượt qua được biết bao “trận chiến” từ trước đến nay.

Nhờ có các ma đạo cụ dẫn đường nên đến tận hôm nay tôi mới có thể cười như thế này. Bà ơi, cháu đã làm được rồi! Cuối cùng cháu cũng đã giúp đỡ được mọi người với một nụ cười rồi!

(Phải chăng đây chính là niềm hạnh phúc thực sự?)

Âm thanh xung quanh đang dần biến mất.

Tâm nhìn của tôi đang trở nên chói lóa, thế giới trước mắt như đang mờ dần đi.

Những cảnh sắc trong trái tim tôi, chúng đã luôn ở cạnh tôi mặc dù tôi không nhìn thấy. Trong căn phòng phép thuật mà tôi đã sở hữu ngay từ khi mới sinh ra, cuối cùng tôi cũng biết về sự thật của thế giới này.

Bà đã nói rằng, con người ai cũng đều là pháp sư cả. Tất cả mọi người đã sở hữu phép thuật của riêng mình ngay từ khi còn là một đứa trẻ sơ sinh.

Hikawa đã nói rằng cậu rất vui vì có thể giúp đỡ người bố đang bị bệnh của mình. Cả Miura nữa, cô ấy đã mở rộng vòng tay với tôi khi tôi không còn chốn nương thân. Con người ai cũng là pháp sư có phép thuật để khi mang hạnh phúc đến cho người khác, chính bản thân họ cũng trở nên hạnh phúc như vậy. Người nào cũng là một pháp sư không thể thiếu của ai đó.

Phép thuật của mỗi người sẽ tạo ra một bông hoa hạnh phúc và việc giúp đỡ người khác sẽ làm cho bông hoa ấy bung nở. Người nhận được bông hoa cũng sẽ nỗ lực để giúp đỡ những người khác và hoa sẽ lại tiếp tục nở. Cứ thế, cả một vườn hoa sẽ nở rộ và làm cho thế giới ngập tràn hạnh phúc. Giờ tôi đã hiểu được lời dạy của bà. Những phù thủy như chúng tôi mới thật hạnh phúc làm sao!

Thật khó để giúp đỡ một ai đó khi họ đang buồn bã, khóc lóc, và càng khó hơn để hiểu ra rằng việc giúp người khác cũng chính là chìa khóa để nắm lấy hạnh phúc của bản thân. Rốt cuộc, thế gian này có bao nhiêu người biết được điều này? Nhưng chắc chắn rằng phù thủy là người hiểu điều đó sớm hơn bất cứ ai.

Nhờ có ma đạo cụ mà phù thủy có thể giúp đỡ tất cả mọi người, và một lúc nào đó sẽ đến lượt họ đền đáp lại phù thủy. Rồi họ sẽ chỉ cho phù thủy biết hạnh phúc là gì.

Sứ mệnh của phù thủy là mang niềm hạnh phúc đến cho mọi người. Phù thủy sẽ giúp đỡ tất cả những người mình yêu thương, sẽ hiểu được về hạnh phúc và đi lan tỏa điều đó cho đến những giây phút cuối cùng của cuộc đời. Phù thủy mới thật hạnh phúc làm sao. Chính trái tim luôn cầu mong hạnh phúc cho ai đó mới có thể thấu hiểu được phép thuật mà con người đang nắm giữ. Sứ mệnh thực sự của phù thủy chính là lan tỏa điều đó cho thế gian, vì thế nó mới được kế tục từ đời này sang đời khác. Tất cả đều là để làm cho thế giới này tỏa sáng.

Tôi không hề cô đơn.

Tôi đã và đang sống cùng với thế giới này đây.

“Con cảm ơn mẹ vì đã sinh ra con. Con cảm ơn bố vì đã nuôi dạy con. Cảm ơn mọi người ...”

Tôi gạt đi giọt nước mắt bằng một nụ cười thật tươi. Tôi cười gió, gạt mưa, dùng tiếng hát để át đi tiếng sấm sét dữ dội. Phù thủy mạnh nhất tiếp tục băng qua giông tố và giúp đỡ mọi người.

Tôi có cảm giác mình có thể bay tới muôn nơi.

Tôi không biết mình đã bay được bao lâu.

Tôi cứ mãi mê bay lượn và dần dần tiến về vùng hạ lưu. Đến lúc nhận thấy không còn ai cần giúp đỡ thì cuối cùng tôi cũng phát hiện ra.

“Ê! Shizuku!”

“Sota!”

Giữa cơn giông tố, cuối cùng tôi cũng được nghe thấy giọng nói mà tôi vẫn luôn mong mỏi.

Từ trên trời cao, tôi “hạ cánh” khẩn cấp, đi đầu khiến Roomba tiến về phía phát ra giọng nói của cậu.

“Sota, ông không sao chứ?”

“Ừ. Mà Shizuku, cuối cùng bà cũng bay được rồi nhỉ.”

Nơi Sota đang đứng là ở một khu đất cao. Khoảng mười người gồm lính cứu hỏa và người lánh nạn đang tập trung tại đó.

Mọi người nhìn thấy tôi bay giữa trời đầu tỏ ra ngỡ ngàng, nhưng tôi không quan tâm đến điều đó mà chỉ tiếp đất rồi ôm lấy Sota. Tôi không thể nào kiềm chế cảm xúc của mình được nữa.

“Tôi về gặp bà ngoại rồi. Bà bảo rằng tôi là phù thủy mạnh nhất. Nhờ tôi tin tưởng bà nên mới được như vậy đó.”

“Ừ. Từ đây tôi đã nhìn thấy Shizuku bay trên trời rồi. Shizuku đã trở nên mạnh mẽ hơn rồi nhỉ.”

“Tôi cũng đã nhớ ra ký ức về chuyện của Sota rồi. Xin lỗi nhé. Tôi đã luôn muốn xin lỗi Sota. Cái ngày trước khi rời khỏi Tokyo, tôi đã...”

“Tôi cũng nhớ ra rồi. Chắc là nhờ Shizuku đã dùng hết tất cả các ma đạo cụ đấy. Chuyện ấy thì Shizuku không cần phải để tâm đâu. Cảm ơn vì đã giúp tôi nhớ lại tất cả nhé.”

Sota nói vậy và ôm tôi thật chặt. Cậu ấy đã thấu hiểu mọi thứ thay tôi.

Lời chia tay với bà. Nỗi day dứt vì đã bỏ mặc Sota lúc cậu ở trong hình hài mèo đen. Cái ôm thật chặt như để nước mắt không tuôn trào. Tôi gửi trái tim của mình vào trái tim của cậu. Những nhịp đập đang kết nối chúng tôi lại với nhau. Tôi có thể cảm thấy cơ thể không yên của mình được sưởi ấm bởi tình yêu thực sự.

Sau một lúc ôm nhau, Sota tách ra rồi nhìn thẳng vào mắt tôi và nói.

Tôi vẫn còn có việc cần phải làm.

“Shizuku, về Kozue...”

“Đúng rồi, Kozue đang ở đâu? Con bé giờ sao rồi?”

Tôi vội hét lên, thế là Sota chỉ tay về phía xa. Tôi hướng mắt nhìn theo.

Ở nơi đó là dòng nước đục cuồn xiết, và...

“Kozue!!”

“Ai đó... cứu tôi với!”

Con bé đang ở đó. Tôi đã tìm thấy rồi. Máu toàn thân như đang sôi sục, tôi biết mình đang run lên vì ngỡ ngàng, vui mừng, lo sợ.

Kozue đang ở ngay chính giữa dòng sông lũ cuồn trào, trên một hòn đảo nhỏ tình cờ được hình thành bởi đồng cây đổ và xe cộ. Ở đó không chỉ có mỗi mình Kozue đang kêu cứu.

“Khoan đã. Còn có người khác ở đó.”

“Hai đứa trẻ nhỏ, thêm cả Kozue nữa là ba. Mấy đứa bị mắc kẹt tại đó...”

“Làm ơn! Hãy cứu mấy đứa trẻ đó đi!”

Người cắt ngang cuộc nói chuyện giữa tôi và Sota là một bà lão. Các chú lính cứu hỏa đứng bên cạnh đang an ủi bà ấy. Sota nhìn họ và giải thích cho tôi.

“Hai đứa trẻ đó là cháu của bà lão này. Chúng đã bị mắc kẹt do ngôi nhà bị dòng lũ nhấn chìm... Thực ra Kozue đã chuẩn bị đi trú bão, nhưng vì cố giải cứu hai đứa bé kia nên bản thân con bé cũng gặp nạn.”

“Con bé đó đúng là...”

Tôi liếc nhìn bà lão đang giàn giụa nước mắt và một lần nữa nhìn về phía Kozue.

Nơi đó không phải chỗ mà lính cứu hỏa có thể tiếp cận được. Xe cộ, cây đổ và các đồ dùng trong nhà cỡ lớn đang bị nước cuốn trôi với tốc độ khủng khiếp. Tình cảnh quá mức nguy hiểm. Nhưng nếu cứ chậm chạp thì nơi mấy trẻ đang đứng sẽ bị cuốn trôi đi mất, tới lúc đó thì quá muộn mất rồi. Vậy tức là người bây giờ có thể cứu bọn nhỏ chỉ có mình tôi, thế nhưng...

“Làm ơn! Xin hãy cứu cháu tôi, tôi van xin cô đấy!”

(... *Phải làm sao đây...*)

“Shizuku, sao thế?”

Bà lão vừa khóc vừa van lơn, mọi người xung quanh đang hướng ánh mắt cầu xin về phía tôi. Nhưng tôi lại đang lưỡng lự.

“Shizuku, chẳng lẽ hiệu lực của ma đạo cụ đã...”

“... E là vậy.”

Trong lúc đang bay tôi cảm nhận được sức mạnh của Garuda đang yếu dần.

Ma đạo cụ chỉ có thể sử dụng được một lần, sau khi hết hiệu lực nó sẽ chìm vào giấc ngủ cho đến đời phù thủy tiếp theo. Phép thuật của chiếc lông vũ này rồi cũng sẽ hết hiệu lực sau một thời gian giải phóng sức mạnh. Tôi đã bay suốt một quãng đường khá dài rồi. Tôi có thể cảm thấy đi đâu đó, chiếc lông vũ chỉ có thể cố gắng cùng lắm được một vòng bay nữa thôi.

“Nếu chỉ một vòng mà phải chờ cùng lúc bốn người gồm cả Shizuku... đúng là không thể nhỉ. Bà có thể gắn chiếc lông vũ lên thứ nào đó to hơn rồi cho nó bay được không?”

“Không được đâu... Sau khi dùng thì tôi nhận ra rằng ma đạo cụ này không phải có thể giúp người bay được mà là giúp đồ vật nổi lên trên không trung thì đúng hơn. Chỉ cần gắn vào đồ vật thì tôi có thể khiến nó bay lên mà không cần phải đi đâu khiến, nhưng để di chuyển vật nặng thì cũng phải mất một lượng sức mạnh tương ứng. Nếu phải chờ cả đám trẻ đó thì e là...”

“Thật à...”

Giữa cơn mưa bão, Sota trở nên im lặng. Còn tôi cúi gằm mặt. Bà lão nhìn thấy chúng tôi như vậy cũng quý xuống và ôm mặt khóc. Nỗi tuyệt vọng bao trùm lấy mọi người xung quanh.

Tại sao lại như vậy? Tôi đã đến được tận đây rồi mà. Tại sao vào phút cuối cùng tôi vẫn lại...

“Ừm, nhưng mà thế là vừa đủ rồi đấy. Ha ha ha!”

“Hả?”

Bỗng Sota cười nắc nẻ khiến tôi và mọi người vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Có phải cậu đã nghĩ ra cách để lật ngược tình thế rồi không? Tôi nhanh chóng ngẩng mặt lên, trong lòng ánh lên một tia hi vọng.

Thế nhưng... ngay khi nhìn thấy nụ cười của cậu, tôi lập tức hiểu ra.

Đó không phải hi vọng mà là...

“Khoan đã Sota, chẳng lẽ ông...”

“Ừ. Chỉ còn cách này thôi. Dùng vào lúc này cũng là hợp lý nhất rồi nhỉ.”

Cậu cười giòn tan và đột ngột...

... nói ra lời vĩnh biệt mãi mãi với tôi.

“Tôi sẽ đi cứu lũ trẻ. Nếu ba đứa leo lên thì nhất định chúng sẽ vào bờ an toàn. Thế nên là Shizuku, chúng ta phải từ biệt nhau tại đây thôi.”

“K... không...”

Tôi chỉ có thể đáp lại nụ cười của Sota bằng giọng nói tuyệt vọng.

Không... không thể như thế được...

“Nếu làm vậy thì ông sẽ chết mất! Làm ơn, đừng đi!”

Tôi hét lên và cảm thấy họng mình trở nên nóng ran. Khóe mắt tôi đau đớn, cá tay cũng run lên. Có lẽ tôi đã biết. Ngay khoảnh khắc nhìn thấy nụ cười của cậu, lời nói của tôi đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Như để khẳng định suy nghĩ đó, cậu nói với tôi bằng một giọng cười chẳng chút u buồn.

Tôi sẽ vĩnh viễn không quên sự mạnh mẽ của cậu ấy khi nói những lời này.

“Shizuku, tôi đã nghĩ về điều này rồi. Trước đây tôi đã nói là chỉ cần ở bên Shizuku thì tôi có thể vượt qua tất cả sợ hãi. Suốt từ khi đó lúc nào tôi

cũng nghĩ xem mình có thể giúp được gì cho Shizuku. Shizuku đã giúp tôi rất nhiều trong lúc tôi lo sợ về thân phận thật của mình, thế nên tôi vẫn luôn nghĩ xem có thể để lại gì cho Shizuku...”

“Không phải... Người được cứu không phải là ông mà là tôi...”

Giọng nói đang ghen ngào của tôi không tài nào cất lên rõ ràng được.

Cậu nhìn tôi âu yếm và nói tiếp.

“Tôi đã nghĩ mãi cho đến tận hôm nay nhưng vẫn chưa ra câu trả lời. Sau khi Shizuku bỏ chạy khỏi nhà và cả khi hai chúng ta đã làm lành qua điện thoại, tôi vẫn tiếp tục suy nghĩ. Khi cơn giông kéo đến, tôi chạy đi tìm Kozue và trong lúc đó tôi đã nhớ ra thân phận của mình. Suốt thời gian đó tôi nghĩ thầm trong lòng và đến giờ thì tôi đã hiểu. Chẳng có gì to tát cả. Thứ tôi nên làm vẫn giống hết những gì tôi đã làm suốt từ trước đến nay. Đó là... trở thành người bạn thơ ấu tuyệt vời nhất của Shizuku. Bất cứ lúc nào tôi cũng phải cười, phải tỏ ra mạnh mẽ và tuyệt đối không nhụt chí. Tôi sẽ là tia hi vọng của Shizuku mãi mãi. Đó là lẽ sống của tôi, của một linh hồn và của người là “hiệp sĩ của phù thủy” Shizuku. Vì thế nên tôi phải đi thôi. Đây là để đền đáp cho mười năm trước của Shizuku đấy. Lần này tôi nhất định sẽ giúp Shizuku. Vì thế nên hành trình của tôi phải dừng tại đây thôi.”

“Không... Không!”

Tôi bám lấy ngực cậu. Mưa và nỗi tuyệt vọng cứ trút không ngừng xuống người tôi. Tôi bám víu lấy cậu và cầu cho mọi chuyện không phải đi theo con đường ấy. Thế nhưng tôi không thể nói nên lời. Tôi không thể bảo cậu làm ơn dừng đi bởi tôi hiểu sự quyết tâm của cậu hơn bất kỳ ai.

“Với cả ban này tôi cũng đã nói rồi. Giờ là lúc thích hợp nhất. Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ hi sinh đâu. Khi ma đạo cụ hết sức mạnh thì cũng là lúc linh hồn phải lên đường mà. Tôi không thể trở nên trường sinh bất tử mà chỉ là bằng cách nào đó lưu lại được ở thế giới này nhờ sức mạnh của ma đạo cụ và phù thủy. Tôi đã muốn nói lời từ biệt trong lúc được nhìn thấy gương mặt của Shizuku, nhưng đúng là không thể đòi hỏi nhiều mà. Giờ là lúc hành trình của tôi kết thúc. Đây sẽ là nơi cuối cùng trước khi tôi đi. Cảm ơn Shizuku nhé, vì đã ở bên cạnh tôi cho đến tận giờ phút này.”

“Không... Người phải nói lời cảm ơn, người đã được Sora cứu giúp phải là...”

Tôi có thật nhiều điều muốn nói. Những điều tôi muốn xin lỗi, những điều tôi muốn cảm ơn. Vô cùng nhiều. Hơn tất cả, tôi muốn nói cho cậu nghe về tình cảm của mình dành cho cậu nhiều đến nhường nào. Tôi muốn nói cho cậu thật nhiều hơn nữa, tôi không muốn nghĩ hôm nay sẽ là ngày cuối cùng của hai chúng ta. Những giọt nước mắt yếu đuối ngăn không cho lời muốn nói được cất lên thành tiếng. Thời gian chẳng còn nhiều, vậy mà tôi chỉ biết khóc nghẹn ngào.

“Shizuku.”

“Hức... hu hu hu...”

Sota ôm chặt lấy tôi cùng những giọt nước mắt.

Trái tim cậu đang chảy vào tôi. Trái tim tôi đang chảy về với cậu.

Chúng tôi cuối cùng cũng đã trở thành một.

“Shizuku, tôi mãi mà không hiểu. Tôi không biết mình là ai, vì sao mình lại không có ký ức. Nó làm tôi lúc nào cũng cảm thấy lo sợ. Nhưng bây giờ, sau khi đã nhớ ra tất cả thì tôi đã hiểu. Tôi ngưỡng mộ con người. Tôi rất thích con người. Họ lo âu, đau khổ, họ giằng co với sự yếu đuối của bản thân, họ rơi nước mắt vì người khác. Và câu trả lời tìm ra ở nơi tận cùng của nỗi đau sẽ luôn mang đến cho họ niềm hi vọng. Chính vì lo âu, đau khổ mà câu trả lời họ tìm ra mới thật tuyệt vời. Vì thế nên tôi mới cầu xin phù thủy khởi nguyên rằng hãy biến tôi thành một linh hồn, rằng tôi muốn thực hiện ước mơ của cậu thiếu niên đệ tử. Dẫu biết một hành trình không để lại bất kỳ một ký ức nào là vô cùng ác nghiệt, nhưng tôi vẫn muốn đối diện với nó. Tôi muốn biết bản thân mình sau khi được sống như một con người, được cùng đau khổ bên cạnh phù thủy thì đến cuối cùng sẽ cho ra câu trả lời như thế nào. Tôi muốn biết một con mèo đen nhút nhát, suýt chết sau khi bị bọn trộm ở khu ổ chuột ngược đãi liệu sẽ tìm ra được đáp án gì. Muốn vậy nên tôi mới trở thành một linh hồn. Và bây giờ, cuối cùng tôi đã tìm ra được câu trả lời. Đó chính là niềm hạnh phúc mà tôi được biết đến nhờ có Shizuku đấy. Một điều thật là đơn giản và nhỏ nhặt, thế nhưng tôi lại biết nó là vô giá và chính là dáng hình của hạnh phúc.”

“Dáng hình... của hạnh phúc.”

Sota ôm chặt lấy tôi và nói tiếp như để khắc ghi bản thân mình vào ký ức của tôi.

Tôi cảm thấy mùi hương trong hơi thở của cô cậu nơi cơ thể cậu thật thân thuộc.

“Tôi sẽ biến mất khỏi thế gian này, sẽ quên mất chuyện của Shizuku và rồi đến một lúc nào đó cũng sẽ không còn trong ký ức của Shizuku nữa. Thế rồi, có lẽ tôi sẽ không bao giờ quay trở về thế giới này được nữa. Đó là giới hạn của tôi, một con mèo nhỏ bé. Nhưng tôi tin mọi chuyện sẽ không xảy ra như vậy. Tôi tin mình nhất định sẽ có lúc quay trở về và nhớ lại về Shizuku. Việc có thể mong ước như vậy, việc đã gặp được một người cũng có mong ước giống mình chính là một niềm hạnh phúc vô giá. Chính vì để nhận được niềm hạnh phúc đó mà tôi mới xuất hiện vào thời đại có Shizuku. Cảm ơn nhé, Shizuku. Vì đã dạy cho tôi biết thế nào là hạnh phúc. Thực sự cảm ơn. Tôi yêu Shizuku.”

“Sota...”

Đôi mắt của Sota đang sáng ngời. Tôi cảm thấy được đi đầu đó.

Tình cảm của cậu hóa thành một giọt nước mắt lăn trên má tôi. Dù bị hòa vào nước mưa nhưng tôi vẫn cảm thấy nó nóng như lửa khiến cho trái tim tôi bỏng cháy. Cho đến tận giây phút cuối cùng, cậu vẫn truyền cho tôi sức mạnh của cậu.

“Sota.”

Tôi đưa má mình lại gần má cậu. Nước mắt khẽ chạm vào nước mắt rồi xóa nhòa lẫn nhau.

Tôi không còn sợ hãi gì nữa. Tôi không còn là một cô gái nhút nhát nữa.

Sức nóng của nước mắt làm tôi trở nên mạnh mẽ hơn.

“Sota, tôi là một phù thủy tệ lắm phải không? Đã có lúc tôi ruồng bỏ sứ mệnh...”

“Không có chuyện đó đâu. Shizuku là phù thủy tuyệt vời nhất. Những ngày ở cùng Shizuku thật sự vui lắm. Cảm ơn nhé, cảm ơn vì đã yêu tôi.”

Sota cười. Một nụ cười nhẹ sau khi đã kìm lại nước mắt.

Tôi cũng cũng không chịu thua mà cười lên. Tôi cố kìm nén nỗi buồn để cười thật tươi.

Tôi sẽ không để cậu phải cố tỏ ra mạnh mẽ nữa. Tôi cũng sẽ không để bản thân mình yếu đuối nữa đâu.

Bởi vì tôi đã hứa sẽ mang lại hạnh phúc cho mọi người bằng nụ cười này mà.

“Sota, ông còn nhớ chứ? Lần duy nhất mà cuộc tỉ thí một trăm trận thắng của chúng ta có kết quả ấy.”

“Ừ, tất nhiên là tôi nhớ.”

“Vậy thì đúng như lời hứa, tôi sẽ để ông giúp đỡ tôi.”

“Ừ, cảm ơn vì đã để tôi giúp đỡ.”

“Chúng ta là cặp đôi hoàn hảo nhất đấy.”

“Đương nhiên, chúng ta là cặp đôi phù thủy và hiệp sĩ tuyệt vời nhất mà.”

“Nhất định chúng ta sẽ gặp lại nhau phải không?”

“Nhất định chúng ta sẽ gặp lại. Nhớ chờ tôi.”

“Hứa đấy nhé. Tôi sẽ mãi mãi chờ ông!”

Trong cơn bão, nụ cười của cậu tỏa sáng đến chói lòa. Là bông hoa hạnh phúc của tôi, của cậu ấy, của mười năm qua đang nở rộ.

Tôi sẽ không ân hận. Bởi vì chúng tôi đã có thể tạm biệt nhau bằng nụ cười tuyệt vời nhất như thế này mà.

Dù có cô đơn thế nào đi nữa tôi tuyệt đối sẽ không khóc. Tôi sẽ tiếp tục mang hạnh phúc đến cho mọi người bằng nụ cười của mình. Tôi đã quyết định như vậy.

“Tạm biệt. Và hẹn gặp lại nhé, Shizuku.”

“Ừ. Hẹn gặp lại, Sota.”

Cậu buông tay, buông cả đầu ngón đã để lại cho tôi chút lưu luyến và bay lên như thể đi dạo chơi. Trong khoảnh khắc cuối cùng, Sota vẫn là Sota. Cậu leo lên Roomba và bay vào không trung. Tôi cầu nguyện trong lòng với chiếc lông vũ rằng cậu sẽ an toàn.

Trên hòn đảo cô độc tạo nên bởi đồng cây đỗ và sắt thép giữa dòng nước, Sota mỉm cười với Kozue và hai đứa bé. Không biết nụ cười đó đã an ủi bọn trẻ nhiều đến nhường nào.

Kozue và hai đứa bé ngẩng lên trên Roomba. Tôi dồn toàn bộ sức bình sinh để cầu nguyện. Làm ơn hãy tới đi, tới đi.

Bằng sức mạnh cuối cùng của mình, chiếc lông vũ đã cứu được ba sinh mạng nhỏ bé. Lũ trẻ trở vào bờ an toàn. Bà lão ôm chặt lấy hai đứa cháu và

òa khóc. Mọi người xung quanh hoan hô mừng rỡ. Có lẽ, họ không còn nhìn thấy nữa. Và cậu cũng đã biến mất khỏi ký ức của họ. Rồi đến một lúc nào đó, cậu sẽ biến mất khỏi ký ức của tôi.

Trong cơn bão, tôi nhìn về cậu.

Ở một nơi xa xôi, cậu đang mỉm cười. Tôi cũng nở nụ cười thật mạnh mẽ.

Sota. Liệu tôi có cố gắng được không đây?

Được chứ. Shizuku sẽ ổn thôi.

Sota. Ông hạnh phúc chứ?

Tôi đã cố gắng và giúp đỡ được Shizuku. Tôi hạnh phúc lắm.

Tôi rồi cũng sẽ có lúc quên ông sao?

Cho dù quên thì cũng sẽ nhớ lại được. Điều ước này chính là niềm hạnh phúc đấy.

Cùng chung sống, kết hôn, có con. Đã có lúc tôi vẽ ra một tương lai suôn sẻ, đẹp đẽ như thế. Nhưng mà, chúng tôi là phù thủy và hiệp sĩ. Một mối quan hệ quá đối đẹp đẽ nhưng cũng thật xót xa. Vậy nên tôi đã từ bỏ giấc mộng ấy. Tôi sẽ gạt bỏ sự lưu luyến và ước mơ, để tình yêu này tan vào nước mắt và hướng về phía trước.

Chúng ta sẽ gặp lại nhau chứ?

Nhất định sẽ gặp lại nhau.

Phải mất bao lâu mới đến lúc đó?

Tôi không biết nữa. Nhưng mà giống như ánh sáng của ngôi sao trong vũ trụ, dù chậm đến mấy nhưng chắc chắn nó vẫn sẽ đến được Trái đất. Tôi cũng vậy, nhất định tôi sẽ đến gặp Shizuku.

Nhất định đấy, hứa rồi nhé.

Tôi hứa. Tôi sẽ không quên ngôi sao Bắc Cực đã ngắm cùng phù thủy thời Bình Thành đâu.

Tôi cũng sẽ không quên. Lúc nào đó chúng ta lại cùng đi ngắm sao nhé, phù thủy của tôi.

Ừ. Cảm ơn vì đã đặt tên cho tôi, Shizuku.

(Tạm biệt, Sota.)

.....

...

“Bà ơi...”

Kozue thủ thủ và ngược mắt lên nhìn tôi. Tôi ôm lấy khuôn mặt đang khóc của con bé.

“Thật là, dám làm chị lo lắng cơ đấy.”

“Cháu xin lỗi. Cháu xin lỗi.”

“Chị cũng xin lỗi Kozue nhé. Chị đã không hiểu được em cũng đang đau khổ đến nhường nào.”

“Không đâu, bà không có lỗi. Bà đã đến cứu cháu mà. Cháu vui lắm!”

Trận mưa giông dai dẳng cuối cùng cũng chấm dứt.

Có lẽ ảnh hưởng của cơn bão và lu ồng áp thấp đã hết. Tôi ôm lấy Kozue, mặc cho thời gian trôi qua. Nước lũ dâng lên một lần cuối nhấn chìm hòn đảo giữa sông và gây một tiếng động thật mạnh. Bầu trời dần xung đ ăng trở lại như thế trận giông bão vừa rồi chỉ là ảo giác.

Ánh nắng rực rỡ đã trở lại. Một bầu trời xanh của mùa thu đang thực sự tỏa sáng.

Những tầng mây đen dày, đen kịt và nặng trĩu nước mưa giờ đã biến thành những giọt trong suốt tỏa sáng khắp thế gian. Gió lốc đã ngừng hẳn, chỉ còn lại những làn gió nhẹ mơn man vờn quanh vạn vật. Bầu trời đang mời gọi và mặt trời đáp lại bằng muôn vàn tia nắng vàng. Màu xanh trải rộng khắp t ần mắt, cao vút như vươn đến tận chín tầng mây. Sau mười năm dài dằng dặc, cuối cùng cơn giông tố trong lòng tôi đã kết thúc. Có lẽ tôi sẽ không bao giờ phải run sợ âm thanh đó nữa. Tôi đã chiến thắng thế giới này, chiến thắng chính bản thân mình.

Một chiếc vòng cổ nhỏ đang phát sáng long lanh trên ngực Kozue.

Tôi sẽ kể thêm một chút về chuyện xảy ra sau đó.

Trận giông bão tấn công thành phố của chúng tôi ngày hôm đó đã được ghi nhận là một trận thiên tai kỷ lục. Vậy nhưng các báo cáo cũng đã công bố một kỳ tích rằng không có một người nào thiệt mạng. Bản thân tôi cũng phải thật sự khen ngợi bản thân mình vì đã không để cho người nào phải ra đi.

Đồng thời, trên tivi và mạng xã hội cũng lan truyền một đoạn video có một phù thủy đã bay đi khắp mọi nơi để cứu người bị nạn.

Song, đoạn phim chỉ kéo dài trong chốc lát.

Có thể vì giông bão mà chất lượng của những đoạn phim ghi lại không được tốt và trong lòng mọi người vẫn đinh ninh nghĩ rằng “Làm sao mà có phù thủy tồn tại trên đời được”. Dù đã có một thời gian chuyện phù thủy có thật hay không được bàn tán xôn xao, nhưng vì không còn thông tin nào được đưa ra nên mọi người cũng dần quên đi chuyện này.

Và thế là, mặc dù sự kiện thành phố của tôi bị phá hủy bởi trận đại thiên tai vô tiền khoáng hậu này vẫn tiếp tục được đưa tin nhưng sự việc của tôi đã lắng xuống. Tôi báo lại với Miura rằng đã tìm được Kozue bình an. Tôi nhờ Hikawa thanh toán cho bác chủ tiệm đồ điện. Tôi đi tìm anh lính cứu hỏa đã đuổi theo tôi và cảm ơn anh ấy. Sau khi hoàn thành những việc đó, với tôi, sự kiện lần này vậy là đã kết thúc. Miura và Hikawa, đặc biệt là anh lính cứu hỏa đã hỏi thăm tôi rất nhiều, nhưng chỉ là hỏi thăm, tán gẫu bạn bè với nhau thôi nên không có gì đáng kể đâu.

Vài ngày sau khi mọi chuyện kết thúc, trong một ngày nghỉ cuối tháng Chín. Bầu trời mùa thu thật quang đãng.

Cuối cùng, cũng đã đến lúc tôi phải nói lời tạm biệt với Kozue.

“Có quên gì nữa không? Em không quay lại đây lấy đồ được nữa đâu đấy.”

“Không sao đâu. Cháu nhớ cho vào cặp hết rồi mà.”

Dù những vết tích của trận bão vẫn còn hiển hiện trong thành phố, song có lẽ vì không có người thiệt mạng nên bầu không khí vui tươi lan tỏa khắp mọi nơi. Tôi và Kozue đang nói chuyện với nhau lần cuối trước khi con bé trở về tương lai ở công viên nơi mà tôi và Sota đã từng dùng [Trượng Alhazred].

“Cháu cảm ơn bà nhiều lắm. Cháu xin lỗi đã làm phiền bà một chút nhé.”

“Ngần đó sao gọi là một chút được. Đừng bao giờ bỏ nhà đi nữa đấy nhé.”

Kozue đeo cặp, trên tay đang cầm chiếc đồng hồ cát. Tôi nhẹ nhàng mỉm cười với em.

Tôi cảm thấy thật nhẹ lòng vì có thể tiễn em trở về một cách bình an dù vẫn còn một chút nỗi buồn xen vào.

“Kozue, em hiểu về nhà xong sẽ phải làm gì rồi chứ?”

“Vâng. Cháu hiểu rồi. Không sao đâu, cháu sẽ cố gắng.”

Em gật đầu chắc chắn và tôi cũng gật theo.

Mấy ngày nay, tôi đã trò chuyện với Kozue về nỗi phiền muộn trong lòng con bé. Chúng tôi đã nói chuyện rất nhiều. Kết quả cuối cùng, tôi và em đã đưa ra phương án tốt nhất là em nên nói cho bố mẹ nghe tất cả về tâm tư, cảm xúc của mình.

Không sao đâu. Nhất định họ sẽ hiểu cho em.

Cha mẹ luôn quan tâm đến chúng ta nhiều hơn chúng ta nghĩ mà. Thế nên nhất định sẽ không sao đâu. Tôi gửi gắm mong ước đó vào em và tiễn em đi.

“Bà ơi.”

“Sao thế, Kozue?”

Con bé lon ton bước lại gần và ôm chầm lấy tôi. Chiếc vòng rế tiêng đeo trên cổ con bé tỏa sáng lấp lánh. Trông em lớn hơn hẳn so với ngày đầu gặp mặt.

“Cháu muốn trở thành một phù thủy giống bà.”

“Giống chị sao?”

“Vâng, cháu muốn trở thành phù thủy có thể giúp thật nhiều người, để làm cho họ và cả thế giới này trở nên hạnh phúc. Cháu cũng muốn có nụ cười tràn đầy hi vọng để có thể bảo vệ người mình yêu thương như anh Sota. Cháu sẽ trở nên thật mạnh mẽ để có thể thực hiện điều đó.”

“Ừ. Em nhất định sẽ làm được. Chắc chắn đấy.”

Tôi ôm em và dạy cho em những bài học của phù thủy mà tôi đã học được. Đừng bao giờ bỏ cuộc dù trong bất kỳ trong hoàn cảnh nào. Tuyệt đối đừng nghĩ rằng mình cô đơn. Lịch sử hàng trăm năm của phù thủy nhất định sẽ chúc phúc cho em.

Em hãy sống thật hết mình. Ở thế giới nào đi chăng nữa thì vẫn luôn có cùng một màu sắc, phía bên kia bầu trời luôn là một sắc xanh bao la tràn ngập ánh sáng. Thế gian có những thứ nếu ta không hướng mắt tới thì sẽ

không thể nhìn thấy. Em hãy mang hạnh phúc đến cho thế giới ấy của em nhé. Đó là những bài học quý giá tôi đã dạy cho em.

“Phù thủy rất tuyệt vời! Chúng ta là gia tộc hạnh phúc nhất thế gian này đó.”

“Vâng. Cháu sẽ cố gắng. Cháu nhất định sẽ trở thành phù thủy tuyệt đỉnh mạnh nhất vô địch vô song!”

Hai chúng tôi cũng nói cười với nhau. Nhìn nụ cười của Kozue thật tươi vui làm sao.

“Liệu Kozue có thể vượt qua được chị không đây?”

“Cháu nhất định sẽ vượt qua cho bà xem. Bởi vì cháu là phù thủy tuyệt đỉnh mà.”

“Còn chị là phù thủy mạnh nhất đấy. Nói gì thì nói, chị là phù thủy xinh đẹp nhất trong lịch sử mà.”

“Cháu sẽ trở nên xinh đẹp hơn bà. Rồi cháu sẽ thay đàn ông như thay áo cho bà xem.”

“Chị cũng không thua đâu. Từ hôm nay trở đi chị dự định sẽ đi ‘câu’ cả một mớ đàn ông đấy.”

“Ha ha, thế thì chắc anh Sota sẽ tội nghiệp lắm.”

“Với Sota thì thế là mãn nguyện rồi. Hắn ta thường thức hình thể tuyệt mỹ của chị như thế là đủ rồi.”

“Chao ôi! Bà đúng là thâm sâu bí hiểm mà!”

Chúng tôi trêu chọc và cười đùa cùng nhau.

Trong một góc nhỏ của thế giới, tôi cảm thấy chúng tôi cuối cùng cũng đã trở thành một gia đình thực sự.

“Vậy nhé bà. Trong tương lai chúng ta lại nói chuyện với nhau thật nhiều nhé.”

“Ừ. Hẹn gặp lại trong tương lai. Chị sẽ nóng lòng chờ ngày em sinh ra đấy.”

Kozue lật ngược chiếc đồng hồ cát. Ánh sáng xanh bao bọc và mời gọi cô bé về với tương lai. Hình dáng con bé trông thật mỏng manh nhưng cũng ra dáng người lớn rồi. Tôi nhìn em và suy nghĩ liệu mình đã trưởng thành hơn chút nào chưa. Nhất định con bé rồi cũng sẽ gặp được nửa kia của mình, sinh em bé, và rồi đưa bé đó sẽ lại mang trong mình sứ mệnh của

phù thủy đòi tiếp theo. Không biết số phận của chiếc vòng cổ ấy sẽ đi về đâu đây. Giữa một thế giới không còn tôi nữa, chuyến hành trình của nó sẽ đến những nơi nào.

Trong tương lai, vận mệnh đang kết nối với nhau.

Và cả con đường sinh mệnh mà Sota đã kết nối cho tôi.

“Bye bye bà nhé.”

“Tạm biệt, Kozue.”

Ánh sáng xanh dương nhẹ nhàng biến mất khỏi thế gian này. Bóng hình của Kozue không còn ở đó nữa.

Một chuỗi những sự việc đã kết thúc, nó chỉ để lại cho tôi những h ồi ức và nỗi buồn.

“Phù.”

Không hiểu sao, tôi thở dài một hơi lớn r ồi vô thức ngẩng mặt lên trời cao.

Đám mây vũ tích trắng xóa đang cười trên bầu trời kia. Tiếng dế kêu làm tôi cảm thấy một nỗi buồn man mác. Cái nóng ẩm bao phủ quanh người đã biến mất, thế chỗ cho không khí nóng khô đang thẩm thấu qua làn da. Tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên được mùa hè tuyệt vời này, một quãng thời gian đặc biệt khi tôi đã trải qua một cuộc “đại phiêu lưu” và kết thúc trong tiếng cười của trời xanh.

“Được r ồi.”

Tôi mở to mắt và hô lên như để lấy khí thế.

Kết cục, tôi lại trở về một mình. Nhưng đây mới chỉ là khởi đầu thôi, từ giờ trở đi cuộc sống của tôi sẽ thực sự bắt đầu.

Giờ đây, tôi đã biết mình không cô đơn. Tôi biết mình có thể làm bất cứ điều gì. Dù không còn sức mạnh của phù thủy nhưng tôi biết phép thuật trú ngụ trong trái tim có thể sử dụng bất cứ lúc nào. Tôi sẽ dùng phép thuật đó để mang lại hạnh phúc cho thế giới. Giờ mới là lúc mọi thứ bắt đầu. Thời đại “Pháp sư Thế hệ Satori” sẽ bắt đầu từ đây.

“Hãy dõi theo tôi nhé, Sota.”

Tôi gọi tên của người yêu dấu nay đã không còn nữa.

Con người sau khi mất đi thứ quan trọng mới thấy ân hận. Nhưng lần này, tôi không phải ân hận nữa bởi tôi đã nói được lời tạm biệt với cậu, dù

sẽ có một lúc nào đó tôi không còn nhớ đến những ngày tháng ấy nữa.

Nếu có một ngày linh hồn không còn tồn tại trong ký ức của mọi người và của phù thủy, vậy ký ức về những ngày tháng tuyệt vời rồi cũng sẽ có lúc biến mất phải không? Nếu thế thì chẳng phải tàn nhẫn quá sao?

(Kể cả như thế, mình vẫn...)

Kể cả như thế, tôi vẫn sẽ không cúi đầu. Bởi vì tôi đã hứa rồi mà.

Rằng sẽ gặp lại cậu. Rằng sẽ mãi mãi chờ cậu.

Dù có quên mất thì việc cầu mong nhớ lại được cũng rất hạnh phúc rồi. Cậu đã dạy tôi như vậy mà.

Vì thế nên...

“Tôi không sao đâu. Tôi sẽ sống như ông đã từng sống, cho cả phần ông của nữa.”

Tôi gửi lời quyết ý của mình lên bầu trời xanh rộng lớn kia.

Tôi gửi những tia sáng như vầng mặt trời của mình lên bầu trời và tin rằng nó sẽ đến được với cậu, giống như ánh sáng của vì sao dù có chậm chạp, có lâu đến mấy nhưng rồi sẽ đến được Trái đất.

(A! Mùa bị kết thúc rồi.)

Mùa hạ đầy kỷ niệm trôi qua khiến trái tim con người ta trở nên xốn xang. Sau khi mất đi sức mạnh của phù thủy, trái tim tôi trở nên trống rỗng. Nhưng từ giờ trở đi, tôi sẽ tạo ra thật nhiều hồi ức đẹp đẽ, những mối dây liên kết với mọi người để lấp đầy nó. Tôi sẽ trở thành người lưu giữ những hồi ức đáng trân trọng để một ngày nào đó cho Sota xem.

Đúng rồi. Quay về vùng núi đó thêm một lần nữa đi. Đến ngọn núi nơi chôn cất kỷ niệm của tôi và Sota, ghé thăm tất cả những nơi đáng nhớ. Lần này tôi phải rèn luyện thể lực để không kiệt sức giữa đường mới được.

Đến cả thủy cung nữa. Nếu thấy cô đơn giữa vũ trụ màu xanh dương thì tôi sẽ nhớ lại hơi ấm của cậu khi ấy.

Tôi nhét tay vào túi, vô tình chạm phải hạc giấy màu đỏ.

Tôi thầm cầu nguyện rằng, chim phượng hoàng ơi, xin hãy đến thế giới này thêm một lần nữa, xin hãy sống ở thế giới ngời sáng và thân thương này thêm một lần nữa đi.

Tạm biệt, tình yêu bé nhỏ của tôi.

“Bây giờ mới bắt đầu. Cuộc sống của mình từ bây giờ mới thực sự bắt đầu!”

Tôi gửi gắm ánh sáng của hi vọng lên bầu trời cao, lòng quyết tâm hướng về thế giới còn ẩn chứa vô vàn những điều đang chờ được khám phá..

Tôi xin gửi tới ký ức xa xăm ấy một lời nhắn nhủ, rằng tôi sẽ trở lại, nhất định sẽ trở lại.

Thế rồi, năm mươi năm trôi qua.

Kết thúc

Tôi nằm mơ thấy một giấc mơ xa xôi. Những ký ức về mùa hạ thân thương và ấm áp năm ấy.

“Sota... Ông ở đâu...”

Tôi vừa khóc vừa thẫn thức gọi tên cậu ấy.

Ngày hôm đó, tôi gặp một tai nạn trên núi.

Không phải vì trời tối, cũng chẳng phải vì mưa. Tôi cũng không bị thương hay ngất vì đói bụng gì hết, chỉ đơn giản là tôi cùng Sota vào chơi trong núi và đã bị lạc đường. Giờ nghĩ lại mới thấy chỉ cần tôi đứng ở một nơi cao, xác định phương hướng rồi đi theo hướng đó để xuống núi là xong. Nhưng lúc đó đầu óc tôi không còn nghĩ được gì nữa. Tôi đã sợ hãi đến nỗi tưởng rằng mình sẽ không bao giờ được gặp ai nữa.

Nhưng, cậu đã đến cứu tôi khi tôi đang trong tình cảnh khổ sở nhất.

“Ô, tìm thấy rồi. Đi đâu đấy hả Shizuku?”

“Sota!”

Khi tôi đang òa khóc nức nở ở một nơi lưng chừng núi thì gặp được Sota đang chạy vội về phía này. Cậu ấy nghe thấy tiếng khóc nên biết tôi đang ở đâu phải không?

“Thiệt tình, đã bảo rồi mà. Phải theo sát tôi chứ.”

“Hức, hu hu... Xin lỗi... Hức...”

Không biết do sợ hãi hay vì đã an tâm mà nước mắt của tôi vẫn chẳng thể nào ngừng rơi. Bình thường tôi hay tỏ ra mạnh mẽ nhưng đến khi xảy ra chuyện thì lập tức để lộ ra mình chỉ là một đứa con gái yếu ớt. Vậy mới thấy tôi vẫn còn trẻ con lắm. Nhưng nghĩ lại thì sau này tôi vẫn như thế.

“Hức, hu hu... Oa a a...”

“Nào nào, đừng khóc nữa chứ, Shizuku. Trời ạ!”

Lúc đó tôi thấy mình tủi thân đến không tài nào chịu nổi, mặc dù đã được Sota tìm thấy nhưng tôi vẫn khóc òa lên. Tôi nhớ cậu ấy tỏ ra rất khó xử.

“Ừm... đành vậy. Nếu bà không nín khóc thì chỉ còn cách này thôi.”

Không biết cậu đã nghĩ gì để rồi đột nhiên lại làm điểu kỳ quái như vậy.

“Cuộc thi [Ai bình tĩnh hơn] xin được bắt đầu! Nào, nín đi, Shizuku!”

“O”

“Vâng, Shizuku vẫn khóc. Tôi thắng rồi!”

“Hả?”

Tôi chẳng hiểu gì cả, còn tiếng khóc nức vẫn chưa dừng.

Lấy cớ “Ai giữ được bình tĩnh thì người đó thắng! Vâng, Shizuku lại thua rồi”, Sota vẫn tiếp tục lặp đi lặp lại những lời thật khó hiểu. Thế rồi cuối cùng...

“Shizuku lại thua nữa rồi. Thế là tôi đã thắng đủ một trăm trận rồi đấy nhé. Nào, giờ bắt Shizuku phải thực hiện điểu gì cho tới bây giờ nhé.”

“A, ông ăn gian!”

Đến khi nhận ra thì tôi phản bác dữ dội nhưng Sota chỉ cười khì khì “He he he, ra mệnh lệnh ‘quyến rũ’ nào cho Shizuku bây giờ nhé!”. Mải tranh cãi với cậu ấy mà nước mắt tôi đã ngừng chảy lúc nào chẳng hay.

“Được, tôi quyết định rồi!”

“Sao ông chơi ăn gian thế hả?”

Một lúc sau, có vẻ Sota đã suy nghĩ xong và nói ra yêu cầu của mình.

Nhưng nó lại trái ngược hoàn toàn với dự đoán của tôi.

“Thế thì, Shizuku, từ giờ trở đi, mỗi khi gặp khó khăn bà sẽ luôn phải trông cậy vào tôi. OK?”

“Hó?”

Tôi nhìn nụ cười nhe răng rợn rợn của cậu và lỗ buột miệng phát ra một tiếng kỳ quái.

Vừa rồi tức là thế nào...

“Chẳng phải chuyện gì ghê gớm đâu. Chỉ cần mỗi lúc gặp khó khăn thì Shizuku phải trông cậy vào tôi. Không được nhờ ai khác mà nhất định phải

nhờ tôi. Hiểu chưa?”

“Ờ... cũng được, nhưng mà sao lại phải thế?”

Tôi không thể hiểu nổi. Sao cậu lại lãng phí yêu cầu của mình cho một chuyện như vậy?

Lý do Sota đưa ra làm tâm trí tôi khi đó trở nên bối rối vô cùng.

“Hôm qua, bà chơi cùng đứa con trai khác phải không?”

“Con trai?”

“Ừ, cái đứa cũng t^uên tuổi với bà ấy.”

“Ừm... A!”

Tôi nhớ ra ngày hôm qua đúng là tôi có chơi với đứa bé trai khác thật. Mà khoan, đấy có gọi là ‘chơi’ được không nhỉ?

Cô hàng xóm (*cơ mà cũng phải cách nhà tôi vài ki-lô-mét*) vì có chuyện cần gặp bà nên mới sang thăm nhà tôi cùng với đứa con trai. Lúc đó, vì cô ấy đã bảo tôi chơi cùng thằng bé nên tôi mới đành phải nói chuyện qua loa với cậu ta. Ờ, tôi làm như vậy thì sao nhỉ?

“...”

“Sota?”

“Đừng bao giờ làm chuyện như vậy nữa.”

“Chuyện như vậy là chuyện gì?”

“Thì là...”

“Là gì?”

“...”

“Chuyện bà chơi vui vẻ với đứa con trai khác ngoài tôi.”

“À... Hả???”

Mặt Sota đỏ rực lên. Cậu quay sang một bên như để tôi không nhìn thấy được nhưng làm thế càng khiến tôi thấy rõ cả vành tai của cậu cũng đang đỏ ửng. Đến lúc tôi hiểu ra ý của cậu thì đến lượt mặt tôi cũng tức thì bừng lên như lửa, mồ hôi túa ra như tắm.

Tôi luống cuống chẳng biết phải làm sao thì cậu nói tiếp.

Cảm xúc trong lời nói của cậu đã thắp lên một ngọn lửa mãi mãi không bao giờ tắt trong tim tôi.

“Những lúc Shizuku khóc tôi sẽ đến an ủi Shizuku. Khi Shizuku đau khổ hay gặp nguy hiểm tôi cũng nhất định sẽ đến giúp. Đừng nhờ ai khác mà hãy chỉ để một mình tôi giúp bà thôi nhé. Bù lại, bà hãy... hãy trở thành của...”

Những từ tiếp theo xem ra cậu không thể thốt lên thành lời được.

Vì thế nên tôi đã thay cậu ấy nói nốt.

“Tôi hiểu rồi. Nếu Sota giúp tôi... thì tôi sẽ trở thành người con gái của duy nhất Sota.”

“! Hứa rồi nhé. Tuyệt đối đấy nhé!”

Cậu đỏ mặt nhưng không thể giấu nổi sự sung sướng trong tiếng hét.

Điều đó khiến “tâm hồn thiếu nữ” bé bỏng của tôi càng thêm mừng rỡ.

“Ừ. Tôi hứa. Tôi sẽ để ông giúp tôi.”

“Cứ để tôi lo. Nhất định tôi sẽ giúp bà thật nhiều, nhiều đến mức bà không đếm xuể cho mà xem.”

Chúng tôi ngoắc tay hứa. Từ ngón tay nhỏ của mình đang ngoắc vào ngón tay cậu thật chặt, tôi cảm thấy mình như nghe được tiếng tim đập của cậu ấy. Tôi hiểu ra có một sợi chỉ vô hình không bao giờ bị gỡ bỏ đã nối liền tôi và cậu, nó khiến trái tim tôi xao xuyến khôn nguôi.

Có lẽ vì thế mà tôi mới giấu đi sự xấu hổ của mình. Có lẽ vì Sora vốn lúc nào cũng tung tăng mà giờ lại tỏ ra bên lên như vậy nên tôi mới quay sang, lên mặt với cậu ta.

“Thế thì Sota, từ giờ trở đi, dù có bất kể chuyện gì thì ông cũng phải ở bên tôi. Được chứ?”

“Ờ? Ừ...ừ.”

Tôi đứng lên và tuyên bố một cách hùng hồn làm Sota phải ngẩng mặt lên nhìn theo.

“Dù tôi có lỡ đi đâu thật xa thì ông cũng nhất định phải đuổi theo. Được không?”

“Ờ...ờ, việc đó cứ để tôi.”

“Nếu ông bỏ quên tôi dù chỉ một chút thôi thì ông cũng phải đuổi theo và mang cả quà xin lỗi đến nữa. Chuyện này cũng được chứ?”

“Hả? À, ừ. Cũng được thôi.”

“Ừm, quà Hawaii được đấy nhỉ. Nhớ đuổi theo và mang quà Hawaii tới đấy.”

“Quà Hawaii? Bà bảo tôi phải lặn lội đến tận Hawaii mua quà cho bà sao?”

“Có vấn đề gì hả, ông là con trai cơ mà. Có ngần đấy yêu cầu thôi thì phải làm cho con gái chứ.”

“H..hiều r ồi, tôi hiểu r ồi. Tôi sẽ mua. Nhất định sẽ mua.”

À, đúng r ồi. Là như vậy. Vì tôi bắt cậu phải làm việc này việc nọ như thế này mà tôi mới l ầm tưởng rằng tôi là người thắng cuộc. Ký ức h ồi còn nhỏ đúng thật là mơ hồ tựa như một giấc mơ, cũng bởi vậy nên chúng mới chứa đựng một nỗi nhớ diết da đ ằng tr ần quý đến thế.

“Có thật là Sota đã nhớ chưa đấy? Có khi đến sáng mai là ông sẽ quên luôn không chừng.”

“Đã bảo là không sao r ồi mà. Tôi nhớ r ồi.”

“Hi hi, hứa đấy nhé. Vậy tôi tặng ông cái này.”

“Quà gì mà trông xấu xí thế này?”

“Xấu xí là thế nào hả? Tôi mất công lắm mới làm ra đấy!”

Tôi tặng Sota một chiếc vòng cổ mà tôi đã cùng bà làm để giết thời gian. Tôi hiểu vì sao cậu cần nhẫn, nhưng chuyện tôi tốn rất nhiều công sức để làm ra nó không phải là nói dối. Thế nên nếu nhận được nó cậu ấy chắc chắn sẽ rất vui, hơn nữa nó lại còn do một cô gái vô cùng dễ thương tặng cho nữa nên con trai làm sao lại không vui được. Tôi của h ồi ấy đã nghĩ như vậy đó.

“Nó là bằng chứng cho lời thề của chúng ta. Chừng nào Sota còn giữ nó thì Sota sẽ là hiệp sĩ của phù thủy. Tôi sẽ bắt ông phải giúp tôi thật nhiều đấy nhé.”

“Hiệp sĩ của phù thủy hả? He he, không t ồi nhỉ.”

“Chứ còn gì nữa. Hãy ở bên tôi và giúp đỡ tôi nhiều thật nhiều đấy nhé.”.

“Ừ, cứ để đó cho tôi, Shizuku.”

Những hoài niệm ở tận cùng của thế giới. Liệu khi đó tôi có biết mình đang được sống trong hạnh phúc hay không? H ồi còn trẻ con, tôi đã tin rằng hạnh phúc có ở một nơi rất xa xôi.

Đến bây giờ tôi mới biết, hạnh phúc là thứ chỉ cần quay đầu là sẽ thấy.

Biết cả việc nếu sống đủ lâu để nhận ra điều đó thì bản thân tuổi già này cũng sẽ “mời gọi” thêm nhiều điều hạnh phúc đến nữa.

Một ngày mùa hè nóng nực, tiếng ve kêu râm ran khắp nơi. Bầu trời xanh trên cao như đang vẫy gọi trong khi những đám mây trắng ngủ ngáy ồn ào. Phía dưới là bóng dáng hai đứa trẻ chúng tôi cứ chạy và chạy. Thời gian như dừng lại trong một thế giới kỳ diệu nơi mọi mong ước đều thành hiện thực. Thời trẻ con là khoảng thời gian vô cùng đặc biệt trong đời mỗi người. Hối ức của những ngày thơ bé không gì có thể đánh đổi và sẽ không bao giờ quay trở về lần thứ hai.

Chúng là những kỷ niệm lấp lánh và trong suốt như những giọt nước mắt.

“Bà ơi. Trời ạ! Bà có nghe cháu nói không đấy!?”

“A...”

Giấc mộng mơ hồ vỡ tan như bong bóng.

Giấc ngủ trưa của tôi được ánh nắng chớm hè bao bọc đã bị đánh thức bởi giọng nói của cô cháu gái.

“Sao thế hả Kozue? Có việc gì mà cháu hét lên thế?”

“Tại cháu đang nói chuyện thì bà lại ngủ thiếp đi đấy chứ. Cháu kể là cái thủy cung toàn rùa đã được xây lại rồi nên cháu muốn đến thử ấy mà!”

“Ha ha. Bà xin lỗi nhé. Nhìn Kozue khiến bà bỗng thấy nhớ ngày xưa quá.”

Bên cạnh tôi là Kozue - con bé trông đã gần giống như trong ký ức của tôi - đang nổi giận.

Còn tôi, nay đã chẳng còn lại chút vẻ đẹp nào của tuổi trẻ, chỉ là một bà già gầy còm, khuôn mặt đầy nếp nhăn song cũng ngày càng trở nên giống bà phù thủy mà tôi yêu mến nhất. Tôi đưa tay lên xoa nhẹ đầu Kozue.

Nhật Bản. Năm 2068. Tháng Bảy. Tiết trời quang đãng.

Ở hiên nhà bên cạnh khu vườn, tôi đang chơi đùa cùng cháu của tôi, Kozue.

Lý do vì sao đưa cháu gái vốn sống ở xa mà nay lại có mặt tại đây vô cùng đơn giản. Cô bé mười tuổi này vô cùng nghịch ngợm đến nỗi chẳng

biết giống ai nữa. Chỉ vì cãi nhau với mẹ về chuyện điểm số bài kiểm tra mà nó đã bỏ nhà đi rồi trốn về tận nơi tôi sống là một căn nhà nhỏ nằm sâu trong núi ở tỉnh bên cạnh. Cái tính hiếu động không thay đổi này khiến tôi chỉ còn biết dở khóc dở cười.

“Bà cười gì thế? Cháu đang giận cơ mà.”

“Bà xin lỗi nhé. Bà chỉ đang nghĩ Kozue đúng là đứa trẻ hay bỏ nhà đi thôi.”

“Bà nói gì thế ạ? Đây là lần đầu tiên cháu làm vậy mà.”

“Theo như bà biết thì đây không phải lần đầu tiên đâu.”

“Là sao ạ?”

Tôi nhìn khuôn mặt ngờ ngác không hiểu gì của Kozue và cười. Cuộc trò chuyện này thật hoài niệm làm sao. Tôi có cảm giác mình đã có một cuộc nói chuyện tương tự với “phù thủy vô địch”, rồi cả việc năm mươi năm trước tôi cũng đã từng to tiếng với con bé nữa. Cuộc đời con người đúng là một báu vật mà.

Kozue trông thấy tôi như vậy có vẻ tò mò. Những việc mà bọn trẻ làm lúc nào cũng thật bất ngờ.

Bỗng nhiên con bé nói ra những câu làm tôi ngạc nhiên vô cùng.

“Bà ơi.”

“Gì hả, Kozue?”

“Cuộc đời của bà như thế nào ạ?”

“Cuộc đời của bà ư?”

“Vâng. Cháu muốn biết thêm về bà. Bởi vì cháu thấy bà có cái gì đó không giống người bình thường.”

“Kozue tinh mắt ghê. Đúng thế đấy. Cuộc đời bà là cuộc đời của một phù thủy mà.”

“Phù thủy? Phù thủy tức là nhân vật có phép thuật trong sách ấy ạ?”

Kozue tỏ ra hoài nghi, thế là tôi vừa kể chuyện cho con bé vừa ôn lại quá khứ.

Về cuộc đời mà tôi có thể tự tin khẳng định rằng nó rất tuyệt vời.

“Nó là một cuộc ‘đại phiêu lưu’. Những nơi bà đến đâu đã cho bà thấy những đi đâu kỳ diệu nhỏ bé của thế giới.”

“Đi đâu kỳ diệu nhỏ bé của thế giới...”

Kể từ khi đó tôi đã mất đi sức mạnh của phù thủy, Song nhờ quyết tâm sống tiếp như một phù thủy mà tôi thực sự đã trải nghiệm được rất nhiều đi đâu.

Tôi đã trân trọng những mối liên hệ gắn kết của tôi. Không chỉ với Sana, Hikawa hay Hitomi. Cả cha mẹ, anh lính cứu hỏa và nhiều người khác nữa. Nhờ thế mà cuộc sống của tôi đã thay đổi hoàn toàn.

Tôi đã từ bỏ lối sống rúc mình vào một góc như trước kia, đi gặp gỡ và làm quen với thật nhiều người. Đó là bởi tôi muốn truyền đạt lại cho khắp thế gian này những đi đâu tôi đã học được khi còn là phù thủy.

Việc làm người khác cảm thấy hạnh phúc.

Và nhờ vậy mà bản thân mình cũng sẽ trở nên hạnh phúc.

Đó là đi đâu tuyệt vời làm sao! Người sở hữu phép thuật đó mới thực sự rạng rỡ đến nhường nào.

Nhờ lối sống đó mà tôi đã truyền đạt lại phép thuật của niềm hạnh phúc cho thật nhiều người. Những bông hoa hạnh phúc tôi nhận lại được từ họ đang bung nở rạng rỡ trong tim mình, cho đến tận giờ chúng vẫn chưa hề tàn héo mà ngày ngày chúc phúc cho tôi. Tôi thực sự biết ơn tất cả những người đã dẫn đường cho tôi. Nhờ có họ mà cuộc đời tôi mới trở nên tuyệt vời như thế này.

Và trong quãng đời đó, tôi cũng đã được chứng kiến cả những đi đâu phi thường.

Dù cậu ấy đã làm rất nhiều đi đâu nhưng quả nhiên mọi người vẫn không còn nhớ cậu nữa. Ngay cả Sana và Hikawa cũng không còn lưu giữ cậu trong ký ức của họ và bảo tôi rằng mình không quen biết cậu. Tôi không thể trách được họ, ngay cả bản thân tôi không biết tự lúc nào cũng đã quên mất khuôn mặt và cái tên Sota của cậu. Tôi còn không nhớ nổi giữa chúng ta đã xảy ra những chuyện gì và đã có lời hứa gì với nhau.

Thế nhưng...

Thỉnh thoảng tôi vẫn mơ về một giấc mơ.

Giấc mơ nói rằng tôi có một người vô cùng quan trọng đối với mình. Rằng người đó đã dẫn đường cho tôi. Rằng nhất định chúng tôi sẽ gặp lại nhau.

Sana và Hikawa đều đã quên cậu, nhưng hai người đã kể cho tôi nghe đôi khi họ vẫn mơ hồ nhớ ra rằng đã từng được một người nào đó giúp đỡ. Mỗi khi nghe họ nói vậy là tôi lại hiểu rằng thế giới này tràn đầy những điều phi thường không thể giải thích được. Suy nghĩ đó lúc nào cũng bùng cháy trong tôi.

Vẫn còn rất rất nhiều những điều kỳ diệu mà tôi chưa biết đến. Chính vì vậy nên tôi mới quyết định sẽ tiếp tục chờ đợi.

Mười năm, hai mươi năm. Dù thời gian trôi qua đằng đẳng đến nỗi chỉ nhưng tôi vẫn sẽ không từ bỏ.

Tôi nhất định sẽ gặp được cậu. Tôi muốn gặp cậu ấy. Một tôi luôn mong mỗi tình yêu của cậu ngày xưa đã hết lên như vậy.

Tôi sẽ không quên. Tôi không muốn quên. Tôi nghĩ về cậu trong suốt khoảng thời gian dài đến bất tận. Dẫu cho vĩnh viễn không thể gặp lại nữa nhưng tôi vẫn sẽ, tôi nhất định sẽ...

Đó là giấc mơ của tôi.

“Ừm... chuyện của bà có vẻ hoành tráng nhỉ, nhưng mà cháu thấy khó hiểu...”

“Ha ha. Kể cho Kozue nghe lúc này vẫn còn sớm quá nhỉ.”

Kozue mở to đôi mắt hồn nhiên của mình và bỏ qua câu chuyện của tôi.

Tôi cười và bảo con bé như thế cũng không sao. Bởi vì rồi sẽ đến lúc nào đó, con bé biết về phù thủy, phải phiên muộn và rồi sẽ tự tìm ra câu trả lời của chính mình. Tôi đã quyết định sẵn lời tiên tri của phù thủy thời Bình Thành. Tôi sẽ để lại tâm tư của mình với niềm tin rằng nó sẽ dẫn đường cho Kozue và cả những phù thủy tôi chưa được biết mặt trong tương lai. Tôi nhún nhủ với những hậu duệ của tôi rằng hãy cố lên.

(...)

Bầu trời cao và xanh thật xanh. Đám mây vũ tích trắng xóa báo hiệu mùa hè đang ở ngay ngưỡng cửa rồi.

Trên mảnh đất xanh tươi, tôi gửi trái tim vào sắc xanh biếc cao vùn vút phía trên kia.

A, thời tiết hôm nay thật sự rất tuyệt!

Một ngày mùa hạ tuyệt đẹp, như cái mong manh của bong bóng, như khởi đầu của một giấc chiêm bao.

Giữa thế giới của ánh sáng lấp lánh, chúng tôi đã gặp lại nhau.

Đó, thấy chưa, chúng tôi đã được gặp lại nhau rồi.

“Ê! Bên này bên này!”

“Ơ...”

Đột nhiên Kozue quay đi và vẫy tay gọi ai đó đang đứng ở phía xa. Người đó vẫy tay đáp lại con bé. Một cậu thiếu niên đang bước tới.

Là cậu bé sống ở đâu đó trong những ký ức thân thương của tôi.

“Bà ơi, để cháu giới thiệu. Đây là người cháu mới làm quen hôm qua. Bọn cháu đã làm bạn với... Bà ơi?”

“A... Cuối cùng...”

Nước mắt tôi tuôn trào, nối tiếp những dòng nước mắt của năm mươi năm trước.

“Cuối cùng... Cuối cùng thì...”

Thế giới bùng lên rạng rỡ, ánh sáng tràn ngập khắp mọi nơi. Những hào quang chói lọi đưa tôi trở về với bản thân mình của ngày xưa kia.

Một thế giới trắng xóa, không còn cảnh vật và âm thanh đang mỉm cười với tôi. Nó như muốn nói rằng đã đến tôi phải chờ lâu rồi. Năm mươi năm. Sau khoảng thời gian dài đến mù mịt, nguyện ước của tôi cuối cùng đã trở thành hiện thực.

Trong không gian bao la ấy, tôi gặp được ngôi sao đã dẫn lối cho tôi đến đây.

Nụ cười thân thương ấy đang bùng nổ. Trên tay trái có phải là món quà đã hứa không? Chiếc chai cũ kỹ trong tay phải đang khắc ghi nguyện ước nào bên trong phải không?

Giống như ánh sao chậm chạp nhưng rồi sẽ đến, giấc mộng cuối cùng của tôi đã vượt qua thời gian để tới được đây.

Tôi sẽ không quên ngôi sao Bắc Cực đã ngắm cùng cậu.

Bầu trời sao lấp lánh mà hai người chúng ta cùng ngắm này là chính là báu vật của thời thơ ấu.

Cái thời còn ngây thơ và vô tư ấy, tôi đã gặp được cậu trong hình hài một chú mèo đen.

Bầu trời trong xanh và thư thái của ngày ấy như vừa bùng tỉnh.

Tôi nhìn vào đôi mắt đang hướng lên bầu trời đỏ và đặt tên cho cậu.

Tôi đánh thức cái tên đang ngủ tại những miền ký ức xa xăm trong tâm trí tôi.

Cậu thiếu niên chẳng khác chút nào so với chàng trai trong trí nhớ của tôi đang nở nụ cười tươi như ánh mặt trời.

“Cậu đã về rồi, Sota^[25].”

Từ lòng bàn tay tôi, chim phượng hoàng đỏ cất cánh bay lên.

[1] Florence Nightingale (1820 - 1910): Người sáng lập ra ngành điểu dưỡng hiện đại.

[2] Clara Barton (1821 - 1912): Người sáng lập ra Hội Chữ thập đỏ Mỹ.

[3] Niên biệ của Nhật Bản trong giai đoạn 1989 - 2019.

[4] Thế hệ Satori (さ と り 世代 – tạm dịch: Thế hệ giác ngộ): Từ xuất hiện vào những năm 2010 để chỉ một thế hệ người Nhật được mô tả là “không có dục vọng” do ảnh hưởng của khủng hoảng kinh tế năm 2008 với những đặc trưng như “không mơ lớn hay bon chen nhắm đến vị trí cao”, “không có hứng thú với tình yêu”, “không đi du lịch hay làm chuyện thừa thãi”, vv..

[5] Chino hay Cbinos vốn là một chất liệu cotton dệt chéo với mật độ sợi cotton rất dày và chắc. Chất liệu này thường được dùng để may quần nên người ta lấy tên gọi của nó để đặt tên cho sản phẩm.

[6] Chuỗi cửa hàng sushi băng chuyền lớn tại Nhật Bản.

[7] Đây là Sota đang chơi chữ, nói là “iyarashizuku”, ghép lại từ iyarashi (dâm dăng) và shizuku (tên nhân vật nữ chính).

[8] Câu mở đầu khi thực hiện ngoắc tay giữ lời hứa trong văn hóa Nhật. Thông thường câu nói tiếp theo sẽ là “Nếu không giữ lời sẽ phải nuốt một ngàn cây kim.”

[9] Thế hệ Yutori (ゆ と り 世代 - tạm dịch: Thế hệ thảnh thơi): Từ để chỉ thế hệ người Nhật được hưởng chính sách giáo dục ít áp lực kéo dài từ những năm 1980 đến đầu những năm 2010. Chính sách này đã bị loại bỏ sau đó vì bị chỉ trích là làm giảm học lực của học sinh trong bối cảnh sinh viên ra trường khó xin việc hơn vì khủng hoảng kinh tế năm 2008.

[10] Một loài cây trong truyền thuyết thường được phù thủy dùng làm nguyên liệu pha chế thuốc, có rễ hình người, khi nhổ lên sẽ phát ra tiếng hét và giết chết ai nghe thấy nó.

[11] Hỗn hợp gồm cám gạo, muối và nước dùng để muối rau củ ở Nhật.

[12] Một thể loại nhạc Rock phát triển chủ yếu ở Anh và Mỹ vào cuối những năm 1960 và đầu 1970, đặc trưng bởi âm rè được khuếch đại, những đoạn solo ghita dài, nhịp mạnh, ồn ào. Lời bài hát và phong cách biểu diễn thường mang đậm chất nam tính và cơ bắp.

[13] Động tác sử dụng có cổ để lắc đầu, hất tóc theo những giai điệu âm nhạc mạnh.

[14] Hay còn gọi là liên hợp thần kinh: Là cấu trúc tiếp xúc giữa các neuron thần kinh với nhau hoặc neuron với cơ quan phản ứng (cơ).

[15] Lycopen hay Lycopene là một sắc tố caroten và carotenoid màu đỏ tươi, đồng thời là một hóa chất từ thực vật được tìm thấy trong nhiều loại rau quả có màu đỏ.

[16] Trong tác phẩm này có một số chỗ tác giả dùng thì 魔法使い (Mahoutsukai: Người sử dụng phép thuật) thay vì từ 魔女 (Majo: Ma nữ, phù thủy) nên bản dịch giữ đúng nguyên tác cũng như dụng ý của tác giả. (BT)

[17] Một lễ hội Phật giáo quan trọng ở Nhật Bản với mục đích thương nhớ tổ tiên và cha mẹ.

[18] Francorchamps: Đường đua xe Công thức một nổi tiếng tại Bỉ.

[19] Món cơm được phủ hải sản sống lên trên, tiếng Nhật gọi là kaisendon (海鮮丼).

[20] Đây là một biểu chơi chữ, trong tiếng Nhật cua là kami, rùa là kame.

[21] Niên biệt của Nhật Bản trong giai đoạn 1926 - 1989.

[22] Niên biệt của Nhật Bản trong giai đoạn 1912 – 1926.

[23] Niên biệt của Nhật Bản trong giai đoạn 1858 - 1912.

[24] Niên hiệu của Nhật Bản trong giai đoạn 1830 - 1844.

[25] Tên Sota được ghép từ hai chữ 爽 (Sảng trong sảng khoái) và 太 (Thái trong thái dương).

Table of Contents

Start

Chương 1 Phù thủy Thế hệ Satori

Chương 2 Phiên tòa phù thủy

Chương 3 Phù thủy và tình yêu của người tàng hình

Chương 4 Pháp sư thế hệ Satori

Kết thúc